The important and decisive factor in life is not what happens to us, but the attitude we take toward what happens. The surest revelation of one's character is the way one bears one's suffering. Circumstances and situations may colour life, but by the grace of God, we have been given the power to choose what that colour shall be. The effect that misfortune, handicap, sickness, and sorrow have upon life is determined by the way in which we meet them.

Charles R. Woodson

CADET

ANNUAL OF SAINIK SCHOOL KAZHAKOOTAM

1996-'97

Printed at Kerala State Audio-Visual and Reprographic Centre, Thiruvananthapuram. Phone : 476550

The Kazhakootam Cadet

SCHOOL MAGAZINE 1996 - '97

SAINIK SCHOOL P.O.
THIRUVANANTHAPURAM DISTRICT
KERALA - 695 585

PATRON

Capt APA Robin NM
Indian Navy

Editorial Adviser
Maj S Ashok Kumar

CHIEF EDITOR
G Soman Pillai

EDITORS

K Rajendran	(English)
George P I	(Hindi)
TGS Panicker	(Malayalam)
Joseph Mathew	(Art)
S R Ramachandran	(Photography)

STUDENT EDITORS

Prasanth R	(English)
Thaneesh Gopinath	(Malayalam)
Vikas K A	(Hindi)

VICE ADMIRAL MADHVENDRA SINGH, AVSM
Flag Officer Commanding-in-Chief
Southern Naval Command
and
Chairman, Local Board of Administration, Sainik School, Kazhakootam

वाइस एडमिरल माधवेन्द्र सिंह, ए वी एस एम
फ्लैग अफसर कमान्डिंग-इन-चीफ
Vice Admiral Madhvendra Singh, AVSM
Flag Officer Commanding-in-Chief

मुख्यालय
दक्षिण नौसेना कमान
कोच्ची - 682 004
Headquarters
Southern Naval Command
Kochi - 682 004.

24 Feb 97

Message

It is with great pleasure that I reach out to you through the Sainik School Magazine 'CADET'.

Sainik School, Kazhakootam is one of the prestigious residential schools in the country and the only one of its kind in Kerala. Since its inception the school has grown from strength to strength. The laurels earned by the school in the fields of academics, sports, games and co-curricular activities in the immediate past are the result of hard work put in by the school administration, the teaching and non-teaching staff and the cadets. The excellent performance of its contingent during the Republic Day Parade at New Delhi in January '97 is particularly noteworthy.

We must all work together to ensure that a larger number of cadets join the NDA and for this all round character development, better general knowledge and fluency in English and Hindi are essential, besides excellence in academics.

I convey my greetings and good wishes to one and all for the success of this issue of the 'CADET'.

(Madhvendra Singh)
Vice Admiral
Flag Officer Commanding-in-Chief

Principal - Capt APA Robin NM
Indian Navy

Headmaster - Maj S Ashok Kumar

Registrar - Sqn Ldr V S Ingale

Senior Master- Smt. Mary George

Editorial Board

Standing- Mr. George P I (Hindi), Vikas K A (Hindi), Prasanth R (English), Mr. S R Ramachandran (Photography),
Sitting- Messers T G S Panikkar (Malayalam), Headmaster, Principal, Registrar, G Soman Pillai and K Rajendran (English)

The Academic Staff

The Administrative Staff

ET SEQUENTIA

I General Information

- *(i) From the Editor's Desk*
- *(ii) The School Staff*
- *(iii) Principal's Annual Report*
- *(iv) Dormitory Jottings*
- *(v) Milestones*

II Literary Section

- *(i) English*
- *(ii) Hindi*
- *(iii) Malayalam*

From the Editor's Desk

Being invited to perform at a commemorative event before the elitest of discerning crowds with the President of India leading the entourage and millions watching it throughout the country, was an awe inspiring proposition even for a Sainik School Cadet. But if Hannibal could cross the Alps with his elephants, so could the bare-breasted Keralite from the tropics cross the Vindhyas to the mid-winter halo of cold Delhi, and that precisely is what the cadets of the school did on 26 January 1997.

The ancient Keralian arts of Kathakali, Theyyam and Velakali were forged into a colourful spectrum by the contingent of 150 cadets that took part in the pageant. One from Andhra Pradesh playing 'Chenda' another from UP playing 'Mizhavu' and yet another from Rajasthan weilding the Kombu all of which are the traditional musical instruments of Kerala, and many others staging various characters of Kathakali, Velakali and Theyyam was an event of a life time to be remembered and cherished.

Barring this memorable deviation from the routine, we at the campus had another eventful, albeit predictable year – the highlights of which could be surmised from the pages of this almanac.

- GSP

THE SCHOOL STAFF

Captain APA Robin NM *Indian Navy*		Principal
Major S Ashok Kumar		Headmaster
Sqn Ldr VS Ingale		Registrar
Smt. Mary George M.Sc B.Ed		Senior Master

ENGLISH DEPARTMENT

1.	Sri G Soman Pillai	M.A. M.Ed., PGDTE	Master
2.	Sri S B Sasikumar	M.A. B.Ed	Asst.Master
3.	Sri K Rajendran	B.A. B.Ed	Asst.Master
4.	Sri M G Francis	M.A. B.Ed	Asst.Master
5.	Smt Sonia R	M.A. B.Ed	Asst.Master

HINDI DEPARTMENT

6.	Sri George P I	M.A. B.Ed., M.Phil	Asst.Master
7.	Sri Suchit C S	M.A. B.Ed	Asst.Master

MALAYALAM DEPARTMENT

8.	Sri T G Sudhakara Panicker	M.A. B.Ed	Master
9.	Smt R Sandhya	M.A. B.Ed	Asst.Master

MATHEMATICS DEPARTMENT

10.	Sri S Hariharakrishna Sarma	M.Sc B.Ed	Master
11.	Sri Cherian K Kovoor	M.Sc B.Ed	Master
12.	Sri S Vaidyanatha Sarma	M.Sc B.Ed	Master
13.	Sri S Sreekumaran Chettiar	M.Sc M.Ed LLB	Asst. Master
14.	Sri G Satheesh	M.Sc B.Ed	Asst. Master
15.	Smt O K Supriya Rani	M.Sc B.Ed	Asst. Master

PHYSICS DEPARTMENT

16.	Smt B Radhika	M.Sc B.Ed	Master
17.	Sri S R Ramachandran	B.Sc B.Ed	Asst.Master
18.	Sri P Manoj	M.Sc B.Ed	Asst. Master

COMPUTER SCIENCE DEPARTMENT

19.	Sri J Tharmakumar	M.Sc M.Ed PGDCA	Asst.Master

CHEMISTRY DEPARTMENT

20.	Sri M Premnath	M.Sc M.Ed	Master
21.	Sri N G Babu	M.Sc M.Ed	Master
22.	Sri Rajan K Varghese	B.Sc M.A. M.Ed	Asst.Master

BIOLOGY DEPARTMENT

23.	Smt Mary George	M.Sc B.Ed	Master
24.	Smt A Saraswathi Amma	M.A. B.Ed	Asst.Master
25.	Smt K C Sudhaleshmi	B.Sc B.Ed	Asst.Master
26.	Mr Vinod P	M.Sc M.Phil B.Ed	Asst.Master

SOCIAL SCIENCE DEPARTMENT

27.	Sri M K Poonacha	M.A. B.Ed	Master
28.	Sri P K Ravindranatha Panicker	M.A. B.Ed	Asst.Master
29.	Sri Jestine K J	M.A.(Hist.),M.A.(Pol.) M.A.(Soc.), B.Ed, HDC	Asst.Master
30.	Sri Mathew K Thomas	M.A. B.Ed	Asst.Master
31.	Sri P M Ouseph(on adhoc basis)	M.A. B.Ed	Asst.Master

ART

32.	Sri Joseph Mathew	M.F.A.	Asst.Master

CRAFT

33.	Sri D Madhavan Asari	ITI (Cert)	Instructor

LIBRARY

34.	Sri Simon Peter	M.A. B.Ed B.Lib. Sc.	Librarian

MATRONS

35.	Smt Geetha E Potti	B.Sc.	
36.	Smt R Nalinakumari Amma		

PHYSICAL TRAINING INSTRUCTORS

37.	BHM B Vijaya Kumar	APTC	
38.	Hav R Ramanathan	APTC	

ADMINISTRATIVE STAFF

1.	Dr Thomas Mathew	MBBS	Medical Officer
2.	Sri M Rajasekharan Nair		Nursing Assistant
3.	Sri P Gopalakrishnan Nair		Office Superintendent
4.	Smt Sreekala S	B.Sc	LDC
5.	Miss Revamma C T	B.Com	LDC
6.	Sri C M Radhakrishnan		LDC
7.	Sri M P Raghunanthanan Thampi	B.Com, HDC	Accountant
8.	Smt Susamma Issac	B.Com	LDC
9.	Sri A V Narayanan Nampoothiri	B.Com	LDC
10.	Sri K Anil Kumar		LDC
11.	Sri V Chandra Babu	B.Com	Quarter Master
12.	Smt P Seethalekshmi Amma		UDC
13.	Sri V G Satheesh Kumar	B.Sc, BEd	LDC
14.	Sri Sajimon Joseph		Catering Assistant
15.	Sri S Gopalakrishnan		Catering Assistant

NCC / PI STAFF

1.	Sub G B Gurung	
2.	Hav S Raju	
3.	Hav Surendra Singh	
4.	Mr K Soman Nair	UDC
5.	Mr Mathai K O	LDC
6.	Mr Appukuttan Nair	Lascar
7.	Mr Velukutty Nair	Lascar

SCHOOL CADET APPOINTMENTS 1996-97

School Captain	2776	Harshan R
Cadet Adjutant	2772	Anil John Cherian
Cadet QuarterMaster	2701	Manu B Chandran

ANNUAL REPORT 1996-'97

1. Honourable Chief Guest, Sri Jayakumar IAS, distinguished guests, parents, ladies & gentlemen, members of the staff and my dear cadets,

2. It is my pleasant duty to welcome you all to the 35th Annual Day of the School. This day marks the grand finale to the academic year that was and as such it is my bounden duty to place before this august gathering the trials & tribulations and the achievements of the Academic year that has just gone by. But before I do so, a word about our chief guest Sri. K. Jayakumar IAS, Secretary, General Education, Government of Kerala. Sri Jayakumar IAS has had a brilliant academic career; he had his B.Sc from Mar Ivanios College, Trivandrum and MA in English Literature from Nagpur University. Besides, he is a holder of Bachelor of Journalism from Nagpur University and M.Sc in Development Studies from BATH University, UK. He joined the Indian Administrative Service in 1978 and has served as Sub Collector & District Collector, Kozhikode. His other important assignments include being the Managing Director, Cashew Development Corporation, KTDC, KSFDC, Director of Public Instructions, Secretary Tourism & Secretary Higher Education. He was also the Vice Chancellor Mahatma Gandhi University. Sri Jayakumar has worked in the tourism field for six years continuously in its formative period in Kerala and had been instrumental in giving a distinct identity to the State as 'God's own Country' in tourism marketing. Apart from his official standing in the Government of Kerala, he is well known in the literary world as a writer in poetry and in film lyrics. He is the recipient of Best Lyric Writer Award of the Film Critics Association and awards from Rotary Club of Calicut and Kerala Jaycees. He is also a member of Vayalar Rama Varma Literary Trust and Honourable Chairman, South India Chapter of OISCA International University. Therefore he is an academician par excellence and we are extremely honoured to have him with us today, along with Mrs. Meera Jayakumar who is the pillar of support in all his endeavours. We are also grateful to the parents and the other guests who have consented to partake in this important function of our school.

3. Sainik School, Kazhakootam is one of the 18 Sainik Schools in the country, functioning with the tangible aim of making the Officer Cadre of the Armed Forces accessible to the middle and lower middle class sections of the society. Over the years, it has more than lived up to the expectations of its founding father Sri V.K. Krishna Menon. Over 570 students of the 1850 who have passed out of this school so far, are commissioned officers in the Defence Forces.

4. The fact that this institution has been successful in developing the all-round personality of a child has been amply proved even by those who could not join the NDA as they are prospering in various other walks of life as Engineers, Doctors, Executives, Administrative Officers, Journalists, Merchant Navy Officers and as members in the Parliament too.

5. New Admissions and School Strength

February 1996 saw a total of 1024 candidates taking the entrance examination for admission to 63 seats of the 6th Standard and 10 seats of the 9th Standard respectively. The school strength as of today is 618 which includes 19 day scholars.

C.B.S.E EXAMINATION 1995-96

6. The school this year has further improved upon the excellent results it has been achieving in the Board Examinations. As a result, ladies and gentlemen, I am proud to state before you that our school has been placed first among all the Sainik Schools in the country. Four Class X cadets viz., Roll No. 2961 BK Prashanth Roll No.3239 Cibin Varkey Charley, Roll No.2872 Praveen Issac & Roll No. 2875 Prasanth R were awarded with Certificate of Merit which is awarded to the 0.1% of the successful candidates for their outstanding performance in Secondary School Certificate Exam. They are also selected for the award of National Merit cum-means scholarship/National prize. It may also be noted that our school has been credited at the all India level with the least number of withdrawals in the academic year 1995-96.

The details of the results are as follows:-

(a) All India Senior School Certificate Examination (Class XII) March 1996

i)	Number of students appeared ..	53
ii)	Number of students passed..	52
iii)	Compartmental ..	01
iv)	Pass Percentage ..	100
v)	Distinctions in the aggregate ..	17
vi)	Number of first Divisions ..	32
vii)	Number of second Divisions ..	03
viii)	Number of third Divisions ..	Nil

(b) All India Secondary School Examination March 96 (Class X)

i)	Number of students appeared ..	117
ii)	Number of students passed ..	117
iii)	Pass percentage ..	100
iv)	Distinctions in the aggregate ..	59
v)	Number of first divisions ..	51
vi)	Number of second divisions..	07
vii)	Number of third divisions ..	Nil

7. I am indeed honoured to mention before this august audience that our school is the best among all the Sainik Schools in the country with regard to the Class XII CBSE Board Examinations.

N.D.A

8. I am happy to state that 7 cadets from the school joined NDA this time. One could not join as he was found medically unfit.

NATIONAL TALENT SEARCH EXAMS

9. It was another achievement worth mentioning on this occasion that after a long gap, 4 of our cadets viz., Vinay. V, Cibin Varkey Charley, Praveen Issac & Prasanth R have passed the National Talent search Examination 1996 and qualified themselves for National Merit Scholarship. This year 37 students of Class X have also taken the National Talent Search Exams conducted by the NCERT in November 1996.

NCC Activities

10. Ten cadets of Class X attended the National Integration Camp held at Pattambi and 2 cadets, the Advanced Leadership camp at Warangal, Andhra Pradesh. In the Advanced Leadership Camp, where NCC cadets from 5 States - Punjab, Orissa, Goa, Karnataka & Kerala participated, our cadet Prithviraj S was selected as the Parade Commander and Rahul Kumar Singh as Parade Adjutant; a rare achievement indeed.

Sports & Games

11. The cadets of the school are grouped into three categories, Seniors, Juniors and Sub-Juniors and are housed accordingly. Thus we have separate games competitions for each of the three groups. Inter House Games Championships were held in Football, Hockey, Basketball, Cricket, Volleyball, Tennis, Boxing and in the Cross-Country Run; each of the team games was played on league basis in order to sustain the tempo and to ensure maximum participation. The finals of each of these tournaments were festive occasions for the whole school, culminating in colourful prize distribution ceremonies. You would all be glad to know that our staff team plays matches with the school teams on various disciplines to usher in the commencement of the season. We have made it a point to take part in championships as many as possible, in and around Trivandrum in order to give maximum exposure to our cadets. This year our teams took part in many Basketball, Hockey and Football championships in Trivandrum. In the Sarvodaya Rev. Fr. George Mootheril ever-rolling trophy Basketball Competition, we finished the runner and our team Captain Anil John Cherian was selected for the best player Award. In Hockey, this year we won the District Hockey Championship. In the Kiddies' section also, our school team won the District level trophy. The School Athletic Team took part in the two day GV Raja Sports Festival held in Trivandrum. Our cadets Amit, Unnikrishnan and Renjith excelled themselves in various events winning Gold and Silver. Among the 16 schools that took part in the meet, we finished overall second.

Co-Curricular Activities

12. Co-Curricular activities were so conducted as to ensure maximum participation from among the cadets. Only after initial screening competitions at Intra House level, can a cadet compete at the Inter House level. This year we have had the following co-curricular competitions, and adjudicators for most of these widely acclaimed functions were eminent educationists from in and around Trivandrum.

a) Debating Competitions for Sub-Juniors, Juniors, and Seniors in each of the three languages - English, Hindi and Malayalam.

b) Extempore Speech Competitions

c) Essay Writing Competitions for the different groups in each of the three languages - English, Hindi and Malayalam.

d) Vocal and instrumental music competitions

e) Declamation Contests

f) Recitation Contests for Juniors and Sub-Juniors

g) Quiz Competition for Seniors, Juniors & Sub-Juniors

h) Calligraphy Competition in the three languages for all the three groups.

This year our Debating Team consisting of Indrajith S and Arjun Menon represented the school in the prestigious Delta Study Debating Competition held at Delta Study, Cochin and won the trophy for the best debating team beating 11 other schools.

This trophy is finding its niche in the ramparts of our school after a gap of eight years. Cadet Arjun Menon was adjudged the best Speaker in the secondary section. The debaters were also presented with book prizes worth Rs.350/- and Rs.250/- respectively.

13. One of our Quiz teams consisting of cadets Anish Mathew and Vinu MK took part in the Sarvodaya Inter School Quiz Competition and won the trophy and cash prizes with Rs.150/- each. Another team of cadets Manu BC and Siju Alias represented the school at the Rose Family Club Quiz Competition held at Saraswathy Vidyalaya, Trivandrum and finished fourth.

14. Our school won Statewide acclaim when cadet Naveen Issac John of Class X secured the First Prize in the Chacha Nehru Letter Writing Competition for Children conducted by Malayala Manorama. The prize money was Rs.1000/-. His letter was published in the Malayala Manorama Daily. Naveen also won a cash award of Rs.200/- for securing the second place in the English Essay Writing Competition conducted by Rajput Regiment. Another cadet of Class X Jijo James won the first prize in the Essay writing competition conducted by the Awardee Teachers' Association, Kerala. Cadet Vinod Jayakumar published a short story in the 'Children's World' an English magazine of national acclaim.

RD Contingent

15. The school had been making strident progress in every field and earning a name outside. As a result we have been selected to present a cultural contingent of 150 cadets at the R.D. Parade at New Delhi on 26 Jan 97. It is a highly expensive and time consuming process. The Expert Committee headed by Sri. K. Srinivasan, Addl. Secretary, Ministry of Defence, visited the school on 02 Nov to make a qualitative and aesthetic assessment of the item being presented. The Committee appreciated the efforts being put-in by the cadets in harmonizing three different forms of traditional arts viz., Kathakali, Velakali & Theyyam under one symphony.

S.S.B Training & Motivational Lectures

16. The 4th Saturday of every month has been set apart in the school calender for SSB Training with an aim of equipping the senior cadets to join NDA. Motivational lectures by service officers who had been in the field were also arranged in this regard. Lt Col. Vijayaraghavan visited the school on 27 Jul 96 and delivered a useful lecture touching upon the finer aspects of SSB Training. Cdr Prasad, a qualified Interviewing Officer who had a tenure in the SSB, had been deputed by the Southern Naval Command spent three days with the senior cadets giving them coaching. Capt Lukose, an alumnus of our school had been with us for 2 days. He shared with the senior cadets his experiences in the Defence Services and Navy, in particular.

Motivational Tours/Excursions

17. Excursions and motivation tours form an important part of the curriculam. This year, every class in the school was taken out based on a curriculam schedule that had been planned at the beginning of the year. The following is a list of the outings carried out during the year;

I) Class VI was taken on a guided tour to places of interest in and around Trivandrum.

II) Class VII cadets were taken to Kanyakumari

III) Class VIII cadets went to Thekkady and Idukki

IV) Class IX cadets are scheduled to Ponmudi for a hike

V) Class X cadets went to the Madras Regimental Centre at Wellington in the Nilgiris.

VI) Class XI cadets are scheduled to leave for Madurai and Kodaikanal.

VII) Class XII cadets went to Southern Naval Command, Cochin for a 'Day at Sea'. They are again to go to INS Agrani, Coimbatore for a guidance course in SSB in the last week of December.

Old Boys Association

18. The School has a very active Old Boys Association. They assemble here on the third Saturday of every June (this time 22 June 96) to celebrate the old Boys Re-Union Day. Nostalgia and sentiments give way to age and ranks on that day. This time they helped the school to begin a Gymnasium solely on their contribution. Items worth Rs.25,000/- for the Gymnasium has been provided as the first instalment . A set of Acrylic Basketball Boards costing Rs.30,000/- was also presented to the school. They have also undertaken the beautification of the front garden and the construction of a Hut of Remembrance. The work is in progress.

Staff

19. During the year, Mr. MB Vitekar, HOD Hindi & Mr. GD Tekale Senior Master retired from service on superannuation after a long tenure of more than 3 decades in the school; and Sri. P. Prem C Nair, HOD English opted for voluntary retirement after a period of service of 25 years. The other members of staff who retired during the year are

1. Mr.Prabhakaran V after a spell of 14 years at the school
2. Mr.K. Krishnan Nair after a spell of 34 1/2 years

All the existing vacancies of the academic staff were filled up in the beginning of the year. Mr. P. Manoj in Physics, Mr.P.Vinod in Biology, Mr.CS. Suchit in Hindi, Mr.J. Tharmakumar in Computer Science, Mr. Joseph Mathew in art & Mr.PM Ouseph in the Social Science department are the new teachers.

Problems

20. It is also part of my duty to bring out some of the problems faced by the school.

a) The various buildings connected with the institution are spread over an area of 250 acres and they are more than 30 years old.

For want of proper maintenance and repairs due to paucity of fund, many of the structures are in a dilapidated condition. Most of the doors and windows have been eaten away partially or wholly by termites. The PWD however, had gone out of the way to help in the maintenance of many areas of the school buildings, Mess and dormitories and the drainage system but a lot more still remains to be undertaken in view of the old age of the buildings and the poor state of wooden fittings particularly, due to the area being highly termite prone.

b) The security of the school has, of late been far from satisfactory. Tree felling, cattle grazing and attempts of encroachment have become common. A number of police cases have been registered in this regard with Kazhakootam police. The school was also forced to appoint more men on security.

c) In a short span of 9 years, the accacia plantation in the campus has grown into a dense forest depleting all the yielding trees in the area and causing security problems as the anti-social elements outside have found it a safe haven for their nefarious activities. So I requested the Social Forestry Department to remove the plantation and after repeated efforts, they have now sold it

to the Hindustan Newsprint Ltd. The school has claimed for the proceeds from the sale as it was felt that the amount in every respect belongs to the school.

d) The school is fully dependent on the Kerala Water Authority for its water requirements for all the inmates including the families of the staff. The school had been facing an acute shortage of water for the last few years and the quantity of water being received from KWA is very meagre. Three tube wells have been drilled by the Kerala Ground Water Department in order to supplement the water requirement of the school. The previous M.P and the present Minister for Industries, Mrs. Suseela Gopalan was kind enough to grant Rs.6.7 Lakhs from the MP's Development Fund to this cause. The laying of pipelines and the construction of pump houses have been completed. One of the tube wells has already started functioning. The other two are expected to start functioning soon.

I have given you a brief picture of the school activities during the past year. It has certainly been a gratifying year for us at the school and my gratitude for this must go to my officers and to every member of the staff, both academic and administrative. My cadets too, have come a long way in living upto the standards of a Sainik School. I have also received ample co-operation from the parents. The Parents Association, I understand, is planning to do more for the betterment of certain facilities in the school. My profound thanks must go to the Government of Kerala, especially to the PWD who have always been sympathetic to the many non tangible requests that we have been making towards them. Our gratitude must also go out to the Chairman LBA, Sainik School Kazhakootam, Vice Admiral Madhvendra Singh, AVSM, Flag Officer Commanding-in-Chief, Southern Naval Command, Cochin for evincing keen interest in the affairs of the school.

Finally my thanks go to my friends at the CRPF, Pallippuram and at the LNCPE, Kariavattom for always being ready to help us. I also thank all the parents and guests who have come in such large numbers to attend this important function of ours. I believe this institution is on the right course. The excellent academic results, the increasing trend in the intake to NDA and the selection of our RD contingent further strengthen my belief. With almighty at the helm and with all your co-operation we shall steer ourselves further without resting on the oars.

Thanking you.

> All the genius I have lies in this: when I have a subject in hand, I study it profoundly. Day and night it is before me. My mind becomes pervaded with it. Then the effort which I have made is what people are pleased to call the fruits of genius. It is the fruit of labour and thought
>
> ***- Alexander Hamilton***

DORMITORY JOTTINGS

ASHOKA HOUSE

HOUSE MASTER	:- Mr. S S CHETTIAR	HOUSE CAPTAIN	:- 2747 ALEX P THOMAS
ATTACHED MASTERS :-	Mr. S H SHARMA	SERGEANTS	:- 2836 RANJIT R NAIR
	Mr. MANOJ P		:- 3083 INDRAJITH S

It was a come back that the Ashokians made this year. Indrajith, Manu B C, Suneel S P, Siju, Praveen Raj, Siby B, Anish J, and Deepu Sankar put a consistent effort to bag the co-curricular trophy. Indrajith also represented our school in the Delta Debate competition and achieved the first position for the School. In the games field we bagged the Hockey trophy with the stick work of Alex, Ranjit, Sujith and Abhilash R Alex, Ranjit and Indrajit led the school teams of Hockey, Cricket, and Tennis respectively to heights of glory. Under the leadership of Bimal Raj, Sebastian, Dibu Sam and Libu we sweated out to renovate the years long debris called Ashoka and won accolades of all and silently bagged the academic trophy. Two of our cadets Alex and Manu bagged the prestigious Best All Round Cadet Trophy and trophy for Exemplary Behaviour proving that Ashoka produced only leaders.

RAJAJI HOUSE

HOUSE MASTER	:- Mr. S V SARMA	HOUSE CAPTAIN	:- 2749 UNNIKRISHNAN
ATTACHED MASTERS:-	Mr. S R RAMACHANDRAN	SERGEANTS	:- 3085 SHAJIL V P
	Mr. D MADHAVAN ASARI		2729 AJIKUMAR M P

Rajajians could naturally be proud of this year as they found the most coveted Cock House Trophy in their cupboard for the third consecutive year, thus winning a hattrick.

The House was first in Boxing , PT and in Athletics. Aji kumar, Harshan and Premji did well in boxing. Unnikrishnan, Ajikumar, Premji Sukarno, Shamnad and Shajil were some of our good atheletes. Far sighted planning of Nishad and Praveen Kumar coupled with the sincere efforts of all the Rajajians brought us The Cleanliness Trophy.

Harshan , Sangeeth Mohan, Vineesh Venugopal, Mathew Kuruvilla and Deepu S Nair excelled themselves in the co-curricular activities. Although Shamnad and Harshan proved to be the fastest cross country runners in the school, the House was forced to be contented with the second position.

Our poor domains were games, drill and academics where we have to concentrate more in future.

The year under review has ended with the positive note with the Rajajians securing the first position in NDA with as many as its cadets passing the written Examination ; the highest number from one single house.

TAGORE HOUSE

HOUSE MASTER	:- Mr. N G BABU	HOUSE CAPTAIN	:- 2812 KIRAN THOMAS
ATTACHED MASTERS:-	Mr. M K POONACHA	SERGEANTS	:- 2767 ANISH MATHEW
	Mr. MATHEW K THOMAS		2794 AMIT R
	Mr. J THARMA KUMAR		

Tagore House was made a senior house in the academic year 1996-97. The achievements of the house in the maiden year was praise-worthy, as the Tagorians could clinch first places in cross-country, drill and the debates and second in co-curricular activities, athletics, academics and in PT, in a neck to neck competition with the other two senior houses. Prajith P Verma, Robinjith and Anil K brought the debating trophy while Anil John Cherian and Rajesh assured the games trophy. Aneesh Mathew and Thaneesh Gopinath were instrumental in attaining second position in co-curricular activities. The Tagorians missed the prestigious Cock House Trophy by a narrow margin of two points,and so it should be the endeavour of the Tagoreans to see the trophy in their cupboard next year.

NEHRU HOUSE

HOUSE MASTER	:- Mr. S B SASI KUMAR	HOUSE CAPTAIN	:- 2752 DEEPU SANKAR
ATTACHED MASTERS:-	Ms. B RADHIKA	SERGEANTS	:- 2961 B K PRASANTH,
	Mr. VINOD P		2921 J K PRASANTH

The advent of the year 1996, ushered in the young Nehruvians a new vigour, vitality and determination to meet the challenges and snatch the most prestigious Cock House Trophy - A 'Hat-Trick' Dream.

The race for supremacy started and the House made a good start in the Inter House Exemplore speech competition. The performances of Arujun Menon and Vimal Kumar placed the House on the top. Arjun secured the first position. In the English Reaction competition Prithvyraj S, the all time winner once again lured the audience

Arjun Menon and Prithviraj S, established superb art of oratory and won the English debate trophy. Arjun also represented the School in the Delta Debating contest at Cochin and won the 'Best Speaker' award in the Junior section. Jijo James bagged the first prize in the All Kerala Malayalam Essay writing competition.

On the games field, Nehruvians came up triumphant to win the Hockey cup and the Cricket trophy. In the Drill competition, they once again proved that they are unbeatable . The Cross Country race is always a good index of team spirit and stamina, which our House has in abundance. So the trophy found its made without on much rubbing. Prem Prakash of class IX clinched the gold. The Cleanliness Trophy and the Athletics Trophy once again adorned the ramparts of the House.

The Nehruvians sweated hard and finally turned their dream into a reality Hat-trick Cock House Trophy.

PATEL HOUSE

HOUSE MASTER	:- Mr. G SATHEESH	HOUSE CAPTAIN	:- 2768 KELWIN KURIACHAN
ATTACHED MASTERS	:- Mr. PREMNATH M	SERGEANTS	:- 2872 PRAVEEN ISSAC
	Mr. P M OUSEPH		2869 VINAY V

The year 1996-97 was quite rewarding to our satisfaction. The hard work of Renjith, Suneeth, Prince and many others paid off well as we walked off with the prestigious academics trophy, fourth time in a row. Our unity and spirit was proved by our second position in cleanliness. The occasional flashes of brilliance by Naveen Issac, Arun Kishore, Raj V V and Raghav brought us the first position in English calligraphy and Hindi essay. In the games field it was Manoj, Prince and Aswin to name a few, who brought in laurels to the house. The shining performances of Naveen Issac, Aswin, Suneeth and Amruth brought the second position in athletics to our credit. But we know we have a long way to go to reach the top among the junior houses, and our endeavour would be that, in the years to come.

PRASAD HOUSE

HOUSE MASTER	Mr. JESTINE K J	HOUSE CAPTAIN	:- 2801 ABHILASH R
ATTACHED MASTERS	:- Mr. GEORGE P I	SERGEANTS	:- 2885 JOHNSON GEORGE
	Mr. JOSEPH MATHEW		2857 IVAN THOMAS

The Prasadians proved their undisputed supremacy, emerging victors in Volleyball, Basket ball and in Tennis. It helped them to retain the games trophy for the third consecutive year. It was a year of awards and prizes for the House. Arjun K R was adjudged the best player in Basket Ball and Foot ball while Gokul Das bagged the best Tennis player award. Arjun was also declared the best pugilist of the year and Ranadheer Ready the best loser in the game.

Co-curricular was often an Achilles' heel for the Prasadians but this time they rewrote the history. They won the most prestigious debating trophy and the trophy for quiz. Nizam Ali, Pradeep C, Thomas Vincent, Vinod .V, Srujith were some of the cadets who made this victory possible. Thomas brought laurels to the school as well as to the House by winning the Inter School Essay Writing Competition conducted by S.P.C.A.

In all it was an encouraging year for the Prasadians to look forward to dizzy heights next year.

SHIVAJI HOUSE

HOUSE MASTER	Mr. RAJAN K VARGHESE	HOUSE CAPTAIN	:- 2814 DENU A. THOMAS
ATTACHED MASTERS	:- Mr. C.K. KOVOOR	SERGEANTS	:- 2970 MILAN RAJ P
	Ms. SONIA R		2863 VARGHESE ZACHARIA

The academic year 1996-97 started off with the amateur blues football team moving away with their first trophy. The volley of championships which followed saw the blues again on the top with other achievements. These included the coveted Mass P.T. Trophy.

The pyrric victory of the die hard pugilists - Ansar, Pramod, Jaya Gopinath and Arun George saw the Boxing Trophy came home. But spirited house teams of the blues had to be runner up in the drill, Athletics and the Cross Country. Even though the debating trophy was in the blue hands, they had to be satisfied with the third position in the overall co-curricular activities.

The Shivajians fought for the premier position in the games but had to be satisfied with the 4th position.

But they hope that they would surely blaze up in the coming years.

VALLATHOL HOUSE

HOUSE MASTER	Mr. K RAJENDRAN	HOUSE CAPTAIN	:-	2730	AKHILESH MENON
ATTACHED MASTERS	Ms. O K SUPRIYA RANI	SERGEANT	:-	2868	PRAJITH P VARMA
	Mr. SUCHIT C S	CORPORAL	:-	3032	ASWIN S
MATRON	Ms. GEETHA POTTI				

It was a very satisfying year for the Vallatholians. The freshers were quite quick in getting accustomed to their 'home away from home'.

The year began by bagging the Football championship. The team spearheaded by Biju, Alex, Maneesh, Ambilikuttan and Sujal could earn an easy victory over their rivals.

The Vallatholians again proved their domination in sports when they clinched the Hockey championships. The promising players like Biju, Sooraj, Anand, Vimal and Harikrishnan were instrumental for their victory.

On the stage the debating prowess of Rajesh, Maneesh and Mathew ensured the possession of the Debating Trophy.

In athletics the exploits of Biju, Alex, Ambilikuttan and Anish K Mathew were highly appreciable.

The kids of Vallathol House explicitly indicated their superb team work when they bagged the trophies for the best house in drill and for the cleanest house. The cadets who turned out immaculately, displaying crisp and precise drill movements and the dedicated hours of hard work to keep the house clean resulted in the bagging of these Trophies.

The race for the Cock-House Trophy was neck to neck till the last moment. But eventually the breaches left the Vallatholians behind by a very narrow margin.

The cadets are now gearing up to face the year to come.

VELUTHAMPI HOUSE

HOUSE MASTER :-	Mr. M G FRANCIS	HOUSE CAPTAIN	:-	2743	SUJITH S
ATTACHED MASTERS:-	Ms. A SARASWATHY AMMA	SERGEANT	:-	2915	SIBY K JOSEPH
	Ms. R SANDHYA	CORPORAL	:-	2990	KEATS K DAS
MATRON :-	Ms. A NALINA KUMARI				

It was a golden hattrick for the Veluthampians when the coveted Cock House Trophy found its niche in their haven, consecutively for the third year. They kept up the verve and spirit of the previous years unabated.

We proved ourselves unbeatable on the stage when Praveen, Anish Mathew, Unnikrishnan, Ratheesh and Tara came out with their best in debate and recitation, bringing the Co-curricular trophy to the house, At the games front the efforts of Santosh Bhaskar, Cyril, Sreeraj, Mithun K.T and others helped us to snatch the games trophy. The active participation in all co-curricular activities did not distract us from our studies and we won the trophy for the best house in academics too. Thus we made it again to the cock house for the third time successively, the fruit of our team work.

Success is sweet, but it shall not make as complacent. The Veluthampians are always on the look out for fresh woods and pastures green.

VKK MENON HOUSE

HOUSE MASTER :-	Mr. G SOMAN PILLAI	HOUSE CAPTAIN	:-	2755	JOJO JACOB
ATTACHED MASTERS:-	Mr. T G S PANIKKAR	SERGEANT	:-	2973	AJITHKUMAR S
	Mrs. SUDHALEKSHMI K C	CORPORAL	:-	3000	ARUN MOHAN J

1996-97 was a year of mixed fortune for the VKKens. They could make their presence felt very effectively in all the fields and win individual merits but forced to be satisfied with lower places in the overall by very narrow margins. Zachariah Thomas bagged the first place in English Recitation and Satheesh the third, but the House could get only a second. Satheesh and Rahul brought the English Debating Trophy to the House. Rakesh, Arun and Sibi are some other cadets who performed well on the stage.

The House was proved unbeatable in two very important competitions, the Cross Country Race and Athletics. Our cadet Vipin Soman was declared champion in E Group in Athletics. Vinod Joy, Pradeep, Sibi, Rakesh, Anand and Jovin also did show their might in the athletic field. In Hockey Jithin James was adjudged the best player of the year among the sub-juniors.

Failure is a stepping stone to success. The cadets of the House should learn from their experience that it was not simply the individuals and their success that matters but the House as a whole when it comes to group activities. If they do so they will be on the top in the years to come.

The following is the list of the major trophies given away on the School Day on 20 Dec 1996 by Mrs. Meera Jayakumar wife of Mr. K Jayakumar IAS, Secretary, General Education Government of Kerala , Trivandrum.

TROPHIES (1996 - 97)

Defence Minister's Trophy for the highest ranking student in Class XII (AISSCE)	2629 Zacharia Thomas
Flt Lt Gopakumar Memorial Trophy for the highest ranking student in Class XI	2726 Raghesh V.K.
Assam Regt Trophy for the highest ranking Student in Class X (AISSE)	2875 Prasanth R
Prince Augustine Memorial Trophy for the highest ranking boy in Class IX	2983 Thomas Vincent
K Madhavan Nair Trophy for the student scoring the highest marks in Physics in Class XII	2630 Vinoj P.S
KB Rao Trophy for the Best Artist of the year	2828 Premji Anand
The Southern Naval Command Trophy for the Best All Round Cadet	2747 Alex P Thomas
The Best Cadet Trophy for exemplary behaviour	2701 Manu B.C
Wing Commander Jaganatha Rao Trophy for The Best Senior House in Academics	Ashoka House
The Best Junior House in Academics	Patel House
The Best Sub-Junior House in Academics	Veluthampi House
The Inter House Debates (Srs)	Tagore & Nehru House
The Inter House Debates (Jrs)	Prasad & Shivaji House

The Inter House Debates (Sub Jrs)	Vallathol House
Best Senior House in Co - curricular activities	Ashoka House
Best Junior House in Co - curricular activities	Nehru House
Best Sub Junior House in Co - curricular activities	Veluthampi House
The Cleanest Senior House	Rajaji House
The Cleanest Junior House	Nehru House
The Cleanest Sub - Junior House	Vallathol House

Cock House Trophies

Seniors	Rajaji House
Juniors	Nehru House
Sub Juniors	Veluthampi House

School Colours for outstanding sportsmen

3084	Sheen Felix	Cricket
2735	Rajesh Kumar M S	Football
2772	Anil John Cherian	Basketball
2747	Alex P Thomas	Hockey
2729	Aji Kumar	Volleyball
3083	Indrajith Sukumaran &	
3084	Sheen Felix	Tennis

Milestones

Mr.G D Tekale

Mr. G.D. Tekale, the Senior Master at this Institution went into a well-earned retirement at the end of the academic year '95-96. This battle-scarred veteran's stay in the campus equals the age of the school which happens to be a sprightly thirty three years young. Over this long period he has moulded legions of youngsters who passed through his hallowed tutelage. He has, in his own unique altruistic manner, filled every conceivable role as a friend, guide and philosopher in this campus, while essentially imparting Sanskrit and its cultural aura to the seekers of wisdom.

It is sad to contemplate of a campus without his pleasant personality pacing about the corridors and lanes, disarming individuals with his all-embracing smile. The campus community wishes him and his extremely homely wife and their two well-placed children god's plenty in their days at Thane in Bombay, where they intend to settle for good.

Mr.Prem C Nair

Mr. Prem C. Nair. After a quarter of a century at this school, Mr. PCN, as he is affectionately known to legions of his students and well wishers alike has decided to bid adieu to the school, but mercifully not to the profession; he is soon to take over the helmsmanship of another institution in Thiruvananthapuram.

Mr.PCN has carved out a niche for himself in the portals of this public school. Be it in the class-room, in the Cricket field or in theatricals he was a public school Master par excellence. During his long tenure at this school he has masterminded many a noble scholastic pursuits which have withstood the test of times. Age cannot wither nor custom stale the infinite variety he had brought to life in a residential school campus such as to the Sainiks. While he strode the long corridors of this school, he passionately believed that education was for life and not just for a livelihood!

We wish him and his radiant and affable wife and the two children, both of whom are brilliant alumni of this school, the very best in the years after his memorable saga.

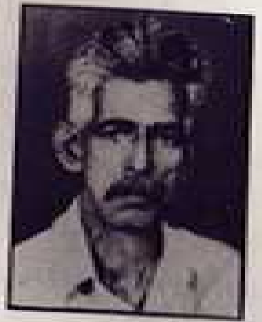

Mr. Krishnan Nair

Mr. Krishnan Nair GE, retired from the school on superanuation in Aug. '96 after a pretty long service of more than thirty years. His humour has always brightened up the Mess Hall during his long years of feeding hundreds of cadets with an ever willing hand. The campus community wishes him and his family a happy retired life.

Mr. Prabhakaran, GE, retired from service on 30-6-1996. 'The man with a healing touch', Mr. Prabhakaran had endeared himself to one and all in the campus. We wish him and his family a happy retired life.

BEST IN ACADEMICS

Standing- Left to Right- 2875 Prasanth R, 3219 R Rahul Kumar Singh, 3339 Jacob Zachariah, 3374 Ashish G S, 2893 Thomas Vincent, 2768 Kelvin Kuriachan

SWEETS TO THE SWEET

The School Athletic Team

The School Hockey Team

The School Hockey Team (Jrs.)

The School Football Team

The School Cricket Team

The School Basketball Team

The School Volleyball Team

The School Tennis Team

The School NCC/ PI Staff

The School Cadet Appointments- '96 - '97

PEN PICTURES
BATCH OF 1996 – '97

1. 2654 **Blessan C K**- This superb athlete on track, recently baffled everybody in the campus with his breathtaking Scooter acrobatics at the Thomas junction.
2. 2726 **Raghesh V K** - A quiet man who is always found fiddling with either of the three lab equipments.
3. 2728 **Nekul A**- Tall, dark and handsome. The basketball star of Tagore. His main hobby is catching mosquitoes.
4. 2729 **Ajikumar M** - Though this best allround sportsman is a Tyson in ring and a Jimmy George in the Volleyball court, he is a gentle lamb at heart.
5. 2730 **Akhilesh Menon** - He is still his parents' dear little Akhilesh; A good guitarist who is rarely found awake after dinner; possesses a Tennis racket, but is rarely seen at the tennis court.
6. 2731 **Sunil Jose Gregory**- A person with gorgeous politics and philosophies. His lightning speeches can draw more crowd than Edmond Burke
7. 2732 **Vipin J P** This man is not only the Rajajian Football team captain, but also the chief electrical mechanic of the School.
8. 2735 **Rajesh Kumar M S** - He has a special penchant for singing. The School Football captain, who was also awarded the School Blue, sings in the field too.
9. 2736 **Jenish George** - This son of a responsible C.I. is the author of all lawlessness and orderlessness in Rajaji house.
10. 2739 **Dennis Elias** - He is just the other extreme of "Dennis the Menace" - The silent man of Tagore who is ready to co-operate for anything.
11. 2746 **Sojish K** The Dickey bird who got his masters degree in umpiring from the Bravo University, Rajaji. Though he got his masters degree from the Bravo University, the Staff Eleven doesn't agree with his decisions.
12. 2743 **Sujith S** - The Kindhearted Veluthampi House Captain who faces all handships with a smile. The Holyfield of Ashoka.
13. 2745 **Aji Alexander Panicker** - Don't misread his size; one of the best backs in the school Football team.
14. 2746 **R K Vivek** :- This quiet English madam of our school is well respected for his immaculate turn out.
15. 2747 **Alex Paul Thomas** :- The sentimental Napolean, the House Captain of Ashoka whose words set the Ashokians on the tracks, which helped them attain many goals. This tribal dancer received the School Blue in Hockey and is the proud recipient of the "Best All Round Cadet" trophy.
16. 2748 :- **Shyam Krishna V K** - A born Photographer who clicks sans flash at dark. He also clicks well in Cricket and Basketball.
17. 2749 **Unnikrishnan A** - The fastest man in the campus who was proud enough to grab 'the Cockhouse Trophy' with the narrowest margin ever. Though netted many goals in Football he averred net practising in Cricket.
18. 2750 **Sangeeth Mohan**:- A little Wordsworth in the making who has fantasies of becoming a doctor, not a singer as his name suggests.
19. 2752 **Deepu Sankar** :- Star attraction in the Malayalam drama on the Annual Day. He is preparing himself to become a director by growing his beard. He played his innings well, to get the hattrick Cock - House, for Nehruvians.
20. 2753 **Sandeep S** :- The master of instant composing, be it in the house or outside. A devotee of Aamir Khan.
21. 2754 **Mishan Britto** :- Ashoka's very own Mussolini who is well known for committing mistakes in his practicals, especially dissection.
22. 2755 **Jojo Jacob** :- An aspirant for Air Force

who nearly lost an eye in the Hockey court. The leading torch of VKK house.

23. 2756 **Deepak James** :- The Eiffel Tower of Ashoka who shook the foundation of the Rajajian dream in Basket ball by his able leadership, and in Volleyball with his thundering smashes.

24. 2763 **Anup A P** :- This book worm reads each and every book other than his text books.

25. 2767 **Anish Mathew** :- His wandering mind cannot restrict itself to the house. No wonder Gurkhas caught his wandering spirit at the parade ground at midnight.

26. 2768 - **Kelvin Kuriachan** - This muscular pugilist is a crisis man who played a stellar role in Patel House bagging many trophies. He has attracted many dames around his house.

27. 2772 - **Anil John Cherian** - A store house of stamina, the captain of the Basketball team, the best player of the district, Cadet Adjutant and the heart throb of the girls in Sarvodaya Vidyalaya.

28. 2776 - **Harshan R** - There is a cane for his captaincy, cheers for his baskets, exclamation for his declamation and laughter for his humour. Is there anybody so ignorant that he doesn't know this man. If any, rise- yes, he is Harshan.

29. 2778 - **Anurag G Nath** - A specialist body-builder who likes to cut down his diet to slim his body.

30. 2785 - **Cecil Kunnapilly** - He has his very own news broadcasting corporation. His main assets are his hair, his mouth and his Hockey stick.

31. 2786 - **Jose Thomas**- He is one staunch believer of Ayurveda- a person who regularly takes Kashayams and health tonics.

32. 2788 - **Vinu M K** - Might be because of his extra general knowledge, this guy is a menace for Rajajians in the after-noons.

33. 2789 - **Arun Abraham**- The Rajajian computer who is also renowned for his practical wisdom and humour.

34. 2791 **Jayashankar S** - The tiny tot on the stage, perhaps outside it too. His melodious outbursts with altered lyrics can even stun Malik and A.R. Rehman.

35. 2794 - **Amit R** - Magic Johnson and Carl Lewis find a threat in him. A perfect all-rounder and a gold-reaper.

36. 2797 - **S Praveen** - The man behind the show, Ashaka's intellect, who found that it was Einsteen who created the bulb.

37. 2799 - **Deepu Sam** - The famous Hockey player who plays with his specs on. No doubt his specs form an integral part of his body.

38. 2801 - **Abhilash R** :- The Prasadian House Captain who could find time to write letters only to his pen friends and not to his parents. He scoops the Hockey ball and lifts the Volleyball with the same mysterious smile.

39. 2803 - **Deepak K** - Deepak of the Sainik Diary frame. Popularly known as the Lady of Tagore.

40 2805 - **Ajith Kumar G**:- This Tagorian devoted to Cricket is also a good Footballer. He adds wit to all occasions.

41. 2807 - **Sebastian Joseph**:- A good Cricketer who is an ardent fan of Karisma, intending to marry her, provided she agrees.

42. 2809 - **Brijith S** :- The grand old man of Ashoka who spends most of his money buying hair dyes. Ashoka's pride in the Hockey field.

43. 2811 - **Robinjith S** :- A genius par excellence. He has both brain & brawn. He sometimes behaves as if he is the principal, may be because he has got the prefix 'Robin'.

44. 2812 - **Kiran Thomas** :- The 'Pele' in Football and 'Aduthoma' in boxing. The Tagorian House Captain who day-dreams of becoming a Fuhrer in the house. NDA will be glad to have him as a cadet.

45. 2814 - **Denu A Thomas** :- This overzealous Basketball player is well known for his vigour and enthusiasm outside the Basketball court. His enthusiasm has won Shivaji House a few trophies.

46. 2818 - **Madhu. K.G** :- His intelligent doubts go unanswered in the chemistry class. Everyone wonders how he gets marks as no one sees him studying.

47. 2820 - **Sreejith A** :- Calm and quiet. But the fathom of his knowledge is yet to be measured.

48. 2822 **Nijith G** :- Do not venture to attack him verbally. He can spit enough venom to assassinate any opponent.

49. 2823 - **Shyju Elias** :- The silent artist who can re-create Monalisa. Quizzing is his other hobby.

50. 2824 **Avinash Eswara Mangalam** - He dribbles the Football through all obstacles and his sweet Hindi melodies always enchant the gathering. The late man of Ashoka, whose narrow escapes have created history.

51. 2825 - **Jeffin K John** - He recently got the Rajajian best actress award for his outstanding performance in Tirumbi Vanthan Thambi. A quiet man with a gracious smile.

52. 2828 - **Premji Anand** - He is known for his heavy punches and had been the Rajajian back-bone in boxing. The 'Mr. Sainik School' who is more concerned about his physique than physics.

53. 2833 - **Sandeep Kumar** - The classical singer of the school whose feminine voice has received loud applause from one and all in the campus.

54. 2836 - **Renjith R. Nair** - Play-grounds are his kingdoms. The all rounder whose presence makes a difference in the team. His self-determination makes him someone, who cannot be substituted with. The 'famous tie' was made possible by his atheleticism in the Cricket ground.

55. 2840 - **Sreejith P** - The enchanting dancer of the School and a slim beauty. He will be more pleased to be addressed as 'RAMBHA' than 'RAMBO'

56. 2841 - **Renji V Mathew** - The Tagorian show man and a priest with a difference. Guns 'N' roses suits him well.

57 2844 - **Ramkumar** - The great thinker and the A.R. Rahman of Ashoka, whose walking posture puts to test even BAASHA.

58. 2845 - **Gigo C V** - The strong back in Foot ball is also the backbone in Tagore's academics.

59. 2847 - **Gopakumar** - The economic genius who makes his both ends meet with just one rupee.

60. 2850 - **Prakash Raju** - The most wanted electrician of Tagore house. He can electrify the cheering group with his electrifying slogans. A complete man.

61 2851 - **Abhilash Joseph**- All his wits become hits. Jhonty in the cricket field, he made the difference in the Cricket finals.

62. 2852 **Manu B C** - The most well behaving man in the school who knows very well to act according to the situation. A mastermind in international politics and an excellent debator. The School Quarter Master would surely miss him.

63. 2853 **Viji Kumar** - Though he dies for Mammooty and lives for Salman Khan, when he plays Cricket it very difficult to distinguish between the wicket and the wicket keeper.

64. 3083 **Indrajit Sukumaran** - The Mark Antony on the stage, Leader in the court, Kumar Sanu behind the mike whose style of running closely resembles that of an ostrich. The School Blue in Tennis. Chip of the old block in acting.

65. 3084 **Sheen P Felix** - Sheen with willow sends a shiver down the spine of the bowler. A rat in front of the audience but turns lion in Cricket and Tennis fields. Best player in Both. He clashes his Tennis racket with the Headmaster in the tussle to dominate the net.

66. 3085 **Shajil V P** - The richest guy in Rajaji who tried to prove that Rs.5 is equal to Rs.7 in Mahadeva Theatre and in the bargain lost Rs. 5

67. 3086 **Deepu Joseph Thomas** - A silent science student capable of silencing his critics with silence.

68. 3088 **Harikrishnan V S** - An optimistic student with such a big collection of guides and text books that it is difficult to determine whether he or his load of books is heavier.

69. 3089 **Libu Varkey** - The holy man of Ashoka, who eats a lot but only God knows where it goes!

70 3091 **Anoop Vijayan** - The artist of the House, whose artistic talents are seen everywhere else except in his records.

71. 3093 **Nishad S K** - India might find a good opener in him and for whom half centuries are just jokes. Perhaps Sachin would find an ideal Foil in Nishad as his workman.

72. 3099 **Bimal Raj** - The man behind the success of the cafeteria who has a stomach as big as a 'kuttukam' His belligerent voice and motivating slogans keep the opponents at bay. A hard hitting batsman too.

73. 3100 **K.A Vikas** - The soft- spoken man whose Gandhian principles might be the secret of his physique.

English Literary Section

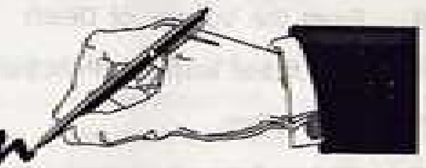

1996-'97

CONTENTS

At Page

1.	Sequel to Seven Year Chapter	2	Harshan R
2.	A Tie, that Tied the Relations	4	Maj S Ashok Kumar Headmaster
3.	A Trip to Kanyakumari	6	Ratheesh N M
4.	Ponmudi	7	Prithviraj S
5.	The Gulf War of my Memories	9	Arun Jacob
6.	The Supreme Being- Fictious or Existent	10	Suneel Pillai
7.	Vegetarianism- The Pros and Cons	11	Thomas Vincent
8.	A Dream Come True	14	Prajith P Varma
10.	Zooming into the Sky	16	Tara Sasi
11.	Steps to the Triumph	18	Maj S Ashok Kumar Headmaster
12.	Beauty	20	G Jeevish Glastine
13.	From the Voyage of Death	21	Rajesh D
14.	My Ordeal with the Principal	22	Sunil Pillai
15.	My Mother	24	Ashish Murali
16.	Bird in Cage	25	Ashish Murali
17.	Lover's End	26	Rahul Kumar Singh
18.	The River	27	Naveen N
19.	The Blue Mountains	28	Roji Varghese
20.	From the Captain's Diary	30	Anil John Cherian
21.	The City of Cities, Bangalore	32	Rohit Pillai
22.	Determination: The Oxygen of Success	34	Rahul Kumar Singh
23.	Nehru's Outpass	36	Vinod Jayakumar
24.	Role of Agriculture in Indian Economy	38	Prasanth R
25.	Thank You SKN	41	Lt. Commander Ramesh Babu Old Boy
26.	Cross word	43	

English Literary Section

2776 **Harshan R.**
Class XII Age 17 Yrs

Sequel to a Seven Year Chapter

Respected ....

I have taken this lectern more than 25 times in a span of seven years of my passage through the corridors of this great school, my alma mater. To even imagine that this is probably my last chance to look down upon all of you from this lofty podium makes me sad. Six batches have passed out since our entry into the portals of this school. I have seen burly house captains and the bully XII std boys breaking down into tears at the last moments of their departure. But, for me, even the very thought of leaving my second home is utterly incomprehensible.

The hurry burry at 5.30, the gobbling at 7.30, the learning from 8.30 and the long chats with our friends after lunch and after dinner - it has truely been an idyllic world that we have been reared in to fall the harsh realities of life as bold men of the world. And to think that all this would be a 'thing of the past' for us within a few weeks is truely saddening. What develops in us in the course of seven wonderful years is not only a feeling of a second home in the school but an undying camarederie and fellow-ship among our coursemates. The best part of our life has been spent fruitfully within the caring walls of this school. For boys of our age outside this period of schooling is a time in which their parents rear them under their wings. But, for us it had been a prep time for standing on our own feet, from the smallest act of stitching a button, washing our clothes to the onerous task of guiding others and finding our own time for studies, we have waged a battle of course helped by our masters and seniors.

The climb to the top of the ladder has no doubt been arduous. All we had started off are not with us now. Some ran, some swam and some drowned and here we are, what is left of them a handsome 73 out of which a small rivulet joined us in IX. But we cannot take shelter from the fact that we have to face the world alone tomorrow, and there is no way of shirking. At this juncture of our life when we are going to be subjected to many temptations which beckon us from all around what stays in my mind are the words of Robert Frost :

"The woods are lovely dark and deep
But I have promises to keep
And miles to go before I sleep
And miles to go before I sleep".

I believe our sojourn in this institution have given us enough wisdom and power to stick to our path.

And let me tell you, all my juniors. What we gain from here after 7 hard years is not the academic knowledge that the outsiders crave for, to be the morose bookworms they ultimately become. But an allround development of our personality to face the world with courage and confidence.

But, in us will grow an uncanny sense for enjoying the finer aspects of life - to enjoy what we do, to take pride in every action of ours and to stand by the courage of our convictions.

These are not the words of a high priest standing at his altar, nor the hollow words of a hypocrite, but the true feelings of a KAZHAK coming from his heart of heart towards his fellow KAZHAKS.

We are truly lucky to be some among the elite who have had the privilege of undergoing the Gurukula system of education. Our teachers are much more to us than our tutors. They probably know us much, much better than even our own parents. They have always lent us helping hand in the most heart-breaking situations. Let me in this context quote one of many examples.

One of my friends, when we were in VII std had his father seriously injured in an accident. I remember him crying and running up to our Housemaster. He came back much relieved, calm and composed.

This is exactly the kind of influence our masters have over us. They support us when we stumble and strengthen us when we crumble.

The senior-junior batch relationship has always been cordial in our batch. There have been very few incidents of a sparring between us and them, all credit goes to them for respecting us and our needs. Now we hand over the responsibility to yet another link in the chain of the school's history.

Let me not forget to acknowledge the role played by the trio at the helm in moulding us into what we are with their vigilant watch over our every action.

But for everything in the universe, there is an end, the beautiful rose seen in the morning wither away in the evening, the bright red sun seen in the early hours of day disappears with the arrival of moon in the horizon. Yes, my friends the bloom is gone and with the bloom go I, yesterday had gone, today has come anxiously waiting for tomorrow. And we pass out of these portals in the full bloom of our youth, to spread its joy to all the world.

Great opportunities come to all, but many do not know they have met them. The only preparation to take advantage of them is simple fidelity to what each day brings.

-A. E. DUNNING

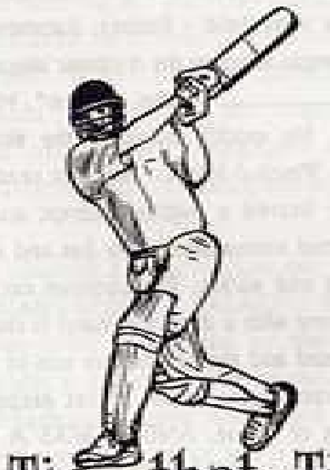

"A Tie, that Tied the Relations"

Maj S Ashok Kumar
Headmaster

Some events attain celebrity status due to their sheer nature and their course of events, whereas some other events gain celebrity status due to their special and solemn occasions. Some events might have the combination of both. I was lucky to be associated with one such event without knowing that the event would get engraved in the annals of Sainik School history. Yes, I am talking about the famous and rare event of a 'TIE' in a cricket match, at our school.

When Mr. Premachandran Nair, the Head of the Department of English, decided to call it a day, everyone in the school endeavoured to dissuade him from doing so, But, due to the compelling reason, Mr. PCN, after a long deliberation, decided to don the mantle of Vice Principal of Bharatiya Vidya Bhavan. Though many a farewell programme was organised for him, one event, every one including Mr-. PCN, wished to organise, and that is the farewell Cricket Match between the members of staff and cadets. Everyone by now knows that the traditional matches between the staff team and the school team mark symbolically the beginning of a season in a particular discipline. Mr. PCN was identified on two main accounts-one is the language and the other is Cricket. By virtue of his being master in-charge of Cricket, for two decades or so, he could boast himself that he had indeed produced a few Tendulkars and Laras and quite a few Kapil Devs and Ambroses. It is more befitting that he clash his sword against his own products. Mr. G. Satheesh, the new Master-in-charge, Cricket made 'the calculations' to field a team comprising truly the members of staff, and the team ran like this- Major S. Ashok Kumar, Sqn Ldr Vijay, PCN, K Rajendran, G Satheesh, M Premnath, Suchit, Vinod, Anil, Manoj and Mathews. Befitting the existing World Cup fever, a twenty Overs Match was planned. The stage was set and the D-day dawned.

Fifteenth of September 1996, will be remembered as a red letter day in the field of sports and games of our school. Winning the toss - 'as far as toss is concerned, the staff team has only one rule to follow - ie. Heads-staff win, Tails-the cadets lose' - we elected to field. Everyone expected that the strong cadets team would score around 150 plus runs, in a normal day whereas on a special occasion like this, where hundreds of cadets watching, they might cross even two hundred mark.

Well. Sheen and Nishad, the opening pair entered and we gave the honour of opening the bowling to PCN. When the danger man'Sheen' got out early, we were jubilant. And, when hard hitting batsmen, Bimalraj

and Unnikrishnan also followed suit to some tight bowling, we felt that we could restrict the total. Cadet Deepu Shankar emerged top scorer by scoring 24 runs and Cadet Nishad scored 16 valuable runs. To our utter disbelief and amazement, the score board read - 'Cadets XI 89/9-20 Overs. PCN took three wickets for 34 runs, Suchit, who takes people by surprise often, took two wickets for 24 runs. 'Yours Sincerely' took three wickets for 25 runs and SB Sasikumar chipped in with a wicket. Well, at long last, the Staff XI managed to restrict the strong cadets XI to the score of thanks to some tight bowling, 89 runs - by a reasonable standard, the score is attainable.

Ranjit, Captain of Cadets XI, sensing the danger, started hurling the new 'cherry' like a missile. The matted wicket assisted the tall cadet to gain maximum bounce and in no time, he was firing from all cylinders. Thanks to limited Overs to a bowler, we could breathe free once he took himself off. But by then he had already swallowed two scalps. The recovery began in the right earnest. There were two partnerships - One between PCN & Suchit and another between PCN & myself - put us in the right path. But, when we could smile, three wickets tumbled one after another, when we thought that it would be yet another regular match, where Staff XI loses, and everything was lost, there came a hard hitting innings of Mr. Premnath. He 'mixed the solutions' in the correct perspective to score runs and suddenly, everyone was on the edge of the seat, sensing the brink of a victory. Last Over Six runs for a win off six balls. Ranjith was the bowler. Two wickets in hand. Premnadh who had by then scored 22 runs, was run out. Mr. Rajendran and Mr. Manoj, a rare and complicated combination of language and Physics, were the last pair. Mr. K. Rajendran took one two and a single in successive balls. Now, the anticipation of a dramatic finish came on cards-yes, two runs for a win-one run for a draw-off the last ball. Everywhere, the conferences were held - fielders, batsmen spectators - spectators began shouting the rhythmic slogans - "Tension, tension .... tension, tension". Mr. Manoj was the striker. He quickly balanced the situation by an imaginative 'Physical balance' and got ready to face the bowler. He heaved a mighty attempt and the speedy ball connected somewhere in the bat and went between mid on and mid wicket. The batsmen ran for their life as if an enemy with a dagger in hand is chasing-one run was completed and the second run was in progress. But alas! the direct throw to the wicket keeper found Mr. Manoj short of crease. AND IT WAS A TIE. What a finish! Ecstasy was writ largely on everyone's face. For a change, there was only 'victors', no 'vanquished' - three victors at that too - Staff XI, Cadets XI and the glorious traditions of the game. 'Three cheers' to the cadets, staff and the game of Cricket-rented the air and with that shouts, a history was created at the Sainik School grounds.

This is the word that year by year,
While in her place the school is set,
Every one of her sons must hear,
And none that hears it dare forget.
This they all with a joyful mind
Bear through life like a torch in flame,
And falling fling to the host behind-
"Play up! play up! and play the game"

A TRIP TO KANYAKUMARI

3385 **Praveen**
Class VII Age : 12 Yrs

3427 **Ratheesh N M**
Class VII Age : 12 Yrs

It was an eagerly awaited morning (on 14th of September 96) for the cadets of class VII. We got up early in the morning and got ready quickly to go. After an early breakfast we started our trip to Kanyakumari. It was all quiet till we passed the school gate and when we got onto the highway the boys became very enthusiastic and started singing and cheering. THE KERALA-TAMILNADU BORDER was crossed at 07:30 hrs.

At about 8:30 we reached our first halt place 'PADMANABHAPURAM PALACE'. There we were divided into three groups led by the guides of the palace. It was a majestic palace to see. We were told that the Marthanda Varma once ruled the state from here. It was a very big palace and it was very confusing but interesting. We were also told that the floor of the palace was constructed of a mixture made of egg, fruit juice etc. There were also many paintings of gods, kings and queens. The mural paintings on the walls were really attractive and they still remain bright after so many years.

Another attraction in the palace was the palace museum nearby. There we saw the weapons and armours of the Kings. There were also some paintings depicting the Veluthampi Dalava. All together it was an interesting place.

After a small break and tea we resumed our journey to Kanyakumari. At about 12:30 we reached Kanyakumari. From far itself we could see the Vivekananda Rock Memorial. We decided to visit the memorial, but unfortunately they told us that it would open only at 2:00 p.m. So, we spent some time on the sea shore. After some time we were allowed to go on a shopping spree. We bought many beautiful articles made of shells. Lunch in the beach was an exciting experience and after lunch we went to see the Rock Memorial.

At the Rock Memorial we first went to Sripada Mandapam. There we saw the foot prints of Goddess Kanyakumari. Then we saw the huge statue of Vivekananda, and the photographs of Ramakrishna Paramahamsa and Sarada Devi. There was absolute silence there and while sitting there we could understand what exactly 'peace of mind' meant. After five minutes we came out of the mandapam and went to a book shop. There were many books and photographs of Vivekananda and some story books. We bought some books.

We staged a cultural programme also overthere. Then we returned to the store by boat. We again went for shopping for 15 minutes and after which we had our tea.

From there we started our journey to Suchindram temple. We reached there at about 5:30 p.m. Only some boys went inside the temple. There was an eighteen foot high statue of Lord Hanuman. There were also statues of several other gods. This temple was built by 4 dynasties - Cheras, Cholas, Pandyas and Tirumalainayakars. There were also seven pillars, which, when hit produces seven different musical sounds. They were known as 'Sapta Swarangal'

Then we resumed our journey back to school. On the way we had a small ice-cream party. Finally we reached the school at 10:00 p.m. and were happy to go to bed with the sweet memories of the trip. ●

3105 **PRITHVIRAJ S**
Class IX Age: 14 years

PONMUDI

"Your excursion is to Ponmudi" said the class leader promptly accompanied by a great deal of murmuring and some monotonous sighs from the class. Inevitably, the majority of us anticipated a dull trip judging it by the comparatively short travelling time between Ponmudi and our school. But what we didn't know was that we were all in for a big surprise. On the morning of 22 nd February, after an early breakfast, we started our journey accompanied by our headmaster, Mr. K.R., Mr. N.G.B, Mr. M.K.P, Mr. M.K.T., Mr. J.M., Subedar G.B. Gurung and also a few people from the mess. Our journey was comfortable and our spirit soared high as all were in a jubilant mood.

Our first stop was at Aruvikkara dam. For a few of us, problems like vomitting, giddiness etc. had already begun. So, this recess seemed to be a blessing in disguise. We were surprised to see hundreds of plump fishes living fearlessly in the water since it was after some time that we saw a board indicating that these fishes were considered sacred and that fishing was strictly prohibited in this area. The gardens by the side of the dam was breathtakingly beautiful. There was also a temple nearby. We stood there for about fifteen minutes feeding the fishes with grains, which was actually considered to be a religious act and wandering about the place. From there, we resumed our journey to Mitra Niketan.

Soon after we had entered the premises of Mitra Niketan, the director of the institution Dr. Viswanathan ushered us into a thatched cottage and briefed us about the institution. Dr. Viswanathan, a die-hard follower of the Gandhian philosophy, had voluntarily started this institution. We were taken around the place and were shown the different infrastructure like the Krishi Vighyan kendra, Handloom society, Coir industry etc. Before we resumed our journey to Peppara Dam, we were given tea and snacks from Mitra Niketan.

On reaching Peppara dam, we found that it was a stunningly beautiful place. A concord of the virgin natural beauty and the gradual modernization was vividly depicted there. There was also a small scale hydroelectric project. We even had the good fortune of seeing a C.R.P.F. camp in progress. After going around the place, we were given a splendid lunch from there before starting off to Ponmudi.

Our journey to Ponmudi was really very thrilling as we had to climb up in altitude through narrow and risky-looking roads. We reached our destination at about 5:30 p.m. and were comfortably accomodated in two dormitories. At 6 O'clock, we had our tea and then we were left free upto 8 O'clock when we had a small get-together which included a cultural programme. All were in jolly good spirits as all the masters did their part in the cultural programme. The programme came to an end at 9 O'clock and a feast of a dinner was served then. After that we went to bed at half past ten.

Next day we got up at 6:15 a.m. and after tea, walked to the Deer Park which was about one and a half kilometres away. Majority of us had the luck of even touching the long-horned deer for which Ponmudi is famous for. From there we were taken for trekking, during which we also got a chance to visit a locally famous suicide point which was at the edge of a precipice. Many of us were clicking away with our cameras since such scenic spendour was rarely seen. Then we returned to our dormitories and after having our breakfast, left for Kallar.

Our journey to Kallar was in fact a sad one as all were very, reluctant to leave Ponmudi. We reached Kallar at about 11.30 am. From there, those who were interested were taken for a 3 km long trekking through thick jungle to Meenmotti waterfalls. I was lucky that I opted for the trekking as it proved to be an absolutely incredible journey, sort of which I had never experienced before. We also had a chance to have a bath at Kallar. Then we were given lunch from Kallar before starting our journey back to the school at 3 pm.

Obviously, all of us regretted our thoughts of a dull and uneventful trip since if it was not for this trip, I'm quite sure that none of us would have had such a wonderful experience for a long long time.

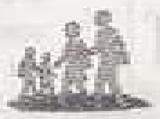

AMUSING DEFINITIONS.....

Adam- The one man in the world who could'nt say, "Pardon me, haven't I seen you before?"

Adolescence- The period when children are certain they will never be as stupid as their parents.

Bargain- When two people are sure they got the better of each other.

Beauty- The one thing a woman may lose and never know it's gone

Charm- The ability to make someone else think that both of you are quite wonderful.

Dentist- A man who runs a filling station.

3298 **Arun Jacob**
Class VIII Age : 13 yrs

The Gulf War of my Memories

August 2nd, 1990 11 pm.

I was lying on my bed, recollecting certain scenes from the movie I had watched that night. I was just entering the comfort of sleep when all of a sudden, I heard a series of faint explosions and sounds similar to the rattling of guns. My father woke up and asked me whether I heard any unusual sounds. I gave him a positive reply. He told me to go back to sleep and he proceeded to the balcony. The expressions on my father's face broke the limits of eagerness and curiosity in me and it made me disobey his words. I followed him.

Peeping through the glass door of the balcony, I could only have smoky sight of the Kuwait Towers, which were usually clear, even though they were at the horizon. Smoke had filled the area and I could see some air-crafts flying helter-skelter, in very high altitudes, dropping some objects which produced smoke, fire and thunder on landing. Amidst the confusion, my father took me in his hands, walked back to the bedroom and closed the door behind him.

August 12th, 1990.

Ten days were over after the 'great invasion' by the Iraqis. Visits of huge trucks, filled with armed men clad in Olive-green uniforms, became some thing very common. Searching people for arms was their assignment. There used to be explosions at unusual hours of the day and becoming victims of these explosions was something which could happen to anyone at any time. The B.B.C. news, which was transmitted after every hour was attentively viewed by the inmates of the death trap. I was listening to one of the afternoon broadcasts of the B.B.C. news, "............. the military leader of Iraq, Mr. Saddam Hussain, stated that he would turn Kuwait into a graveyard if the U.N.O interfered in this matter."

August 22nd, 1990

Twenty days were over after the 'mighty conquer' by Saddam's men. They threatened to set fire to all civilian vehicles and asked the Indians to scurry off if they needed their lives. Arrangements were made for non-Kuwaitees to flee to Iraq of course, everything was done with the sanction of the invaders.

September 26th, 1990

Fifty-five days were over after that unforgettable incident had taken place and I was at my native place, Chenganoor. I was sitting on my grand father's lap and was watching the evening news. "The U.N.O has asked Mr. Saddam Hussain to Withdraw his troops ....",read the news-reader, I released myself from my grand father's arms, ran to the bedroom, forced myself to hurl away those horrifying memories, closing my eyes.

The Supreme Being - FICTITIOUS OR EXISTENT

3227 **Suneel Pillai**
Class X Age: 16Yrs

Important Notice -Friends, this short article is purely based on imagination and I do not mean to hurt anyone's religious sentiments in any way possible.

The break fast bell gongs and the whole school rises to thank the Lord for the food they are about to take. In the present intellectual world, we have learned to take a scientific approach towards each and every thing that takes place around us. But deep inside all of us, sometimes even without our knowledge, we are aware of the presence of some supreme power.

The very concept of belief in this Power can take us back into history, say about thousands and thousands of years back. Since pre-historic times we have been believing in this Lord, though in various forms and names.

Now, can this Supreme Being be some extra-terrestrial form of life living in a totally different sphere of existence. A highly advanced being with super natural powers, which include even the power to control our mind. Might be that we the human beings are just a humble creation of theirs into which they have put some life. But the very thought of our various Gods being extra terrestrial creatures, or what we call Aliens, is a bit too crazy an idea. But what I am stating over here is just a possibility.

Could it have been that the ' Pushpak Viman ' in which Lord Rama came back to Ayodhya from Lanka was just a U.F.O? (Unidentified flying object, according to our scientists) or could it be that when Jesus Christ appeared before his disciples after he was crucified and then rose from the earth and then disappeared in between the clouds, that he was picked up by a space craft? It is said that what we thought to be simple arrows like the Divyasthra, Brahmasthra, etc, were supposed to have the power to destroy the whole world, like our present missiles and nuclear armaments. Could it be that these powerful weapons were and outcome of their warfare research? Lord Hanuman had the power to fly, with which he crossed mighty oceans and mountains in a jiffy. Could it be that when he was born an inbuilt jet engine was affixed on to him, thus enabling him to contradict Newton's Laws of Gravitation? The list can go on and on and on - - - - - - - -

But don't you think that we have created a lot of differences among ourselves just on the basis of religion,caste and creed. Religious fanaticism has become common. Once as I was travelling by train, the train had to pass through a slightly hilly region. There were a large number of huge rocks and boulders to be seen, and on many of these, paintings were drawn popularising Christianity. One particular picture of Jesus with his hands raised and with an inscription above in huge bold letters - " COMING SOON, JESUS CHRIST" This clearly shows the extent upto which man can be foolish. I have a strong feeling that it is the belief that counts, and not the religion in to which you put your faith. The faith that God is with us , some one who will stand by us ,will surely bring good results.

As I go on writing this essay, I am aware of an unknown body watching me intently. I am indeed extremely sorry if by any chance I have angered the almighty. But, I am sure of one thing, the Lord, whether extra-terrestrial or not, indeed exists. His existence, is of course, not visible to any one of us. But I just hope that He is nothing alien, since the very idea of god arriving on the earth in a hi-tech spacecraft would be too ridiculous.

•

2983 **Thomas Vincent**
Class X, 15 Years

Vegetarianism- The Pros and Cons

What is food?

Food is something that can be eaten by people or animals or used by plants, to keep them living and for growth. According to its quality, it can be divided into two - vegetarian and non- vegetarian. Vegetarianism is the practice of not eating meat. Vegetarians regard the flesh of all animals, including that of fish and poultry, as meat.

Most vegetarians avoid eating meat because of moral or religious beliefs. They believe it is wrong to kill animals for food. Many vegetarians also think that eating meat is unhealthy. Some people practice vegetarianism because they believe the high consumption of meat, especially beef, reduces the world food supply. They object to the fact that cattle in some countries, notably the United States, are fed grain to fatten the animals for market.

Vegetarians are divided into four groups, based on their attitude towards milk and eggs. LACTO-OVO- VEGETARIANS include milk and eggs, and foods made from milk and eggs, in their diet. LACTO - VEGETARIANS do not eat eggs, but they drink milk and such milk products as butter and cheese. VEGANS avoid milk and eggs and all of the foods that are made from these animal products. This is because of their philosophy rather than for reasons of health. They do not use products such as shoes of leather, handbags of leather etc made of animal skin which require taking the life of an animal. Another group of vegetarians, known as PURE VEGETARIANS, abstain from all foods of animals for health reasons. They do not take any meat, poultry produces, fish or milk products.

Before delving into the pros and cons of vegetarianism, let us take note of the following fact. Man is not a meat eater by nature. Like animals, man has no teeth with which to tear flesh food. He has no rough tongue, and the nature of his intestines, which are long and sacculated compared with those of flesh eaters, clearly proves that a flesh diet is not appropriate diet for him. He is frugivorous by nature. Let us take note of the fact that almost 90% of the worlds scientists till today, were vegetarians. They include Leonardo Da Vinci, Sir Issac Newton, Benjamin Franklin, Albert Einstein etc.

Today, there is scientific evidence that a flesh-free diet is not only adequate for man throughout his life, but is actually superior. Animal flesh are major contributors to the high death rate from heart disease and stroke, today's greatest killers. So, considering the above facts, it is entirely justifiable if we first examine the plus points of vegetarianism.

Animal fats are loaded with calories, and too many calories lead to overweight. Animal fats are saturated and contain cholesterol. When large amounts of animal fats are consumed, cholesterol present in them may accumulate in the blood and may get deposited on the walls of the blood vessels, causing a disease known as arteriosclerosis and finally heart diseases. Accumulation of excessive amounts of cholesterol in the gall bladder may cause stones in the gall bladder. In a diabetic patient, consumption of excess fat may produce excessive amounts of acetone bodies which may lead to serious consequences like severe acidosis and coma, resulting even in death. On the other hand, vegetable fats do not contain cholesterol and thus, do not cause any of the above problems.

It is often said that a vegetarian diet does not contain much of protein as is the case with meat. The latest evidence goes to show that the low rating put on cereal proteins is unsound. At least one cereal- soyabean, contains 'first class' protein. Vegetables may not contain much of the fat contained in meat, but the former contain many vitamins and salts not abundantly found in meat.

Self- poisoning or auto- intoxication causes most diseases of the human body. Flesh foods increases the burden of elimination and overload the system with animal waste matter and poisons. Meat also stimulates the animal passions like sex and creates a craving for liquor, tobacco and drugs. A vegetarian diet causes no such complications.

Animals go through the trauma of worry, fear and anger at the time of slaughter which tends to poison the blood and tissues. Other animals are driven for miles and are exhausted and go without much food and water and are then slaughtered. Flesh of such animals carry disease and are unsafe for eating. Studies show that there are no health problems or deficiency diseases for those on a vegetarian diet.

Studies show that if plant fats are eaten in moderate amounts, students can learn 20% faster and can remember things longer than those who eat animal fats. Saturated fats harden the nerve cell membrane. Unsaturated fats leave the membrane soft and viable, so your mind works better.

Another important plus point of a vegetarian diet is that we can derive more energy from a particular amount of plant food than that derived from the same amount of animal food. The 10% law states that only 10% of the energy obtained by an organism in a particular tropic level is transferred to successive tropic levels. For example, if 10 Kg of grass is consumed by a cow, it supplies us with only 1 kg of meat. Is it not better than, if we directly consume plants. 90% of Europe's cultivated land is used to feed animals. If this land is used to produce foodgrains for human consumption, it would feed 250 million people. Thus in a vegetarian scenario, the food grain supply actually increase and become less expensive.

No religion favours the cutting of throats of animals for the sake of meat- eating. The slaughter of animals is accompanied by much cruelty. All these cruelties can be avoided, if people resort to vegetarianism, animals are as much a part of universe as man. Man should not violate the harmony and plan of Nature by destroying his fellow creatures,

Moreover, nations which import meat have to incur heavy foreign exchange, which puts a heavy strain on the country's economy. Vegetarian diets are surely less expensive than non-vegetarian diets and in these days of inflation, saving a part of ones income is essential. Thus, on moral, ethical, humanitarian, religious and economical grounds vegetarianism has an edge over non-vegetarianism. Now, you may think that vegetarianism is the ultimate solution but let us not forget that vegetarianism too has its share of defects.

Meat provides us proteins in a more concentrated form than can be got from vegetables. First rate protein which is abundantly found in meat is an essential constituent of a scientifically balanced diet. It is said that vegetables are so much overloaded with starch that these cannot be easily assimilated as compared to meat. Due to hard assimilation, large portion of vegetables remain undigested.

Vegetarianism may to some extent be suited to people living in a tropical climate, but non-Vegetarianism is the only answer to people living in a cold climate. Do you think that the people of England can do without meat? What about the people living in the Tundras? Would they eat snow, if they do not eat meat? They have to entirely depend on meat diet, as no vegetables would be available to them.

Non- Vegetarianism will compel us to breed animals in large numbers. They will not only provide meat for our diet, but will be a source of useful animal manure. Chemical manure is no substitute for animal manure, In our country, chemical manure will have to be imported and this will be heavy drain on the country's finances.

Vegetarian diet may meet the requirements of men employed in sedentary jobs not involving much stress and strain. But vegetarian diet will heavily tell upon the health of workers working 8 to 10 hours a day in mines and factories. Meat will have to be an essential constituent of their diet in case they have to build up strength for their daily strenuous work.

So friends, I have laid before you the pros and cons of vegetarianism. So now it is upto you to decide which to choose VEGETARIANISM and NON - VEGETARIANISM - the never-ending dilemma, isn't it ?

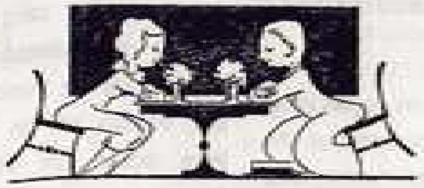

Perfect wisdom has four parts, viz wisdom, the principle of doing things alright; justice, the principle of doing things equally in public and private; fortitude, the principle of not flying danger but meeting it; and temperance, the principle of subduing desires and living moderately.

-PLATO.

A Dream Come True

Prajith P Varma
Class XI, Age: 16 Yrs

It was a dream come true quite unexpected and unbelievable; a God – given opportunity to be a part of what has been seen only in TV. and press photographs from a distance.

We 150 cadets of Class XI, IX and VIII were previleged to represent our school at the R.D Parade held in New Delhi on 26-1-97. Here I would like to pen down a brief account of this experience which is unforgettable and also a chance of a life time.

It was a display of three art forms of cultural Kerala , Kathakali, Velakali and Theyyam. It was a very bold and innovative venture . The music was a novel creation, with a first time ever combination of chenda and mithav. At the centre of our two petalled formation, was the puram group. All this together was an epitome of the culture of our state. As we were Sainiks associated with the Forces, all the characters in our show except the female forms were warriors. The musical accompaniment was also an indication of our connection with wars and warriors. Same is the case with Alavattoms, and Venchamarams. In the course of our choreography we were grouped with two different formations. These formations - The 'Padmavyooha' resembled the ancient battle formations. The formation was bordered with sword bearing velakali artistes who were symbolically the protectors of our culture. The Five Female forms at Five Corners were the quintessence of our tradition and culture. The surprising fact was that in three to four months we could achieve perfection in our performance.

After a dress rehearsal at school and a tedious session of packing our costumes we were ready to make the long journey by the morning of 4th January. We were to travel by the Kerala Express accompanied by our Headmaster, two members of the teaching faculty and the choreographers. We were seen off at Trivandrum Station by our Principal and other members of the Staff. The train journey by itself was a very rich experience for it was the first long distance journey by train for the majority of us. The two days in train was a mini discovery of India. We passed through most of the states with diverse geographical features and topography and reached Delhi comfortably on the evening of 6th January. We were received at New Delhi by one of our teachers who had already arranged our accomodation. Our camp was in the 'D' block of the 14 Sikh Regiment which was in the campus of the Referal and Research Hospital. Though we had to face slight inconveniences in the beginning, things were sorted out by our Headmaster and other masters soon. For the next couple of days we spent our time in settling down and acclamatising to the cold weather of Delhi.

Our practise in Delhi was on the Rajpath. The Rajpath is a 4km straight road, that lies in between the Rashtrapathi Bhavan and the India Gate. This long, broad road is flanked by galleries well set-up, with lush green grass to add to its beauty. Our performing area- the area infront of the saluting base was in between Rashtrapathi Bhavan and India Gate. Subsequently we had practice at Vijay Chowk. It is a junction between the North and South Blocks of the Rashtrapathi Bhavan. After the

practices at Rajpath we used to get plenty of refreshments. Our cadets showed greater enthusiasm in this post-perfomance activity than that in the performance.

Our practice was scheduled on alternate days. The free days were utilised by us for seeing places in and around Delhi. During the course of our stay we visited the Qutab Minar, the Lotus Temple, the Red Fort, the Birla Mandir, the Jantar Mantar, the National Museum, the Rail Museum and also the Indira Gandhi Memorial. We also visited Rajghat, Saktistal, and Veer Bhoomi, the samadhis of Gandhiji, Indira Gandhi and Rajeev Gandhi. All these places were beautiful and were also well looked after. NewDelhi in general is a very clean city. Along with this sight-seeing we were also allowed to go shopping.

We had our first full dress rehearsal on 22nd. On the eve of that day we went to bed by about 7 in the evening and got up at 12 o clock. This was required for the purpose of our making up. This day we had our breakfast in the Parliament House, where we reached by around 6 O'clock braving the extreme cold. For that days programme our procession went on till the National Stadium which was nearly a Kilometre further down the India Gate. When our cadets turned out in their resplendent costumes, the north Indians just couldnot control their fascination and curiosity. They used to come and enquire about our costumes and occasionally touching the elephant mask, which was infact the centre of attraction. Some of the leading newspapers in Delhi had put up our photographs and write ups in many of their daily editions. We had yet another dress rehearsal on the 24th of January.

But as far as we were concerned the 26th of January was the most significant and long-awaited day. It was going to be the climax of nearly 4 months of practice. It was the proudest moment of our lives, when we performed before the Indian President and the chief guest Mr Vasudev Pandey the President of Trinidad & Tobago with the whole world watching us. Our programme went off very well and was appreciated by everyone present. Later that day we had a get together with some of our old boys who are in Delhi. It was a wonderful experience to share thoughts with the alumni of our great school. Later on they hosted a tea-pary for us. They all congratulated us on our success and also expressed their pride in being old boys of our school.

The next day we were busy with packing our luggage. That day evening we had a splendid dinner organized by the R.D.P. camp. It was a typical Armed Forces dinner and was a novel experience for all of us. On 28th morning we boarded the Kerala Express and started our journey back to Trivandrum. We reached Trivandrum on the evening of 30th January.

Because of this journey we all became immensely rich, with all the experiences we had encountered in one months stay in Delhi. The most bitter yet sweet, experience was our encounter with Nature. For people who have never been below 20°c, facing this low temperature of 5-6°c was a real ordeal. And coincidentally this was the coldest year in Delhi for the past 30 years. Eating North Indian Food was another interesting factor. One month's eating of chapathi and sabji has made our trousers more tight. We were also able to mingle with many students from different states. We came to know about their style of living and culture. As they knew only Hindi, we all mastered the art of speaking broken Hindi. We were also able to witness the might of the Indian Armed Forces live from close quarters. During each and every stage of our journey and stay the involvement of all of the 150 cadets was necessary. As a result we were subjected to rare opportunities of enhancing our leadership qualities. More than everything, taking part in the Republic Day parade is a very prestigious honour which is the chance of a life time. We are all proud to have represented our school along with the culture of our state, at the national level.

3381 **Tara Sasi**
Class VII Age: 12 Yrs

Zooming into the Sky

'Hey' come on! get up- 'Roopa'
Let's go for tea, its 7 am.
Roopa got up

In the meantime, I went to bathroom, brushed my teeth and went through the newspaper. When Roopa came, together we went to the mess hall. After breakfast we went straight to the training centre.

We were the II batch of women pilots undergoing training there. Our chief Instructor Wg Cdr Bhatia was a real terror and so we didn't want to miss his first class.

Our training had started six months ago. 25 smart girls from all over India took up this in a challenging way. We wanted to show the world as the first batch of women pilots, that we are not behind men and especially my brother who is now a captain.

My friend Roopa is a Bengali girl and so our eating habits are more or less the same. The first three weeks were miserable because thoughts of home and parents disturbed me. Roopa did not have any of these problems because she had been a boarder throughout.

Sainik school education helped me a lot to adjust easily with the training programme. I had seen the cadets going for morning PT, parade, classes, games, supervised study and so on. The same was our routine.

Six months of training made us fit to fly a plane, of course with the instructor by our side.

I still remember the day, the time, when I took the plane up into the beautiful sky.

It was a sunny morning 9.15 am. The previous night, Roopa told me about the preparations and after the flight, her experience.

I could not believe.

I was waiting for my chance.

At last the day came.

My instructor told me to get ready for that hour - the hour - which I had dreamt thousands of times.

The golden hour !

The day I remember - 'Wednesday'

Time - 9.15 am

I was dressed up in the flying suit. Instructor Sqn. Ldr. Bhagat was encouraging me.

As briefed I did everything.

The plane began to move slowly.

The control room kept me informing - After 2 minutes I took a mighty creature into the open blue sky.

The dream of taking a plane,

dream of becoming a pilot! at last got fulfilled.

The world seemed too small as I flew up higher and higher.

When I got back to the room, Roopa was waiting to hear from my mouth.

The whole night she gave me a patient hearing.

One evening as usual, after a game of tennis, when we were chit-chatting in the room, our chief Instructor sent us a message.

It was a warning.

Pakistan planes had made an attempt to destroy Jamnagar airport which is near to Pakistan. So all the fighter pilots were asked to get ready.

Rr-r-r-rrrr-r Oh ! that's the warning alarm.

I shouted, "Roopa - Roopa" "Get ready.", But I could not get up, because my head was paining.

I found myself down on the floor-near my bed. The alarm came from my brother's room. That was tuned to wake him up for studies.

Though a dream I wish to make this dream 'come true: `My ambition to become a Pilot'

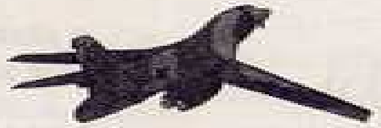

Heaven is not reached at a single bound;
But we build the ladder by which we rise
From the lovely earth to the vaulted skies,
And we mount to its summit round by round

-Josiah Gilbert Holland.

AMUSING DEFINITIONS.....

Detour- The roughest distance between two points

Electrician- A man who wires the money.

Happiness- The result of being too busy to be miserable

Intuition- What enables a woman to contradict her husband before he says anything.

Kangaroo- Nature's initial effort to produce a cheer leader.

Library- A place where the dead live

ADMIRAL TAKING THE SALUTE

VICE ADMIRAL INSPECTING THE PARADE

ADIEU TO THE ALMA MATER

THE SAINIK GYMNASIUM - OLD BOYS' CONTRIBUTION

PASSING OUT

TO A WIDER HORIZON

KAZHAKS AT RAJPATH, ON REPUBLIC DAY PARADE

STEPS TO THE TRIUMPH

Maj S Ashok Kumar
Headmaster

There was the talk-India is a country
Where gold and silver found plenty
There thence the words-India is a country
Where English hunted the land of beauty.

Arrived thence on the scene- a man of iron will
Touched he the pride in Indian's mind
Arose the young and old, their hearts in thrill
Fought and got the FREEDOM, not an easy one to find.

Fifteenth August, Nineteen Forty Seven
Fluttered freely the tricolour on the post
Twenty sixth January Nineteen Fifty
Republic Day - Oh! children like the day most.

Flags and festoons mark the celebrations grand
Army Navy Air Force exhibit their might
Seen are the glimpses of the country's wealth
Done even children their show in earnest right.

'We are selected' Principal averred
Lighted were the faces, on hearing the news
Teachers and taught alike shared their joy
Held were the Conferences to hear the views.

Paved Conferences way to other conferences
One too many heads worked overnight
Quizzed one and all, what is the item to be
Before long, a theme was found right.

'Kathakali, Velakali and Theyyam
Muthukuda, Venchamaram, Aalavattom, elephant mask

Chenda, Ilathalam, Kombu and Mizhavu'
Found all Kerala traditions in our task.
Sudhakar Panicker, Satish, Ouseph, Joseph
Vinod, Varghese, Mathews, Srikumar, SB Sasi
Rubbed our teachers, shoulders with pros
Raju, Venu, Bala, Kunju and Bhasi,

Nights and days, rain and sun-
Mastered the art with perfection
Fifty plus hundred of our school cadets
To the expert Committee's satisfaction.

With aplomb, rose our Principal to occasion
Affectionately Commanding Officer is called as `old man'
Injecting the spirit, defying his age and ailments
Put his mite to be rightly called as `goldman'.

Fourth January Nineteen Ninety Seven
Dawned the D'day for the long travel
Kerala Express left Trivandrum with poet
And troupe to achieve a `famed' marvel.

Welcomed us the biting cold at the Capital
Piled administrative problems one too many
Pillar to post, Officer to Officer, place to place
Helped me to bring down the problems of thorny.

Zoomed up the morale of the boys sky high
To boost further more, Principal arrived
Hailed one and all, `Thy performance is par excellence'.
Successful deed thrilled and school thrived.

Beauty

3260 **G Jeevish Glastine**
Class VIII Age 13 years.

Lonely wandered I around
Searching for you, with thoughts abound
Oh beauty, for you I seek,
But why you seek not me?

Across the seas, across the hills,
Across the plains where pleasure fills,
I quizzed and quizzed but little heard
Not of you, oh pretty bird

I gazed and gazed whether you gone
For the thought had brought my heart a grant
But then I found you lovely lark,
Oh , I was that you Oh twinkling spark.

The gaunt in heart of mine had gone,
For I saw my heart in heart of you,
But the path to you is much afar
so I dread to climb the wall afar.

FROM THE VOYAGE TO DEATH

3135 **Rajesh D**
Class IX 14 Years

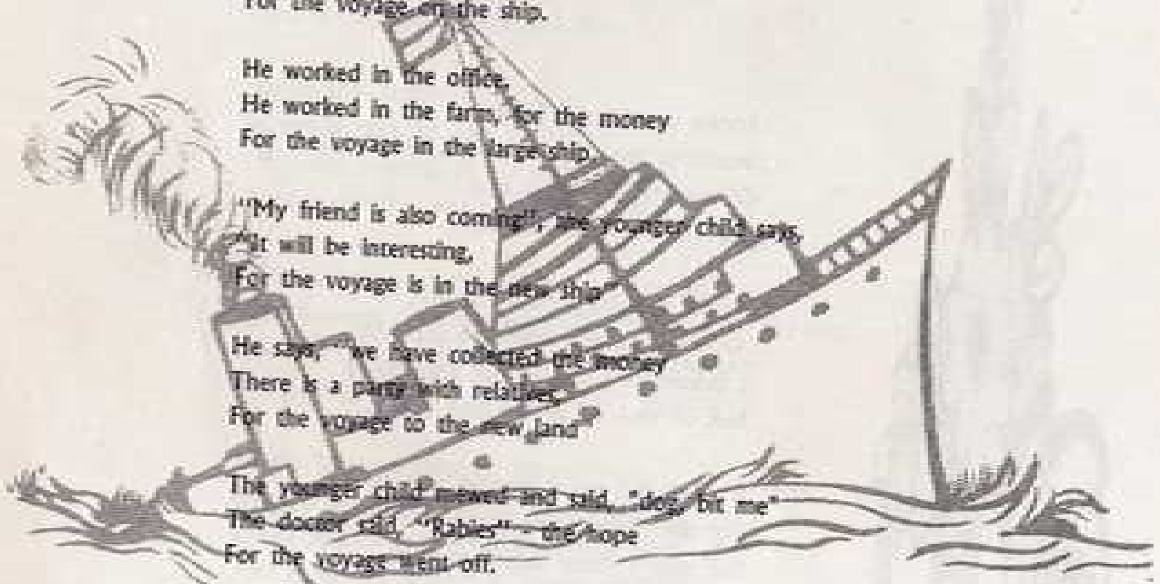

He says", when, the new and big ship starts,
Voyage, I and my family will go
For the voyage on the ship.

He worked in the office,
He worked in the farm, for the money
For the voyage in the large ship.

"My friend is also coming", the younger child says,
"It will be interesting,
For the voyage is in the new ship"

He says, "we have collected the money
There is a party with relatives,
For the voyage to the new land"

The younger child mewed and said, "dog, bit me"
The doctor said, "Rabies" - the hope
For the voyage went off.

He got angry over the child,
For killing, the dreams,
For the voyage to the great land.

The ship's started, the belt is heard" Elder child says,
The money of hard work is in the bag
For the voyage in the galleon.

"The sea, swallowed the ship" the news paper says.
Beholding the child and lauding, he says,
"You are the God who saved us
From the voyage to death".

MY ORDEAL WITH THE PRINCIPAL

3227 **Sunil Pillai**
Class XI Age ; 16 Yrs.

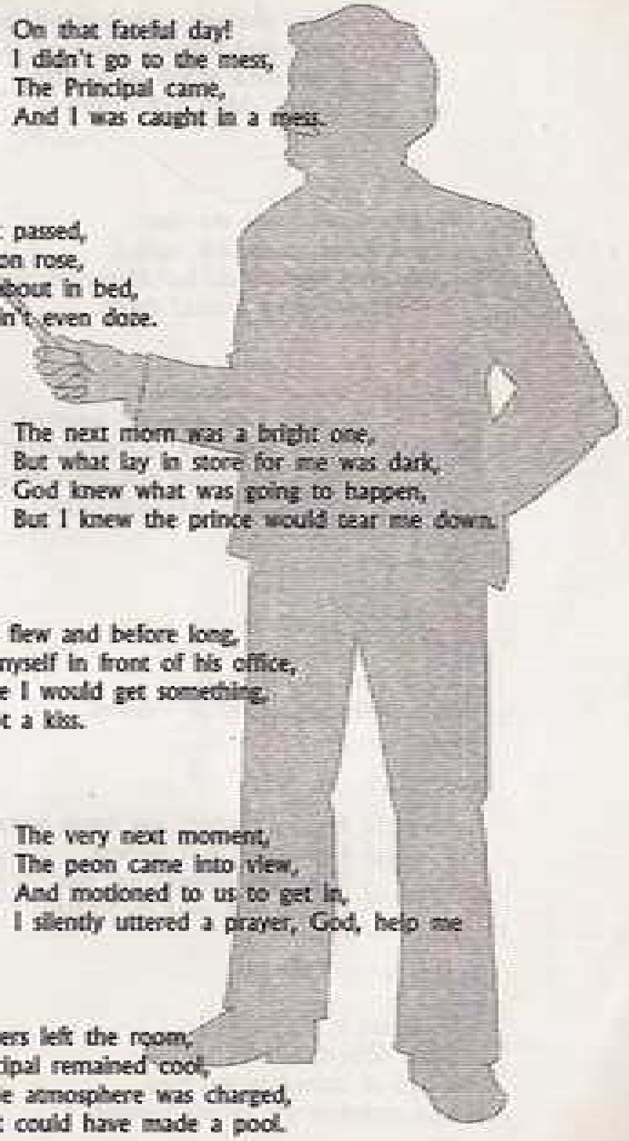

On that fateful day!
I didn't go to the mess,
The Principal came,
And I was caught in a mess.

The night passed,
The tension rose,
I tossed about in bed,
But couldn't even doze.

The next morn was a bright one,
But what lay in store for me was dark,
God knew what was going to happen,
But I knew the prince would tear me down.

The time flew and before long,
I found myself in front of his office,
I was sure I would get something,
Surely not a kiss.

The very next moment,
The peon came into view,
And motioned to us to get in,
I silently uttered a prayer, God, help me

The masters left the room,
The Principal remained cool,
The whole atmosphere was charged,
My sweat could have made a pool.

Then, suddenly, the Principal sprang,
And raced towards me,
I remained as still as possible.
Thank God, I didn't pee.

Whack, whack came the slaps,
I guess we've roused his vigour,
A powerful right hand, and an equally good left,
This was one thing I could figure.

I waited, I listened, I watched,
There was a lot of perspiration,
Then the verdict was pronounced,
FIVE DAYS RESTRICTION

I took the punishment as a man,
My afternoons were booked,
It did good to my physique,
My muscles developed as I looked.

My back ached, my hands pained,
I got used to it anyway,
The week dragged on, but
Glad it was over on Friday,

Now that it is all over,
Guess what I've found ?
It had all started in the Mess,
And ended in the Parade Ground.

My Mother

3391 **Ashish Murali,**
Class VII, 12 years

The love of her,
Is more than that,
Of our beloved God.
She wakes me up,
She makes me eat,
She makes me sleep,
She makes me bathe

She helps me out,
Of all the problems,
She shares her happiness,
With the members.

The love of her,
And the help of her,
Is too much,

For us to give back.
Yet she helps us,
And she loves us,
With the members,

And myself the same.
What need to say?
She is a Goddess,
A Goddess which,
Everyone of us,
Can see and watch

Her blessings made,
Me the winner,
Her tears made,
Me cry a lot,
Her jokes made
Me laugh,
She is a help,
For my father;
She takes care,
Of my Grandparents.

She is an example,
Of love and honesty.

Bird in Cage

3391 **Ashish Murali,**
Class VII, 12 years

I am a bird, shut in a cage,
At my own wish, to be sad,
Planes go from place to place;
Take me with you.
Cars go from place to place,
I want to go with it.

I am in a golden cage,
Given butter and maize.
Told to work hard and,
Hard and hard to live.

Birds come and go,
But I will take time to go,
Anything you wish,
You will get it.

Big birds come and go,
We make them happy and leave,
Without happiness and joy.
The more we work,
The more we get.
All happy and I sad!

Lover's End

3219 **Rahul Kumar Singh.**
CLASS - IX, 14 Years

Everything looked to him colourless;
And dull with her absence,
He never felt before so,
Before the information that she was to go

He prayed and prayed before God,
But failed to receive his nod.
When he got sure of no grant,
Was filled with embarrassment.

He, then deciding to go, tightened his fist,
And the country was dumped with mist.
He placed the musket and rapier on his side;
And, with the animal, left the place with bonafide.

He spurred towards west like hell;
Soon his ears sensed the chaffeurs' bell.
He went nearer to the near,
And was numbed to see the view from rear.

His sweet-heart was with another, talking gaily!
" Was me to see this scene I rode here mainly ?"
His heart writhed with anger and pain,
And his eyes departed the blood like rain.

His face, red with anger, appeared to be a brand
Deciding to settle the matter, took musket in hand.
Aimed at her, and his hand full of sweat,
Breaking all the promises made to his mate

But suddenly, someone from inside voiced, "Halt, if
Thee reward her, thou shall be at fault.
Let the couple, in love, survive.
For thee, there is sea to dive."

He, dropping his musket, thought for a while,
And on his face appeared a wicked smile!
He vanished, like a star in daylight, from there
Did where he go, no one to care.

The River

3113, Naveen.M,
Class IX14 Yrs.

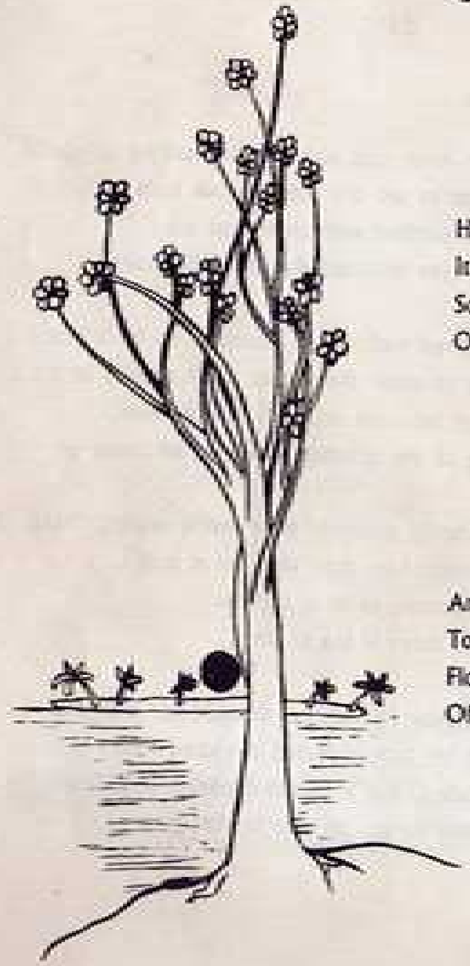

Here and there between the rocks
It comes out like a beeping child
So pure and mild and smooth,
Oh! how my heart longs for it!

Like a child full of vigour
Comes it down the emerald valley
The thirst for knowledge slows it down
As it comes to plains and farms

And changes its path broad and wide
Touching the villages and brimming in full
Flowing and flowing it moves the mind
Of millions who are sick and sad.

Its work being done, it flows
Into the wide blue ocean
Life is made a lot more smoother
And marks its end, calm and peace.

PASSING THE CANDLE - DINNER NIGHT

CROSSING THE COUNTRY

A BRILLIANT PASS

REACH FOR THE SKY

A STUNNING SMASH INDEED

EGG OR CHICK

WELCOME TO THE GUEST

A SMILE OF PRIDE

JOY OF CHRISTMAS SHARED

THE CREATOR AND THE CREATION

CEASAR UNMOVED

VASHALI BLESSED

THE FIERY LEAP

PUNCHING TO GLORY

THE CHAMPIONS TROPHY

THE SOUND OF MUSIC

CONGRATULATIONS

FORWARD TO A
BETTER
NEXT YEAR...

OUR CADETS AT THE 'TABLE DRILL'

BASKET- TO BE OR NOT TO BE

STAFF AT THE RACE

PLAYING TO THE TUNE

PT DISPLAY

THE GUEST AND THE HOSTS

2986 **Roji Varghese**
Class X 15 years

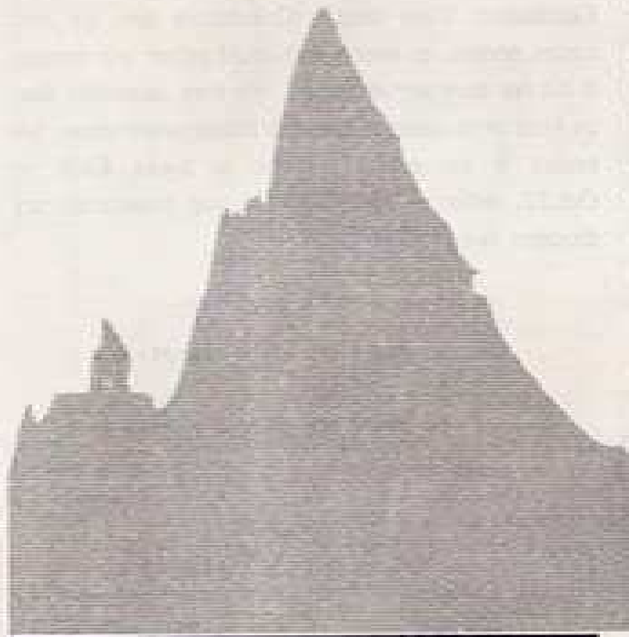

THE BLUE MOUNTAINS

It was during this semistudious time that I was being told to give in something about our tour to Ooty. My mind zoomed back to the hurry-burry of October 19, the first day of our trip. As usual on the day we had our early breakfast to soothe the grumbling stomach and then set out for Ooty at about 6.30a.m. Well! the first part of the bus trip was dominated by the rumbling of the engines. Then when the sun rose sky high bursting with energy the buses turned out to be of a hall of desperate Maestros and Beethovans. The scenery was as usual long bright road (i.e. whenever I get out of my sleep) which was boring and sent me back to state Oblivion. We did stop to have our lunch at the precincts of a hotel. Then the chirping of the birds stood still, people with heavy pockets rushing to their homes, animals tired of the day's work resting in their burrows left us deserted on the long road. But like Tennyson said, "Over the seas our galle went cleaving prows in order brave", We went on and on. We reached Travancore House situated in Wellington. From here we were separated into two groups. The boarders of the first bus had to stay in the Travancore House where as the boarders of the second bus had to stay in the 'Amarthampi Nilayam' boys hostel. We had our dinner and slept the unexperienced cold night in Ooty.

On the second day we had our breakfast from our respective dorms. To greet the morning twilight, we set off to appreciate the wonder of the preserved nature. We reached Botanical gardens and entered in to this world which was Abrahams bosom. The Botanical garden composed of many types of flowers, a map of India showing us where we stood, interesting couples clicking their cameras, a park and of course a snack bar which we raided. It was only because of the graceful knowledge of Mrs.A. Saraswathy Amma that we understood some of the differences of each flower thus proving again that knowledge is power. We then went to the Children's park where we had our lunch. The park was neat and beautiful. We then as scheduled, had to walk to the railway station. We boarded the train for Wellington and reached our destination by night . We bid good bye to each other and made a bee line for our beds.

The last day of our trip ie on October 21 was welcomed with a breakfast at the museum. The place was as quiet as a monastery. This place or building could not be called a museum but a temple of brave martyr's who philosophised the truth that the brave man is not he who feels no fear for that were stupid but faces the danger nature shrinks from. We saw and

admired the old weapons and the artillery of the past. We also read the recorded version of how our predecessors fought the Mysore War, Indo-Pak War and Indo-china war. The sight of the weapons and the stories of the brave soldiers just could not be told like a bed-time story, it filled our heart with the spirit of nationalism.

We then were taken for a meeting where the head of the MRC, Brigadier Ajith Singh gave us a lecture on the infantry and why he chose the Armed forces. We were given a small snack After that our next destination was D.S.S.C (Defence Service Staff College) The college, to our unluck was closed as the day was a holiday. We clicked a few photographs and made our way back to our respective dorms. We made a quick change into casuals for lunch as we were as hungry as the chap that said "a turkey was too much for one, not enough for two'. We had our lunch and left for Coimbatore at about 12:00 in the afternoon.

It was a long journey. By the time we reached Coimbatore we were all in semi oblivion. But our spirits had not left us. We entered into the busy streets of Coimbatore. Even though Coimbatore had the best cotton textiles, or sweets that could satiate any tongue, it did not have any restaurant. We then assembled after an hour or so and set back for home sweet home. We landed in the school premises at above 8AM on Oct.22. When I look back at my experience my thoughts rise to God.

" Make me a tree
So that I can grace natures neck
Not a human
So that I can grace the devils neck."

2772 **Anil John Cherian**
Class XII, Age: 17 Yrs.

FROM THE CAPTAIN'S DIARY

As the first rays of the sun stroke the play fielders of Sainik School which had been fertile to groom hundreds, it was just yet another day for many at the campus. But for me, my teammates and those of my elders closely affiliated to the basketball team, and for all the cadets (I hope) it was Doom's day. It was not that the marginal defeat that we had succumbed to the previous day against the hosts in the St.Thomas basketball tourney, but just the turbulence of the reprehensible means of the defeat in our minds.

During the pacifying talks given to us by our superiors, I was at a loss as to how I would account for the defeat even though our Principal was stern upon his words " I 've achieved my aim. Participation. " It was during this time that we were brought in picture of participating in the father Mutheril tourney to be conducted by Sarvodaya Vidyalaya. As the Headmaster briefed me regarding the tourney, a strong desire to bag the trophy flashed through my mind. Determined to the core, the same evening the team set out for a weeks task to strive for perfection. The next 5 days in our lives were entirely devoted to the game, during which our coaches Mr.Venu and Mr.Arun trained us into the deeper parts of the game. Added to this we had Mr.K.Rajendran and Mr.Ouseph guiding us at each and every step.

On the 2nd of December as we set out for our first match I dreamt of the day when we would bag the Sarvodaya Cup. During the day's match we had an easy win over K.V. Pattom 52-13. On our way back Mr. K.R in his talk advised us "Today you had an easy win. In future the lead you had today is to be maintained. The next days newspaper had a few of us in action which really thrilled us.

The 2nd night before we went to bed and even the next day I had in my mind the thought of a slightly difficult task which would mainly be tragic in the unlikely event of over confidence gripping the players. The match was against St.Thomas Residential but fortunately for us we were given a walk over. Happily as we walked into the campus confidence had developed in us that we would defeat Christ Nagar in the semifinals the next day.

Bubbling with confidence, of the fact that we would be in the finals, the team left early enough to witness the semifinals in pool 'B' between St.Thomas Central and Loyala. As the final moments of the first semi-finals were approaching', the confidence that we had gained the previous day, turned us into a serious tension gripped mind. This certainly had an adverse

effect on me which in turn affected the team. 40 minutes through the game and we came out successfully 42-21. But this wasn't the end", said Mr.K.R. 'If you are out to do what you did today, then you'd better stay away from the finals."

5th December early lunch prior to which a 10 minutes yoga by Mr.Ouseph did the best for us. And then at 12.30 as we left the school our morale had been boosted upto the apex by the teachers and the cadets equally. On arrival at Sarvodaya we were surprised to find a grand reception by the inmates. 14-30- won by St.Thomas and as I shook hands with the captain Ashok, I felt inferior to his outwitting sinew. But in game of skill and perfection where does size matter. The match started off by about 1445 hrs the entire Sarvodaya fraternity supporting us. 50 Kathaks representing our school's "cheering party" were adequate to disclose the spirit and toughness in us. By the end of the first half we were trailing behind 18-21 and as we sat back during the break, thinking of the first 20 minutes it was evident that we had played a free-lance game. The second half was very crucial. As ten minutes of this half passed, there was tension upon every soul out there. But mind you, we inside the court had a better state of mind. A 3 pointer by Amit, a drive-in by Prajith, a fast break and a fluke under basket by myself were all part of the first ten minutes which had gained wide applause. Meanwhile as we basketed each and every chance on one side we had the killer Siby grabbing each and every rebound. He was equally assisted by either of the three Harshan, Denu & Shijil.

After about 10-12 minutes we had a time out. Looking around, I could find an audience eyes wide open, firmly holding on to something in their reach, with full hope for our victory. We had decided to play the technical side of the game now. But still our shooting attempts were never a failure. As the match was closing to an end - 6 minutes to go and St.Thomas leads by 5 points. A fake and then a cross pass and a shot. Success with 3 minute to go we reduced the lead to 3 points. Like a phoenix emerging from its ashes we came upto reduce the lead to a single point. 6 seconds to go and in a desperate last second trial by one of my teammates after snatching the ball from the opponent's captain, he released the ball for an underbasket. Hard luck As I kept watching the ball rotating once, twice, thrice and finally it popped out of the basket safely into the opponents hands. Soon after I heard the final whistle and it seemed to be that of a distant train carrying away the Sarvodaya Cup from me. ●

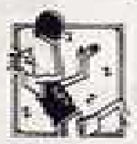

Endeavour to be always patient of the faults and imperfections of others; for thou hast many faults and imperfections of thine own that require forbearance. If thou are not able to make thyself that which thou wishest, how canst thou expect to mould another in conformity to thy will?

- THOMAS KEMPIS

3477 **Rohit Pillai**
Class IX, Age: 14 years

THE CITY OF CITIES BANGALORE

"Bangalore is one of the most beautiful cities in the world". These words may look common for an ordinary man, but this was told by Sir Winston Churchill, the former Prime Minister of England

Bangalore, as we all know, is the capital city of Karnataka. It is situated in the south eastern part of the state at a height of 3000 feet above sea level. It is called the 'air-conditioned city' because of its climate. In summer its temperature never rises above 27° C, while in winter it never drops below 15° C. Its rainfall is also constant. It gets rain from both South- West and North-East Monsoon.

The history of Bangalore dates back to the rule of the mighty Vijayanagara Empire. 'Kempegowda a noble of the Vijayanagara Empire established a small township within a fortress. The name Bangalore is derived from the name 'Benda kallu' which means the place of Boiled Beans. There is a tale in association with it which tells that a king named Veera Ballala has kept this name after he got lost in the thick forest while hunting and got only some boiled beans to eat from a small hut. After the decline of Vijayanagara empire this place was ruled by a series of rulers which include the Wodeyars and the Mysore Sultan. The Wodeyar rulers ruled the early 18th century. They built magnificent temples and palaces in and around the city. They were overthrown by Hyder Ali and his son Tipu Sultan. After the defeat of Tipu Sultan at Srirangapatanam situated between Bangalore and Mysore, Bangalore was used as a military base by the British.

Bangalore is India's 6th most populated city and Asia's fastest growing city. But still it has been adjudged the cleanest city in India. It is called the 'Garden City' because of the numerous gardens inside the city. The biggest of them' The Lalbagh' was built by Tipu Sultan. It is spread over an area of 400 acres of land. It has the historical glasshouse in which every year flower show is held. Another garden the 'Cubbon Park' is situated in the heart of the city. It was built by Sir Henry Stevenson and named after Lord Cubbon the longest serving Governor of Bangalore. Besides this the Venkatappa Art Gallery and the Karnataka Chitrakala Parishad are also famous. The Visweswaraih Industrial and Technological Museum, the only one of its kind in India is situated here. The magnificent summer palace built by Tipu Sultan for his summer stay is here. There is also a huge aquarium here. The Bannergata National Park about 20k.m from here has a wide range of

animals in it. "Nandi Hills' situated about 40 k.m from Bangalore has a beautiful cave temple. We can get a clear view of the city from here. The Arkavathi river a tributary of the Cauvery orginates from here. Bangalore has some 200 lakes inside the city out of which the Ulsoor Lake is famous and is the largest among all.

Bangalore is well connected to the rest of India by airways, railways and roadways. It has 6 airports out of which 4 are for defence purposes, one for domestic purpose and one international airport which is under construction. Many Indian Airlines, Air India as well as private air taxis operate from here. Many trains also work from here . Three national highways pass through the city.

During the past few years Bangalore has developed a lot. Many major industries have come up here. They include both government and private industries. Government industries include Hindusthan Machine Tools [H.M.T.], Hindusthan Areonauticals Limited [H.A.L], The Bharat Electronics Limited [B.E.L], Bharat Earth Movers Limited [B.E.M.L], Indian Telephone Industries [I.T.I] etc. The private industries include BPL, and Escorts. The Indian Space Research Organisation [I.S.R.O] also has its headquarters here.

Bangalore is the bay of watches. Watch factories like H.M.T, Titan, Timex, Befora, and Westar are situated here. On its suburbs it has the electronic city where many electronic factories function. It is spread over a large area.

Bangalore is about 100 km from Mysore and 365 km from Madras. It is easily accessible from any part of India.

Bangalore is really a worth-seeing place.

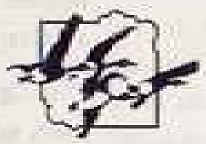

THE LET DOWN

Four months he had been her devoted admirer. Now, at long last, he had collected up sufficient courage to ask her the most momentous of all questions.

"There are quite a lot of advantages in being a bachelor." he began, "but there comes a time when one longs for the companionship of another being- a being who will regard one as perfect, as an idol; whom one can treat as one's absolute property; who will be kind and faithful when times art hard. who will share one's joys and sorrows-"

To his delight he saw a sympathetic gleam in her eyes. Then she nodded in agreement.

"So you're thinking of buying a dog?" she said. "I think it's a fine idea. Do let me help you choose one!"

3219 **Rahul Kumar Singh**
Class. IX, 14 years

Determination: THE OXYGEN OF SUCCESS

The large army of Napoleon Bonaparte was marching towards its destination. Then, in the way appeared the highest mountain range of Europe- Alps. Seeing this, the army hesitated to go further and came to a halt. But Napoleon was not a man to be stopped by such mountain ranges. He encouraged the army saying, "Alps is not there at all." And infused a vigour and determination in them. The army crossed the Alps within a matter of time.

Napoleon often used to say, impossible is a word to be found in the dictionary of fools. Although he was not successful in achieving what he wished for, yet he did in his age many miracles, which were considered almost impossible and history is the proof for this.

As Oxygen is essential to sustain life, determination is needed to attain success. If you have a strong determination to do something, nothing can debar you from reaching your destination. Christopher Columbus had a very firm desire to discover a sea route to India. During the course of his voyage, he ran out of food and water. Yet, he didn't change his mind. The crew members, hopeless of discovering the land, prayed on their knees before him. But that did little to melt his heart and he kept on saying, "Sail on, sail on". At last, although he couldn't reach India, he discovered a new-land which was completely unknown to the world. Strong determination was the secret of his success.

If you are hell-bent upon doing something and some obstacles come in your way, it is the test of your courage and determination. Take it in the right spirit and tackle it. Of course, you may not get success in your first attempt, but do not get discouraged and let a sense of inferiority prevail in you. Instead, you must try to find out the mistakes which you committed during the course of attempt and eliminate them in the next attempt and then you will surely be victorious.

Determination arouses self-confidence. Mahatma Gandhi once, motivating the patriotic Indians against British government said," Education without

determination is like a statue of wax which melts when kept near the fire."

When you take some decision, do not feel uncertain that what you have decided is right or wrong since that would downcast your self-confidence and determination. If you run behind determination, it is natural that for sometime it would appear dull and joyless since you have to devote whole of your time into it. For instance, when you decide to score good marks in the coming examination, you have to sit with your book in the room while your friends go to play. For sometime, it may occur to you that you are idly sitting with the book. The thought may tempt you to go out and play. But later, you will realise the importance when you compare your marks with other mates. You will find that you're far ahead of those mates who used to waste their time playing while you studied.

Being a failure is not a crime but, of course aiming at a small target is a serious crime. You should be highly ambitious and achieve great things in life. You should show the world that anything is accessible in the world through effort, dedication and determination. Remember the words of Joel Howes, " Aim at the sun and you may not reach it. But your arrow will fly far higher than it aimed an object on a level with yourself."

If you want to have success in any of the fields you ought to have a strong determination. Let it be getting up early in the morning, participating in any debate or leading a team to victory. Even if you have the ability to do something, you just can't do it unless you have strong determination. You must decide the things by yourself, and gather all the required things and materials. You must have a clear-cut idea of your capacity before deciding to do something. Strong determination is totally meaningless unless you are resourceful. There is no point in doing something when you don't have any means to achieve it. For example, when you are determined to ride on a punctured bicycle with your friend, you will only get your tyre rims deformed and nothing more.

According to Walter Scott, for all the lazy and the coward, everything is impossible to do because they always prefer to shirk responsibility to others giving some excuse. Their condition is like a small river which is content with a little amount of water. But, those willing to take responsibility are like those deep oceans which are never content with their achievements. This should be the philosophy of our life also, "Be content with what you have, but never be with what you are."

You must believe in luck rather than unluck. It is a psychological fact that when you're determined to achieve a goal, you develop a faith in goal and a confidence in yourself. It is, therefore, determination which will ultimately lead you to success.

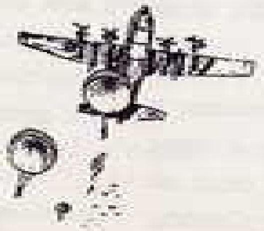

2991 **Vinod Jayakumar**
Class X, 15 yrs

Nehru's Outpass

"The No:1 dormitory should always be the No.1 house" the encouraging words of our house-captain rang in everybody's mind. Everyone was expected to put his heart and soul in whatever work he had to do. The work continued and continued for the following day was the "Cleanliness Competition".

This competition can be defined as :-

"The only time in the year when one bothers to look what's under one's mattress, look what all types of wild-life sanctuaries are there in one's cupboard and the only time when one realizes that he lives in a human community".

Night came as a saviour from outside work. We shifted to indoor works. There was just 5 minutes to dinner when I saw a dust covered photograph of NEHRU below a heap of other materials. I felt pity for him because there lay our first Prime Minister under a heap of waste materials. I took it out. While I was preparing myself to clean the stuff a voice behind me asked "Vinod, aren't you coming for dinner". It was my sergeant. Different thoughts raced through my mind finally I told Prashanth "I feel tired out of work, so let me rest". He agreed half-heartedly. When everybody went for dinner, I took a mug of water, a piece of cloth and approached 'Nehru'. I took 5 minutes to clean it. Having been satisfied with my work I asked mockingly, "So when was the last time you saw water, Mr. NEHRU?"

"In 1964" came an instant reply from nowhere. "What was that? Did I hear anything. No. I have been reading horror and mystery novels in plenty these days. Its just the effect of it. I consoled myself..

I collected my wits and made preparations for a 100 m sprint. "VINOD, I didn't think you were so afraid" said a voice behind me. I turned back to face not the photograph, but 'NEHRU' himself.

"Who is afraid? What's there to be afraid of. "I began to realize things." Oh! It's you, Mr. Nehru, how come you are back? How can a dead man talk? What kind of a ghost are you? My questions rushed out rapidly.

"Are you going to keep on asking questions?

I think we better sit and have a chat" he said, By now I became confident.

"Oh! sure but please tell me how you are here" I asked impatiently. We both were seated on a bed by then.

"Like you children in this school have outpass

system, we too get outpass from other world" he joked. "How come you know our system?" I asked surprisingly. I love children and I admire great institution which produce the great citizens of INDIA out of you young children" he replied happily. "So what's the reason for your outpass? I mean the purpose behind your visit." was my next question.

"Simply, Just to visit my motherland and see you children. I am totally dejected after seeing how our country has gone in this way. Corruption seems to be a childs play for everyone. Politicians serve themselves first and then the nation. Status of women which I and Gandhiji had dreamt is smashed into pieces. "he became very emotional. He continued "I get letters from even children complaining about corruption I am happy that the younger generation is concerned about their country's future and I am sure they will one day fulfil our dreams." He became silent after saying this. "Corruption, well that's a very bad thing. Status of women I think they have it in plenty. Especially Sushmita Sen and Aishwarya Rai will be having it definitely". I thought of all the silly things in my mind at last I asked questions of my interest.

"Mr. Nehru, do you ...." while I was about to continue he interrupted "You can call me chacha. I like being called Chacha". "Sorry Chacha, actually I forgot to use it. Okay-do you like Sharukh Khan? What's your opinion about Sachin Tendulkar?. Don't you feel Amir Khan is the best. I think Aishwarya is better than Sen. What's your opinion, Chacha?" He laughed and said "I like all these gentlemen and ladies. I like especially INDIANS who hold our country's name high in the present world".

"Do you have cable T.V. over there? "I enquired. "More than that. Much more than that".

I was about to shoot my next question when we heard the second bell in the Mess. He stood up saying "So it is time for me to leave. Thank you VINOD, for giving me a nice time. May you achieve great success in life as a true INDIAN. I want to meet some more people. By the way do you know the name of the boy who wrote a letter to me from your school?

"Its NAVIN, Chacha" I told immediately. "Then I will be going after meeting him also. My outpass is going to end. Okay Vinod, keep me clean at least once in a while" he joked and I laughed over the joke. A voice behind me enquired "Vinod, why didn't you come for dinner? Any fever or something? And what are you doing in this room?"

"No, nothing Sir. I was talking to Nehru during the dinner time". I told him the truth.

"Doing what" he asked surprisingly.

He wouldn't believe me, I knew it, So I lied conveniently "I was er............ cleaning the photograph of NEHRU, Sir". He digested the reply with a smile and told me to complete the work soon and he left the room. I took the photograph and hung it and winked at him.

I may be or sometimes may not be able to meet him again in my life. But I shall, in my life certainly try to fulfil his dreams.

2875 **Prashanth.R**
Class XI, Age: 16 years

Role of Agriculture in Indian Economy

Since historic times it is quite evidently seen that agriculture has been playing a pivotal role in the Indian economy. It is the single largest factor which is controlling our economy. It has been observed that about 70% of our GDP comes from agriculture and related works. More than half of the Indians depend on agriculture for thier livelihood. As such it deserves a detailed study on the various roles played by agriculture in different sectors of our economy.

However developed a country may be, without adequate food to her people, it cannot have a stable economy. It can't even be called a developed nation. In India agriculture has been the profession for millions of Indians even from the vedic periods. After the British rule, our country with starving millions, was brought up to the present state maninly by the contribution of agriculture. We cannot forget the great Green Revolution and the impact it had on our society and economy. Not only did it help to bring up our economy, but also laid a strong foundation for us to make further progress. Today by providing food to most of the people, even to those who live below the poverty line, agriculture has indeed emerged as a jewel among our post-independence achievements. In short without this solid foundation our economy will not only stop its development, but can be shattered in a matter of no time.

Co-Existence of Agriculture and Industry

It has been the opinion of quite a number of persons in recent times that the industries are the cause of all progress and economic development. Alhough it is true in real sense it is the agriculture sector that is helping the development of our industries. The agro-based industries completely depend on agriculture directly whereas most of the other industries are dependent on agriculture indirectly, in one way or the other. Some of the prominent industries like textiles (Cotton, Wool, Jute, and even silk), Sugar, food processing, cooking oils etc. cannot be expected to stand without agriculture. Agriculture has been acting as a stepping stone for the emergence and development of all industries. But it shouldn't be forgotten that industry also supports agriculture in many ways. This harmonious co-existence and mutual help is a major factor in our economic progress. Indian economy thus depends on agriculture for all its supply and demands and various other factors strategic for its existence.

AGRICULTURE AND MARKET

The Indian markets of today are indeed in the control of agro products. The entire price range of articles are controlled by the price of the agro-products. In short it is agriculture which decides the purchasing

power of every Indian citizen. Everyday, in newspapers we can see that the fluctuations in the price of agro-products brings an equal or more change in the price of other consumer articles and also other commodities.

AGRICULTURE AND EMPLOYMENT

Unemployment is a major problem causing headache to the nation as a whole and if the jobless millions are not provided with some job, our economy is sure to crash. Agriculture comes here also as a boon. Almost ¾ of the Indian population depend on agriculture as the sole way of their livelihood. Another huge number depends indirectly on agriculture as their jobs may either be dependent on agriculture or other agro-products. Thus it provides a big relief to our country struggling to find jobs for the unemployed. If this was not there, out per capita income must have dived down to an ignominious level.

AGRICULTURE AND OUR EXPORTS

Agriculture and its related products has been and will be having the lion's share in our total exports. We all know that our balance of payments condition is unfavourable for many years. Agriculture has been a great help to bring some relief to our huge expenditure on import items like petrol. Agriculture has also a double gain that, not only can we save precious foreign exchange as we are self sufficient in food but we can also earn it by the export of the same items. Moreover, the primary agricultural products which are quite cheap to produce can easily be processed into mouth watering and expensive varieties which can earn plenty of foreign exchange. Therefore a proper system of marketing agriculture products is to be set up for the over all welfare of the nation.

AGRICULTURE AS A SOURCE OF NATIONAL INCOME

If we look at the post independent and pre-independent economic problem of India, we can see a drastic difference between them. This has been brought about largely by the contribution of industry and agriculture. The agriculture's share on our GDP and NDP itself clearly projects this. Agriculture, which has been very primitive and traditional in the olden days has been modernised with our great efforts through green revolution. The poverty stricken farmer of those days has not only become self sufficient in food but also produces enough to 'enable him to sell his produce in the market and earn a lot of money which he can use for his other needs. Thus agriculture plays an important role in keeping up our national as well as per capital income. Production of more agro products at low costs help to check inflations.

SOME PROBLEMS FACED BY AGRICULTURE

Eventhough agriculture has been playing a major role in the Inian economy, it is really sad to note that it is gradually declining. This is mainly due to farmers seeking greener pastures provided by industries. Some people even have the dubious conviction that taking farming as a job is a set back to their status. People are nowadays more interested in white collar jobs and are less inclined towards jobs that require hardwork. So there is now a rush for secondary and teritary sectors and the primary sector is gradually neglected. The government also is nowdays more interested in developing industries and agriculture now lacks the due attention it requires.

Under the cover of all these gleaming victories of agriculture we should not forget its limitations. Agriculture cannot be in the entire country due to lack irrigation facilities. Indian farmers more depend on rains and waether changes affect their cultivation quite often. Also the primary products of agriculture are quite cheap and the returns from them are not very attractive. So the more profit giving sectors are liked by the people more. If proper facilities of processing and preservation are not there, the entire agriculture produce can become a waste. Premarketing system is still primitive and most

of the farmers are left to the mercy of middle men. The cost of their product is decided by big business men sitting in cities. A large quantity of our agriculture products is wasted as we lack proper storing facilities. Pests destroy another sizable quantity. If the wastage from these are reduced it can further help our economy as more products bring more propsperity. Nowadays, due to the high returns of cash crops, people neglect food crops which inturn can creat problems of food in our country, even though agriculture is developed. Export of primary agro products are cheap comparing to other exports.

From all these, we can get an overview of the role of agriculture in our economy. It is quite clear from these facts, that agriculture extends its hands to almost all the fields of our economy. It is undisputable that the economy depends to a great extend on agriculture. Although it has some mild drawbacks, its needs and benefits greatly over shadow them. Even now there is a large scope for extending agriculture to many more parts of our country. The agricultural output can be increased in many places by improving the inputs and supplying them in plenty. Special steps to set up infrastructural facilities can boost it even further. Thus we can see that there is a large scope for agriculture in our economy and development. ●

IN A BIG WAY

A tourist was enjoying the wonders of California as pointed out by a native.

"What beautiful grapefruit," he said, as they passed through a grove of citrus trees.

"Oh, those lemons are a bit small owing to a comparatively bad season," explained the Californian.

"What are those enormous blossoms?" questioned the tourist a little bit farther on.

"Just a patch of dandelions," answered the guide.

Presently they reached the Sacramento River.

"Ah," said the tourist, "some one's radiator is leaking."

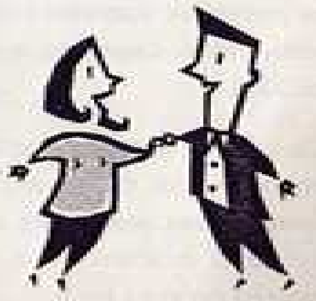

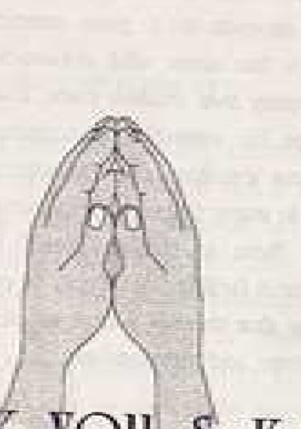

THANK YOU S K N

LIEUTENANT COMMANDER RAMESH BABU

Roll No. [888]

Today is fifteenth of September 1996, and I have conjunctivitis. Infact the whole family is down. MY little son got it from somewhere and gave it to his brother. He gave it to his mother who in turn gave it to me.

Exactly a quarter of a century ago, this post monsoon national phenomenon had struck a small remote village called Chandavila. From there it came to the church and into the eyes of a matron while she was deep in prayer. The noble lady, despite her best efforts, could not prevent the nasty virus from eyeing the eyes of her beloved wards. Once it got in there, it was party time at SSKZM.

Conjunctivitis meant isolation for a week at the MI room, away from the morning siren, PT, drill, classes, evening games, night studies and all that. There were other added attractions like an extra glass of milk and an orange a day which formed part of the "medical" rations.

Except for the minor irritation in the eyes and an occasional drop of an ophthalmic solution, it was just fun and frolic in the MI room for the youngsters who were admitted there. Since the doctor and his family feared the dreaded virus, Dr.Menon and his assistant made only short occasional visits to the isolation ward. So the cadets there, were just left to themselves without any supervision and just imagine what would have gone on.

The exponents of cricket took to the game with complete dedication. All forms of bats (from bathroom chappals to door frames) balls (from socks to "Punnakka") and wickets were innovated and used. Those with a culinary bent of mind prepared feasts of tapioca in various forms, using crude electric heaters in the unchecked ambience of the isolation ward. The only member of the staff who visited the ward regularly was a sweeper who was a pet of the cadets for his hairless head that often stirred Mr. Mussolini in his grave. He would attempt to instill some kind of discipline in the unruly red eyed fellows, but would finally end up consuming oral adjectives passed on his top story spheroid and leave in disgust.

The news of this great life also reached the batch of 1971 which was just three months old in the school. For the tiny tots who had just been initiated into the "big bad world" (as they saw it then) at SSKZM, away from their near and dear ones, the isolation was an ideal get away. It was like a dream land, away from the rough and tough life in the rest of the campus.

So they tried their level best to "acquire" the disease. Some of them already had some information on the disease and knew that it could come into your eyes, if you used the towel of an affected person. so towels and handkerchiefs were clandestinely transported to and from the isolation ward of the MI Room. A whizkid who had come from Bombay told them that a certain "germ" was responsible for the disease when it entered

your eyes. Since Mr. George Joseph and Mrs. Thomas had not yet come into their lives, the youngsters were not sure of the mechanism by which the virus (germ) spread. So some of them painstakingly collected the water used by the "Lucky ones" (on their way to the MI room) to wash their faces and used it to wash their own. There was also this Pisharody who hailed from the banks of a divine river, who conducted a small scale "Kameshti Yagam" so that those in heaven could bless him and his coterie with a long bout of conjunctivitis.

But there was one man who came in the way of the aspirations of these youngsters. Mr. S. Krishnan Kutty Nair, the Housemaster, would not permit the virus to attack the little eyes of any of his little guys without a real fight.

As soon as the disease broke out, he devised a system to ensure the time tested philosophy of "prevention is better than cure". All the cadets of his dormitory would be mustered twice a day, after lunch and dinner, for a "eyewash" ritual.

Each cadet was given a piece of cotton dipped in a bucket that contained cold water mixed with rose water and asked to wash out his eyes thoroughly. The exercise was conducted to military precision, ensuring total adherence to the rules, under the watchful eyes of all the prefects and Mr SKN himself. Those who tried to sham were subjected to a little bit of physical exercise in addition to the "eye wash". The "eye wash" ritual continued religiously for a week after the virus was well and truely out of the campus and Mr.SKN was able to ensure that despite the best efforts of many of his wards and the virus, only a couple of his guys had to be "isolated".

As I sit at home, red eyed, away from work, and trying to come to terms with what the treacherous virus has done to my family, I can not help remembering those September days at SSKZM in 1971 when Mr. SKN the visionary, helped us tide over a conjunctivitis season in his own style. Thank You Sir; you did more to your foster children than what I could do for my own.

If there is light in the soul,
There will be beauty in the person
If there is beauty in the person,
There will be harmony in the house.
If there is harmony in the house,
There will be order in the nation.
If there is order in the nation
There will be peace in the world

A Chinese proverb

Cross word

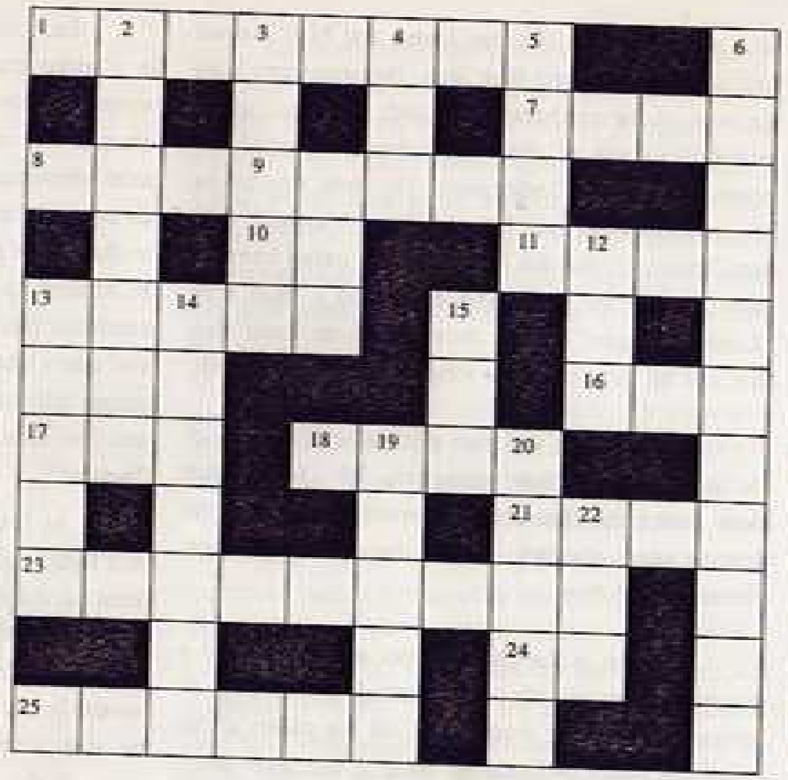

Clues across

1. Trip on the stick of this great comical hero (8)
7. Imitates him like these monkeys (4)
8. Descriptive of shooting in to fame (8)
10. The Afghans are not wise as far as their direction is concerned (2)
11. Bathroom singers have this to enrich their voice (4)
13. Kerala has this to say! (5)
16. Nought is the score! (3)
17. All students service has this animal about it (3)
18. Adam's son was partly capable (4)
21. You must have the lady to succeed (4)
22. Ed attends an institution for this purpose (9)
24. An Italian river? (2)
25. Only this can produce a reaction (6)

Clues Down

2. Totalling up to be an expert (5)
3. Exhausted all the resources! (5)
4. All India Radio has this about it (3)
5. Confront a situation with this part of your body (4)
6. The Bard of Avon has left it to your choice (2.3.4.2)
7. All tennis champions play this card and win (3)
9. It's money that you have to give back (3)
12. You do this to fish when you can't eat anymore (3)
13. A card is so called when you talk bluntly (5)
14. Donkeys out to strike you down (7)
15. Indians live long, but the irony is that they are all sick (3)
19. Hit the ball continuously with stick of office (5)
20. Ella is planning to run away with her lover! (5)
22. 'Under no orders' says the world body (3)

AWARDS AND HONOURS

2872 Praveen Issac
NTSE 96 and National Merit Certificate, CBSE.

3239
Cibin Varkey Charley
NTSE '96 and National Merit Certificate, CBSE'96

2875 Prasanth R
NTSE '96 and National Merit Certificate CBSE'96

2869, Vinay V
NTSE'96

2961 Prasanth B K
National Merit Certificate, CBSE '96

3083 Indrajith S
Third, Delta Study Debating Competition '96

AWARDS AND HONOURS

3449 Arjun Menon
Best Speaker -
Delta Study Debating Competition '96

3356
Naveen Issac John
First Chacha Nehru Essay writing Competition '96 and Second Essay writing Competition (Rajput Regiment)

3417 Jijo James
First Essay Writing Competition
(Awardee Teachers Association, Kerala)

2983
Thomas Vincent
First, Essay writing Competition (SPCA, Trivandrum)

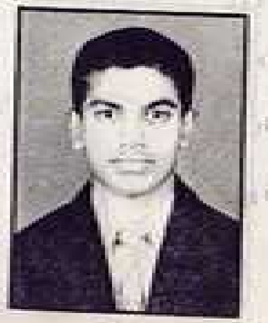

2767 Anish Mathew
First, Sarvodaya Inter School
Quiz Competition

Vinu M K
First, Sarvodaya Inter School
Quiz Competition.

Sabarish G Menon

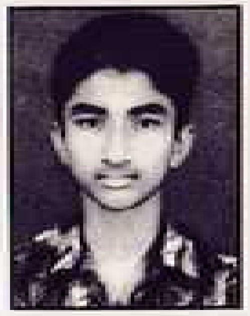

Mobin K M

Shelley K Das

Jairam R

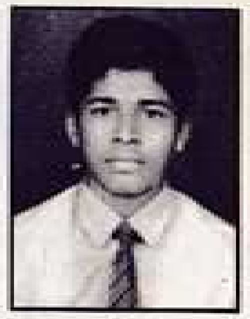

Zachariah Thomas

NDA

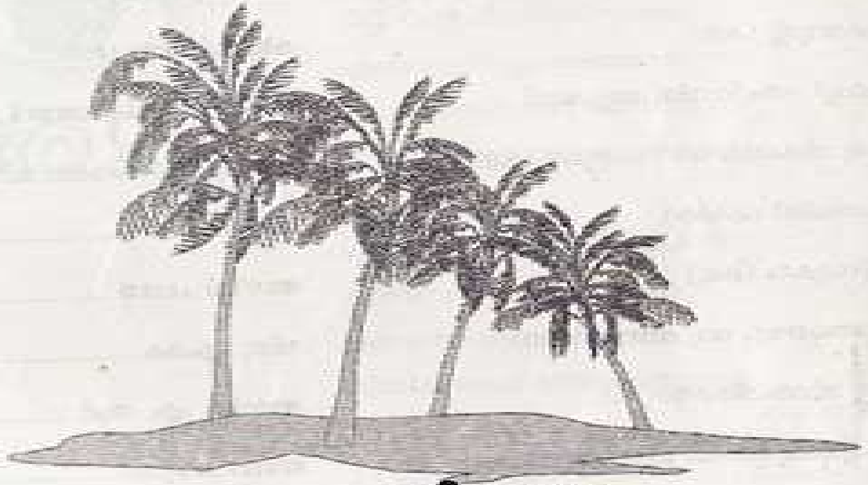

മലയാള വിഭാഗം

ഉള്ളടക്കം

1.	അമ്മ (കവിത)	രതീഷ് ജി.കെ	2
2.	സൈനിക് സ്കൂളും സാംസ്കാരിക സംഘവും റിപ്പബ്ലിക് ദിനാഘോഷവും	ഹരികൃഷ്ണൻ ആർ, ജെ. സുനീത്കുമാർ	3
3.	കൊലുസ്സ് (കഥ)	വിനോദ് ജയകുമാർ	5
4.	ചാച്ചാ നെഹ്റുവിന് ഒരു കത്ത്	നവീൻ ഐസക് ജോൺ	8
5.	ഒരു വികലാംഗന്റെ പ്രത്യാശ (കഥ)	തനീഷ് കെ. ഗോപിനാഥ്	10
6.	ഗാന്ധിജി (കവിത)	റെബിൻ ബാസ്	13
7.	നിഴലുകരം (കഥ)	അനീഷ് ചന്ദ്രൻ	14
8.	അങ്ങനെയും ഒരു ദിവസം (കഥ)	വിന്ദു എം.കെ	16
9.	ഒരു സ്നേഹിതന്റെ കഥ	അരവിന്ദ് എം. ആർ	19
10.	ഗുരുശിഷ്യബന്ധം ഇന്നും ഇന്നലെയും	ജിജോ ജയിംസ്	21
11.	ദിവാസ്വപ്നം	പ്രവീൺകുമാർ ആർ	24
12.	ശാപം (കഥ)	അരുൺകിഷോർ കെ. കെ.	25
13.	ഊട്ടിയാത്രയുടെ ഓർമ്മകളിൽ നിന്ന് ചീന്തിയെടുത്ത ഒരു ഡയറിക്കുറിപ്പ്	സന്ധ്യ ആർ	27
14.	സൗഗന്ധികം (കവിത)	ആർ സോമനാഥപ്പണിക്കർ	28
15.	ഒരു ദുരന്തം (കഥ)	എസ് രാജുകൃഷ്ണൻ	29

രതീഷ് ജി.കെ
റോൾ നമ്പർ 3070, X ബി

അമ്മ

എന്നെ ഞാനാക്കിയോരമ്മേ,
എന്നെ ഊട്ടി വളർത്തിയോരമ്മേ
നിന്നെ, വണങ്ങുന്നെൻ മാനസം,
സ്മരിക്കുന്നെൻ തീരാക്കടങ്ങളെന്നും

പത്തുമാസമെന്നെ ചുമന്നു, പിന്നെ
നൊന്തു പെറ്റു പോറ്റിയോരമ്മേ,
നിന്നെ നമിക്കുന്നെൻ മാനസം,
സ്മരിക്കുന്നെൻ തീരാക്കടങ്ങളെന്നും.

ജീവിക്കുന്നതുമെനിക്കായ്,
മരിച്ചാലതുമെനിക്കായ്, അമ്മേ,
നിന്നെ വണങ്ങുന്നെൻ മാനസം,
സ്മരിക്കുന്നെൻ തീരാക്കടങ്ങളെന്നും.

പിതാവിൻ ശാസനശരങ്ങളിൽ നിന്ന്
എന്നും മോചിപ്പിച്ചിരുന്നവൾ,
പിന്നെയാ സ്നേഹച്ഛായയിൽ,
തഴുകി അടുപ്പിക്കുന്നവൾ.
വീടിനൈശ്വര്യമായ്, വാഴുന്നവൾ;
എന്നു തീർക്കുമീ തീരാക്കടങ്ങൾ ഞാൻ,
അന്നു മാത്രമെൻ മനം, കൃതാർത്ഥമായ്.

സൈനിക് സ്ക്കൂൾ സാംസ്ക്കാരിക സംഘവും റിപ്പബ്ലിക് ദിനാഘോഷവും

1996 ഒക്ടോബർ രണ്ടു മുതൽ മൂന്നുമാസം നീണ്ടുനിന്ന തീവ്ര പരിശീലനത്തിന്റെ പരിസമാപ്തി എന്നോണം സൈനിക് സ്ക്കൂളിലെ നൂറ്റിയമ്പതു പേരടങ്ങുന്ന സാംസ്ക്കാരിക സംഘം 1997 ജനുവരി നാലാം തീയതി വിദൂരമായ ഡൽഹി നഗരത്തിലേക്ക് യാത്ര തിരിച്ചു. മൂന്നു ദിവസത്തെ സുദീർഘമായ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ വിവിധ തരത്തിലുള്ള ഭാരതീയ ജനങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുവാനും അവരുടെ വൈവിധ്യമാർന്ന സംസ്ക്കാരം, ഭാഷ എന്നിവ മനസ്സിലാക്കുവാനും ഞങ്ങൾക്ക് സാധിച്ചു. അങ്ങനെ വിവിധ സ്ഥലങ്ങൾ പിന്നിട്ട് ജനുവരി ആറാം തീയതി ഡൽഹിയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ഞങ്ങൾ അവിടുത്തെ സാഹചര്യങ്ങളുമായി അതിവേഗം പൊരുത്തപ്പെട്ടു. തലസ്ഥാനനഗരിയിലെ കാലാവസ്ഥാ വ്യതിചലനങ്ങളെ തരണം ചെയ്ത കേരളത്തിലെ കുട്ടികൾ അവിടുത്തെ അതിശൈത്യത്തെ പോലും അതിജീവിക്കുവാനുള്ള ആത്മ ധൈര്യം നേടിയെടുത്തു.

കഴക്കൂട്ടം സൈനിക് സ്ക്കൂളിലെ സാംസ്ക്കാരിക സംഘം തങ്ങളുടേതായ രാജകീയ പ്രൗഢിയോടുകൂടി ഡൽഹിയിലെ ജനഹൃദയം കവർന്നു. കേരളത്തിന്റെ മഹനീയ നൃത്തകലകളായ കഥകളി, വേലകളി, തെയ്യം എന്നിവയ്ക്കൊപ്പം പൂരക്കൊഴുപ്പേകുന്ന വിവിധ വാദ്യോപകരണങ്ങളുടേയും ആന, കുട, ആലവട്ടം, വെൺചാമരം എന്നിവയുടേയും അപൂർവ്വ സമ്മിളിതവും അതിമനോഹരവുമായ ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാണ് രാഷ്ട്രപതിയുടെ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്ക് ഇടനൽകികൊണ്ട് സൈനിക സ്ക്കൂളിന്റെ കുട്ടികൾ ഇന്ത്യൻ രാജധാനിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

കേരളത്തിന്റെ നാശോന്മുഖമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാജകീയ നൃത്തരൂപങ്ങൾക്ക് ഒരു പുനർജന്മം നൽകാൻ സൈനിക സ്ക്കൂളിന്റെ യുവകലാകാരന്മാർക്ക് തങ്ങളുടെ കഠിനപ്രയത്നം കൊണ്ട് സാധിച്ചു.

കേരളത്തിന്റെ ഭാവ പ്രധാനമായതും വളരെയധികം വിദേശികളെ ആകർഷിച്ചതുമായ കഥകളി അതിന്റേതായ ഭാവോജ്ജ്വലതയോടും മനോഹാരിതയോടും കൂടി ഇവിടുത്തെ കുട്ടികൾ അവതരിപ്പിച്ചു. കഥകളിയുടെ മനോഹരമായ മുഖാലങ്കാരങ്ങൾ കാഴ്ചക്കാരുടെ കണ്ണും കരളും കവർന്നു.

കേരളത്തിലെ സൈനിക കലകളിൽ മുഖ്യമായതും നമ്മുടെ യുദ്ധപാരമ്പര്യം വിളിച്ചുണർത്തുന്നതുമായ വേലകളി അതിന്റെ ആകർഷണീയതയോടും ഭാവഗാംഭീര്യതയോടും കൂടി ലക്ഷോപലക്ഷം വരുന്ന ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

കേരളത്തിൽ മലബാർ പ്രദേശത്തിലെ കാവുകളിൽ മാത്രം കാണപ്പെടുന്ന ദൈവീക കലയായ തെയ്യം ഗ്രാമീണതയുടെ നിഷ്കളങ്കതയുടെ പ്രതീകമായി കാണികളിൽ വളരെ നിഗൂഢമായ ഒരു ദൈവീകാന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് രാജ്പഥിലൂടെ നീങ്ങി.

കേരളത്തിലെ പൂരങ്ങളുടെ പ്രധാന ആകർഷണീയതയായ നെറ്റിപ്പട്ടം അണിഞ്ഞ ആന, കുട, ആലവട്ടം, വെൺചാമരം എന്നിവയടങ്ങുന്ന മധുനിരയുടെ നിറപ്പകിട്ടാർന്ന സമ്മിശ്രം കാണികളെ ഹർഷപുളകിതരാക്കി.

ചെണ്ട, മിഴാവ്, കൊമ്പ്, ഇലത്താളം, ചേങ്ങില എന്നീ പുരാതന വിദ്യോപകരണങ്ങളുടെ ലയമാധുര്യം ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സംഗീതാത്മകമായ ഒരു സ്വർഗ്ഗലോകം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു.

കുട്ടികളുടെ സാംസ്ക്കാരിക പരിപാടിയിൽ മിക്ക സ്ക്കൂളുകളും നവീനതയിലേക്ക് കാൽവെച്ചുകൊണ്ട് പരിപാടികൾ അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ ശ്രേഷ്ഠമായ പുരാതന കലകളുടെ മഹാത്മ്യം മാനിച്ചുകൊണ്ട് സൈനിക സ്ക്കൂൾ കുട്ടികൾ അവതരിപ്പിച്ച പരിപാടി നാഗരികതയുടെ ആർഭാടങ്ങളിൽ മുഴുകി ജീവിക്കുന്ന ഡൽഹിനിവാസികൾക്ക് പുതിയൊരു അനുഭവമായിരുന്നു. അങ്ങനെ നാലുമാസം നീണ്ടുനിന്ന കഠിനപരിശീലനത്തിന്റെ ഫലം അനുയോജ്യമായ രീതിയിൽ വിനിയോഗിക്കുവാൻ സൈനിക സ്ക്കൂളിലെ പൂണക്കുട്ടികൾക്ക് സാധിച്ചു.

മഹനീയമായ കേരളീയ പൈതൃകം ലോകത്തിനു മുമ്പിൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഒരു അസുലഭനിമിഷമായിരുന്നു, 1997 ജനുവരി ഇരുപത്തിയാറാം തീയതി 'രാജ്പഥിൽ' അരങ്ങേറിയത്.

ഹരികൃഷ്ണൻ. ആർ
റോൾ നമ്പർ 3480
ക്ലാസ്സ് IX ബി

ജെ. സുനീഷ് കുമാർ
റോൾ നമ്പർ 3151
ക്ലാസ്സ് IX സി

"ഈശാവാസ്യമിദം സർവ്വം
യത് കിം ച ജഗത്യാം ജഗത്
തേന ത്യക്തേന ഭുഞ്ജീഥാ
മാ ഗൃധ കസ്യ സ്വിദ്ധനം"

ഈശാവാസ്യോപനിഷത്ത്

കൊലുസ്സ്

വിനോദ് ജയകുമാർ
റോൾ നമ്പർ 2991, ക്ലാസ്സ് X ബി

ക്രിസ്തുമസ്സ് അവധിക്കാലം. അന്നും പതിവു തെറ്റാതെ ഞാൻ 'അഴകിയ രാവണൻ' ചമഞ്ഞ് റോഡിലിറങ്ങി. തിരുവനന്തപുരത്തെ തിരക്കേറിയ വീഥികളിൽ 'വായിനോട്ടം' പതിവാക്കിയ ഞാൻ അന്നും അത് മുടക്കിയില്ല. പക്ഷേ അന്ന് എനിക്ക് എന്റെ പ്രിയ 'വിനോദ'ത്തിൽ എന്തോ ഒരു താത്പര്യക്കുറവ് തോന്നി. കാരണം ഞായറാഴ്ചയായതിനാൽ ആരും തന്നെ കാലിൽ തടഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ നിരാശനായി തിരിച്ചുനടക്കുമ്പോൾ ഒരോട്ടോറിക്ഷ എന്റെ സൈഡിലൂടെ കടന്നുപോയി. പക്ഷേ സാധാരണ ഒരു വണ്ടിയെപ്പോലും വെറുതെവിടാത്ത എന്റെ കണ്ണുകൾ അന്നത്തെ നൈരാശ്യം കാരണം അതിനെ വെറുതെ വിട്ടു. അല്പദൂരം ചെന്നതും ഓട്ടോ പെട്ടെന്ന് നിറുത്തി. അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരു സുന്ദരി അതിൽ നിന്ന് ചാടിയിറങ്ങുകയും ഓടാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് കണ്ട് 'ആപത്തിൽ പെട്ട നായിക'യെന്നാണ് എന്റെ മനസ്സിൽ ആദ്യം തോന്നിയത്. ഞാൻ ഉടനെ നായക വേഷം അണിഞ്ഞ് ആ പെൺകുട്ടിയുടെ അടുത്തേക്ക് ആവേശപൂർവ്വം ഓടാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും ഗുണ്ടകളെ പോലെ തോന്നിച്ച മൂന്ന് തടിമിടുക്കുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ ഓട്ടോയിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിവന്നു. ഇവരെ കണ്ടപ്പോഴേക്കും എന്റെ ആവേശമെല്ലാം പറപറന്നു. അവർ അവളെ ബലമായി പിടിച്ച് ഓട്ടോയിൽ കയറ്റാൻ നോക്കിയപ്പോൾ അവൾ ആർത്തു വിളിച്ചു. "എന്നെ വിടൂ, പ്ലീസ് എനിക്ക് ജീവിക്കണം. എന്നെ വിടൂ". പക്ഷേ ആ നിലവിളി ഞാൻ നിസ്സഹായനായി കേട്ടു നിന്നു. അവർ അവളെ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോയി. ഞാൻ ആ ഓട്ടോയുടെ നമ്പർ എന്റെ മനസ്സിൽ കുറിച്ചിട്ടു. അവർ പോയശേഷം ഞാൻ സംഭവസ്ഥലത്തെത്തി. അവിടെ മണ്ണിൽ എന്തോ കിടന്നു തിളങ്ങുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അതൊരു ഭംഗിയുള്ള വെള്ളക്കൊലുസ്സായിരുന്നു.

അന്ന് രാത്രി എനിക്കുറക്കം വന്നില്ല. ആ കൊലുസ്സെടുത്ത് ഞാൻ വിശദമായി നിരീക്ഷിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥയെ ഞാനൊന്നുകൂടി ഓർത്തു. ഞാൻ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ള സിനിമാനടികളുടെ മുഖച്ഛായയുമായി അവളുടെ മുഖത്തെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിനോക്കി. അതിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സൗന്ദര്യമായിരുന്നു അവളുടേത്. ആ സുന്ദരമുഖം എന്റെ മനസ്സിൽ മായാതെ നിന്നു. മനസ്സിൽ മുഴുവൻ അവളെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തകളായിരുന്നു. അവരവളെ എന്തിനായിരിക്കും പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയത്? എവിടേക്കായിരിക്കും? ആർക്കു വേണ്ടിയിട്ടായിരിക്കും? അവൾ ആരായിരിക്കും? മിക്കവാറും പണത്തിനു വേണ്ടിയായിരിക്കും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്. പ്രത്യേകിച്ചും പണം മനുഷ്യനെ അടിമയാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ. "ഇല്ല അവൾക്കൊന്നും സംഭവി

ച്ചു കാണില്ല" ഞാൻ സ്വയം സമാധാനിച്ചു. "എങ്ങനെയും അവളെ കണ്ടെത്തണം. അവളെ അവരുടെ കയ്യിൽ നിന്ന് എങ്ങനെയെങ്കിലും രക്ഷിക്കണം". ആ ഓട്ടോയുടെ നമ്പർ ഞാനോർത്തു. " KL-01 H-2991."

പിറ്റേ ദിവസം തന്നെ ഞാൻ ആ ഓട്ടോ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങി. പട്ടണത്തിന്റെ മുക്കും മൂലയും ഞാൻ അരിച്ചുപെറുക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉച്ചയായപ്പോഴേക്കും ഞാനാകെ ക്ഷീണിച്ചു അടുത്തുള്ള ഒരു ഹോട്ടലിൽ കയറി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. അതിനുശേഷം വീണ്ടും തിരച്ചിൽ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ഞാൻ ചെന്നു നിന്നത് അടുത്തു കണ്ട ഒരു ഇടവഴിയിലായിരുന്നു. അവിടെ ഞാനൊരു ബോർഡു വായിച്ചു. 'ചന്ദ്രനെല്ലിനഗർ' ആളൊഴിഞ്ഞ ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു അത് കുറച്ചുനേരം നടന്നപ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി അവിടെ ഒരു വീട്ടിൽ ഒരോട്ടോ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. ഞാൻ അതിന്റെ നമ്പർ ശ്രദ്ധിച്ചു. " KL-01 H-2991."।

ഞാൻ ആ വീടിനെ സമീപിച്ചു. ഗെയിറ്റ് വെളിയിൽ നിന്ന് താഴിട്ടിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ ഞാൻ പിന്മാറിയില്ല. എന്റെ അന്വേഷണബുദ്ധിവെച്ച് നോക്കിയപ്പോൾ അവർ അവളെ അകത്തിട്ടുപൂട്ടിയിട്ട് പോയിരിക്കുകയാണെന്ന് തോന്നി. മതിലുചാടുകയല്ലാതെ മറ്റുവഴിയൊന്നും കണ്ടില്ല. അകത്തെത്തിയ ഞാൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ വീട്ടിനടുത്തേക്ക് നടന്നു. വരാന്തയിൽ ആരെയും കാണാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ അടുത്തു കണ്ട ജനാലിലൂടെ അകത്തേക്ക് നോക്കി. അവിടെ ഒരു കട്ടിലിൽ ഒരു സുന്ദരി വിഷമിച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. മറ്റു തടിയന്മാർ ഇല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഞാൻ അവളെ ആംഗ്യം കാണിച്ചു വിളിച്ചു. അവൾ വരാന്തയിലേയ്ക്ക് വന്നു. ഞാൻ മെല്ലെ അടുത്തേയ്ക്ക് ചെന്ന് അവളോട് ചോദിച്ചു. "നിന്റെ പേരെന്താണ്? ആദ്യം സംശയിച്ചുനിന്ന അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. "ദേവീ", ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു "ദേവീ, നിനക്കിവിടെ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടണമെന്നുണ്ടോ?" വേണമെന്ന ഭാവത്തിൽ അവൾ തലയാട്ടി. "എങ്കിൽ വരൂ. നിന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്താനാണ് ഞാൻ വന്നത്. വേഗം പോയി നിന്റെ അത്യാവശ്യസാധനങ്ങളെല്ലാം എടുത്ത് കൊണ്ടുവരൂ. അവർ വരുന്നതിന് മുമ്പ് നമുക്ക് രക്ഷപ്പെടണം". അവൾ അകത്തേക്ക് പോയി. സ്കൂളിൽ പരീക്ഷാപേപ്പർ കിട്ടുന്നതിലുമധികമായിരുന്നു മനസ്സിലെ ടെൻഷൻ. അധികം വൈകാതെ അവൾ തിരിച്ചുവന്നു. അവളുടെ മുഖത്ത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ദിനങ്ങൾ വരവേൽക്കുന്നതായുള്ള ഒരു പുഞ്ചിരി വിടർന്നു നിൽക്കുന്നു. അവളുടെ കയ്യിൽ നിന്ന് 'സ്യൂട്ട്കേസ്' ഞാൻ വാങ്ങിച്ചു." ഇനി വൈകേണ്ട ദേവി വരൂ' അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ മുറ്റത്ത് കാലുകുത്തിയതും അവൾ പറഞ്ഞു. "എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു മിനിറ്റു കൂടി നില്ക്കണം. ഞാനിപ്പോൾ വരാം". അവൾ അകത്തേക്കോടിപ്പോയി ഞാൻ സ്യൂട്ട്കേസ് താഴെ വയ്ക്കാൻ ഭാവിച്ചതും അവൾ തിരിച്ചെത്തി. കയ്യിൽ ഒരു ചെറിയ കവറുമുണ്ടായിരുന്നു. അത് അവളുടെ കയ്യിൽ നിന്ന് വാങ്ങിച്ച് ഞാൻ ചോദിച്ചു. "എന്താ ഇതിനകത്ത്"? "എന്റെ ബ്രഷും പേസ്റ്റും, വളയും, കമ്മലും ആണിതിനകത്ത്." അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. കുറച്ചു ദേഷ്യം വന്നെങ്കിലും ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഞങ്ങൾ വീണ്ടും നടന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു. "പേര് പറഞ്ഞില്ലല്ലോ". "വിനോദ്" ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവൾ തുടർന്നു. വിനോദ്, ഒരു മിനിറ്റുകൂടി നില്ക്കണേ, ഞാനിതാ വരുന്നു." വല്ലതും തിരിച്ചു പറയുന്നതിനു മുമ്പേ അവൾ ഓടി മറഞ്ഞു. ഒരു മിനിറ്റ് അഞ്ചു മിനിറ്റ്, പത്തുമിനിറ്റുമായി. അവൾ വന്നു. എന്താ ദേവീ നിനക്ക് രക്ഷപ്പെടേണ്ടേ? എന്തിനാണ് പോയത്? ഞാൻ കുറച്ചു ചൂടായിച്ചോദിച്ചു "ഞാൻ . . . . ഞാൻ... അത്. ഞാൻ പൊട്ടുതൊടാൻ പോയതാണ്. " എന്റെ കയ്യിൽ സ്യൂട്ട്കേസും കവറും ഉണ്ടായിരുന്നത് അവളുടെ നല്ല കാലം. ഞാൻ പെട്ടെന്ന് അവളുടെ കൈ പിടിച്ച് ഗെയിറ്റ് ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. അവളും ഉത്സാഹത്തോടെ നടന്നു. പക്ഷേ അതാ ഗെയിറ്റിന്റെ മറുവശത്ത് ആ തടിയന്മാർ നിൽക്കുന്നു. ഞാൻ ധൈര്യം സംഭരിച്ചു. ഇല്ല ഈ പാവം

കുട്ടിയെ ഞാൻ വിട്ടുതരില്ല. നിങ്ങൾക്കു പണമാണു വേണ്ടതെങ്കിൽ ഞാൻ തരാം. മര്യാദക്ക് മാറുന്നതാണ് നല്ലത്. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പോലീസിനെ വിളിക്കും. എന്നു പറഞ്ഞു. അവരിൽ പൊക്കം കൂടിയ ആൾ മറ്റു തടിയന്മാരോടു പറഞ്ഞു. നിങ്ങൾ ഇവളെയും കൊണ്ട് അകത്തേക്ക് പോകൂ. അവർ അവളെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പോയി. ഇപ്പോഴും എനിക്ക് നോക്കിനിൽക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളു. അയാൾ പറഞ്ഞു. "അനിയനിങ്ങ് വാ, പറയട്ടെ". "ഞാൻ കേൾക്കാൻ നിർബന്ധിതനായി. അയാൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. "നീ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ഞങ്ങളിവളെ പിടിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നതൊന്നുമല്ല. ഇവൾ സത്യത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ അനുജത്തിയാണ്". ഈ വാർത്ത എന്നെ ഞെട്ടിച്ചു. അയാൾ തുടർന്നു "ഒരു അപകടത്തിൽ ഉണ്ടായ മെന്റൽ ഷോക്കുമൂലം അവളിന്നൊരു മാനസികരോഗിയാണ്". ഞാൻ അവളെ നോക്കി. അവളതാ ബ്രഷും കല്ലും മറ്റും എറിഞ്ഞു കളിക്കുന്നു. ഇന്നലെ ആശുപത്രിയിൽ നിന്ന് കൊണ്ടു വന്നതേയുള്ളു. അയാൾ പറഞ്ഞു. ഇത് കേട്ട് എന്റെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞു.

"ഐ.ആം.സോറി, ഞാൻ പതുക്കെ വിട പറഞ്ഞിറങ്ങി. "വിനോദ്, എന്നെക്കൂടികൊണ്ടു പോകൂ. വിനോദ്..." ആ വിളികേട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവളെ അധികം നേരം നോക്കിനിൽക്കാനുള്ള ശേഷി എനിക്കില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

രാത്രി വീട്ടിൽ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ ആ കൊലുസ്സ് എന്റെ കയ്യിൽ വച്ച് ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ടോ മൂന്നോ തുള്ളി കണ്ണുനീർ പൊടിഞ്ഞത് ഞാൻ പോലും അറിഞ്ഞില്ല. എന്നും അവളുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഇതു ഞാൻ സൂക്ഷിക്കും. തീർച്ച.

◎

സത്യം ബ്രൂയാൽ പ്രിയം ബ്രൂയാൽ
ന ബ്രൂയാൽ സത്യമപ്രിയം
പ്രിയം ച നാനൃതം ബ്രൂയാൽ
ഏഷ ധർമ്മ സനാതന

കൂടിയല്ലാ പിറക്കുന്ന നേരത്തും
കൂടിയല്ലാ മരിക്കുന്ന നേരത്തും
മദ്ധ്യേയിങ്ങനെ കാണുന്ന നേരത്തു
മത്സരിക്കുന്നതെന്തിനു നാം വൃഥാ?

ജ്ഞാനപ്പാന

ചാച്ചാ നെഹ്റുവിന് ഒരു കത്ത്

പ്രിയപ്പെട്ട ചാച്ചാ നെഹ്റുവിന്,

ഇന്ത്യ! എന്റെ പ്രിയനാട് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അമ്പതാം വാർഷികം ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിന്റെ ശില്പികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ അങ്ങേക്ക് അത്യധികം സന്തോഷത്തോടെ ഞാൻ ഒരു കത്തെഴുതുകയാണ്. പൂക്കളെയും കുരുന്നുകളേയും ഒന്നുപോലെ സ്നേഹിച്ച അങ്ങയുടെ വലിയ മനസ്സിനെ ആരാധനയോടെ നോക്കിക്കാണുന്ന ഒരു കൊച്ചു പൗരനാണ് ഞാൻ. തിരക്കുപിടിച്ച ജോലികൾക്കിടയിലും ശിശുക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അതീവ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്ന അങ്ങയുടെ മഹത്വത്തെപ്പറ്റിയും ആദർശനിഷ്ഠയെപ്പറ്റിയും കുട്ടിക്കാലം മുതൽ കേട്ടറിഞ്ഞാണ് ഞാൻ വളർന്നത്. ഈ കത്തെഴുതുന്നതിനു മുന്നോടിയായി അങ്ങയുടെ ആത്മകഥ സ്കൂൾ ലൈബ്രറിയിൽ നിന്നും തെരഞ്ഞുപിടിച്ച് ഞാൻ വായന ആരംഭിച്ചു. സത്യം പറയട്ടെ, ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രവും കൂടിയായ ആ പുസ്തകം ആവേശത്തോടും അതിലേറെ അഭിമാനത്തോടും കൂടിയാണ് ഞാൻ വായിച്ചുതീർത്തത്.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും കാഹളം മുഴക്കിക്കൊണ്ട് ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവൻ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ ആഞ്ഞുവീശി ചുറ്റിയടിച്ച അങ്ങയുടെ അർപ്പണബോധവും സമരവീര്യവും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇനിയും ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് ദേശസ്നേഹത്തിന്റെയും ഐക്യത്തിന്റെയും അമൃത് പകർന്നു നൽകുന്നു. ഇന്ത്യയ്ക്കു പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന ലക്ഷ്യം മുന്നിൽ കുറിച്ചിട്ട അന്നു മുതൽ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തോടു പടപൊരുതുകയല്ലാതെ എനിക്ക് വേറൊരു തൊഴിലില്ല, ബിസിനസ്സില്ല, കർമ്മരംഗമില്ല എന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് ജയിൽ വാസത്തേയോ കോടതി വിചാരണയേയോ ഭയപ്പെടാതെ സ്വജീവിതം മാതൃഭൂമി

കുട്ടിയെ ഞാൻ വിട്ടുതരില്ല. നിങ്ങൾക്കു പണമാണു വേണ്ടതെങ്കിൽ ഞാൻ തരാം. മര്യാദക്ക് മാറുന്നതാണ് നല്ലത്. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പോലീസിനെ വിളിക്കും. എന്നു പറഞ്ഞു. അവരിൽ പൊക്കം കൂടിയ ആൾ മറ്റു തടിയന്മാരോടു പറഞ്ഞു. നിങ്ങൾ ഇവളെയും കൊണ്ട് അകത്തേക്ക് പോകൂ. അവർ അവളെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പോയി. ഇപ്പോഴും എനിക്ക് നോക്കിനില്ക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അയാൾ പറഞ്ഞു. "അനിയനിങ്ങ് വാ, പറയട്ടെ". "ഞാൻ കേൾക്കാൻ നിർബന്ധിതനായി. അയാൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. "നീ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ഞങ്ങളിവളെ പിടിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നതൊന്നുമല്ല. ഇവൾ സത്യത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ അനുജത്തിയാണ്". ഈ വാർത്ത എന്നെ ഞെട്ടിച്ചു. അയാൾ തുടർന്നു "ഒരു അപകടത്തിൽ ഉണ്ടായ മെന്റൽ ഷോക്കുമൂലം അവളിന്നൊരു മാനസികരോഗിയാണ്". ഞാൻ അവളെ നോക്കി. അവളതാ ബ്രഷും കല്ലും മറ്റും എറിഞ്ഞു കളിക്കുന്നു. ഇന്നലെ ആശുപത്രിയിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവന്നതേയുള്ളൂ. അയാൾ പറഞ്ഞു. ഇത് കേട്ട് എന്റെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞു.

"ഐ.ആം.സോറി, ഞാൻ പതുക്കെ വിടപറഞ്ഞിറങ്ങി. "വിനോദ്, എന്നെക്കൂടികൊണ്ടു പോകൂ. വിനോദ്..." ആ വിളികേട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവളെ അധികം നേരം നോക്കിനിൽക്കാനുള്ള ശേഷി എനിക്കില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

രാത്രി വീട്ടിൽ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ ആ കൊലുസ്സ് എന്റെ കയ്യിൽ വച്ച് ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ടോ മൂന്നോ തുള്ളി കണ്ണുനീർ പൊടിഞ്ഞത് ഞാൻ പോലും അറിഞ്ഞില്ല. എന്നും അവളുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഇതു ഞാൻ സൂക്ഷിക്കും. തീർച്ച.

സത്യം ബ്രൂയാൽ പ്രിയം ബ്രൂയാൽ
ന ബ്രൂയാൽ സത്യമപ്രിയം
പ്രിയം ചനാനൃതം ബ്രൂയാൽ
ഏഷ ധർമ്മ സനാതന

കൂടിയല്ല പിറക്കുന്ന നേരത്തും
കൂടിയല്ല മരിക്കുന്ന നേരത്തും
മദ്ധ്യേയിങ്ങനെ കാണുന്ന നേരത്തു
മത്സരിക്കുന്നതെന്തിനു നാം വൃഥാ?

ജ്ഞാനപ്പാന

ചാച്ചാ നെഹ്റുവിന് ഒരു കത്ത്

പ്രിയപ്പെട്ട ചാച്ചാ നെഹ്റുവിന്,

ഇന്ത്യ! എന്റെ പ്രിയനാട് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അമ്പതാം വാർഷികം ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ ശില്പികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ അങ്ങേക്ക് അത്യധികം സന്തോഷത്തോടെ ഞാൻ ഒരു കത്തെഴുതുകയാണ്. പൂക്കളേയും കുരുന്നുകളേയും ഒന്നുപോലെ സ്നേഹിച്ച അങ്ങയുടെ വലിയ മനസ്സിനെ ആരാധനയോടെ നോക്കിക്കാണുന്ന ഒരു കൊച്ചു പൗരനാണ് ഞാൻ. തിരക്കുപിടിച്ച ജോലികൾക്കിടയിലും ശിശുക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അതീവ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്ന അങ്ങയുടെ മഹത്വത്തെപ്പറ്റിയും ആദർശനിഷ്ഠയെപ്പറ്റിയും കുട്ടിക്കാലം മുതൽ കേട്ടറിഞ്ഞാണ് ഞാൻ വളർന്നത്. ഈ കത്തെഴുതുന്നതിനു മുന്നോടിയായി അങ്ങയുടെ ആത്മകഥ സ്കൂൾ ലൈബ്രറിയിൽ നിന്നും തെരഞ്ഞുപിടിച്ച് ഞാൻ വായന ആരംഭിച്ചു. സത്യം പറയട്ടെ. ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രവും കൂടിയായ ആ പുസ്തകം ആവേശത്തോടും അതിലേറെ അഭിമാനത്തോടും കൂടിയാണ് ഞാൻ വായിച്ചുതീർത്തത്.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും കാഹളം മുഴക്കിക്കൊണ്ട് ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവൻ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ ആഞ്ഞുവീശി ചുറ്റിയടിച്ച അങ്ങയുടെ അർപ്പണബോധവും സമരവീര്യവും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇനിയും ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് ദേശസ്നേഹത്തിന്റെയും ഐക്യത്തിന്റെയും അമൃത് പകർന്നു നൽകുന്നു. ഇന്ത്യയ്ക്കു പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന ലക്ഷ്യം മുന്നിൽ കുറിച്ചിട്ട അന്നു മുതൽ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തോടു പടപൊരുതുകയല്ലാതെ എനിക്ക് വേറൊരു തൊഴിലില്ല, ബിസിനസ്സില്ല, കർമ്മരംഗമില്ല എന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് ജയിൽ വാസത്തേയോ കോടതി വിചാരണയേയോ ഭയപ്പെടാതെ സ്വജീവിതം മാതൃഭൂമി

ക്കുവേണ്ടി സമർപ്പിക്കുവാൻ അങ്ങയെ പ്രേരിപ്പിച്ച വികാരം എന്തായിരുന്നു ചാച്ചാജി? സമരനായകനായിരുന്ന ഗാന്ധിജിയുടെ തത്വചിന്തകളോ? കറകളഞ്ഞ ദേശഭക്തിയോ? അതോ ഹ്രസ്വമായ ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ നന്മചെയ്യുക എന്ന ലക്ഷ്യമോ? ഇങ്ങനെ ഒരുപാടു കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അങ്ങ് ഒരിക്കൽ കൂടി ജന്മമെടുത്തുവന്നിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു വെറുതെ ഞാൻ ആശിച്ചുപോവുകയാണ്.

ഇന്ത്യയ്ക്കുവേണ്ടി ഭരണഘടനാമാറ്റങ്ങൾ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുവാൻ എന്ന ഭാവത്തിൽ 1928-ൽ ഇവിടെയെത്തിയ സൈമൺ കമ്മീഷനെ ബഹിഷ്കരിക്കുവാൻ മുന്നിട്ടിറങ്ങിയപ്പോൾ അങ്ങുകാണിച്ച ആത്മസംയമനം സ്വാതന്ത്ര്യസമരചരിത്രത്തിലെ മഹദ്സംഭവമായി എന്റെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. തുടർച്ചയായി രണ്ടാം ദിവസവും ലാത്തിച്ചാർജ്ജ് ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടിവന്നപ്പോൾ, ലാത്തിപിടിച്ചെടുത്തു പോലീസിനെ തിരിച്ചടിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ട അങ്ങ് മനക്കരുത്ത് സ്വയം സംഭരിച്ചുകൊണ്ട് അതിൽ നിന്നും പിന്മാറി അച്ചടക്കത്തിന്റെ മഹനീയ മാതൃക അനുയായികൾക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഈ സഹനത്തിന്റെ മാതൃക ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുവാൻ ഇന്നത്തെ തലമുറ കൂട്ടാക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഇന്നിവിടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പോലും കലാപങ്ങളും കൊലപാതകങ്ങളും നിത്യസംഭവങ്ങളാകുന്നത്.

വേദനയോടെ എഴുതട്ടെ, അഴിമതിയും വർഗീയതയും മതഭ്രാന്തും തീവ്രവാദവും ഒക്കെ ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളികൾ നമ്മുടെ നാടിന്റെ നിലനിൽപ്പിനെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയാണ്. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ധാർമിക മൂല്യങ്ങൾക്ക് ഇന്ന് യാതൊരു വിലയുമില്ല. പുണ്യഭൂമിയെന്ന് ലോകസംസ്കാരം വിശേഷിപ്പിച്ച ഇന്നാട്ടിൽ അമ്മയും സഹോദരിമാരും അപമാനിക്കപ്പെടുന്നു. കുട്ടികൾ പലവിധത്തിലും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അങ്ങയുടെ സങ്കല്പത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷേമ രാഷ്ട്രം പടുത്തുയർത്തുവാൻ ഇനിയും ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഇനിയുമൊരു സ്വാതന്ത്ര്യസമരം ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളോടുതന്നെ പ്രഖ്യാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ അഖണ്ഡതയും കെട്ടുറപ്പും കാത്തു സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഇന്ത്യയെ പുരോഗതിയിലേക്കു നയിക്കുവാൻ അങ്ങയുടെ ആദർശങ്ങളിൽ ഉറച്ചു നിന്നുകൊണ്ടു എന്നാലാവും വിധം പ്രയത്നിക്കുമെന്ന് ഞാനിതാ ഉറപ്പുതരുന്നു. രാജ്യസേവനത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പരിശീലനക്കളരിയായ സൈനിക് സ്കൂൾ വിദ്യാലയം എന്നെ അതിനു പ്രാപ്തനാക്കട്ടെ. കുട്ടികളുടെ പ്രിയങ്കരനായ ചാച്ചാജി, അദൃശ്യനായിനിന്നുകൊണ്ടായാലും എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുമല്ലോ?

നവീൻ ഐസക്ക് ജോൺ
റോൾ നമ്പർ - 3356, ക്ലാസ്സ് X എ
പട്ടേൽ ഹൗസ്, സൈനിക് സ്കൂൾ പി.ഒ.,
കഴക്കൂട്ടം, തിരുവനന്തപുരം.

(മലയാള മനോരമ ദിനപ്പത്രം അഖില കേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽ നടത്തിയ കത്തെഴുത്ത് മത്സരത്തിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം നേടിയ കത്ത്)

ഒരു വികലാംഗന്റെ പ്രത്യാശ

തനീഷ് കെ.ഗോപിനാഥ്
റോൾ നമ്പർ 2935, XI ബി.

ഞാൻ ഒരു വികലാംഗൻ. ലോകത്തിലെ അനേകം വികലാംഗരായ ചെറുപ്പക്കാരിലൊരുവൻ. ഉപജീവനത്തിന്, ഉണ്ടായിരുന്ന തുണ്ട് ഭൂമി വിറ്റുകിട്ടിയ പണം കൊണ്ട് സ്ഥാപിച്ച ഒരു ടെലിഫോൺ ബൂത്തുമാത്രം. ആൾത്തിരക്കു കുറഞ്ഞ ഒരു ദിവസം. നിരത്തിലെ ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന ഉച്ചവെയിലിലേക്ക് വെറുതെ നോക്കിയിരുന്ന എന്റെ ശ്രദ്ധ പെട്ടന്നാണ് ഒരു കൂട്ടം ചെറുപ്പക്കാരിലേക്ക് തിരിഞ്ഞത്. ഉച്ചത്തിൽ മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കിയും മുഷ്ടികൾ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് ആഞ്ഞുചുരുട്ടി എറിഞ്ഞും ആവേശഭരിതരായി മുന്നേറുകയാണവർ. അവരുടെ മുന്നിൽ നേതാവെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ മുഖം നിറയെ പുഞ്ചിരിയുമായി നടന്നു നീങ്ങുന്നു. ആ വിദ്യാർത്ഥി ജാഥ എന്നെ കടന്നുപോയപ്പോൾ ഉൾക്കടമായ വികാരക്ഷോഭത്താലോ, വർധിച്ച പുച്ഛത്താലോ, എന്തോ ഞാനറിയാതെ എന്റെ ചുണ്ടുകൾ കോടിപ്പോയി. അല്പനേരം വേണ്ടിവന്നു സ്ഥലകാലബോധം വീണ്ടുകിട്ടാൻ. വർധിച്ച മാനസിക ക്ഷീണത്തോടെ ഞാൻ കസേരയിലേക്ക് തളർന്നിരുന്നു.

വയ്യ. മറക്കാനാവുന്നില്ല. ആ സംഭവങ്ങൾ. പകൽപോലെ വ്യക്തമായ ചിത്രങ്ങൾ മനസ്സിലേക്കോടിയെത്തുന്നു. ഒരിക്കലും ഓർമ്മിക്കാനിടവരരുതെന്നാശിച്ചുകൊണ്ട് വിസ്മൃതിയുടെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് കല്ലുകെട്ടിത്താഴ്ത്തിയ സംഭവങ്ങൾ. എനിക്കു ചുറ്റും ലോകം കീഴ്മേൽ മറിയുന്നുവോ? ചിന്തകൾക്കു വേഗമേറുകയാണെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞു. ചിന്തകൾ പായുകയാണ്. പുറകോട്ട്. പ്രകാശവേഗതയിൽ പുറകോട്ട്. മനസ്സിന്റെ സകല സീമകളെയും അതിർവരമ്പുകളെയും കവച്ചുവച്ച് അതിശീഘ്രം പായുകയാണ്. വയ്യ മനസ്സിൽ ചിത്രങ്ങൾക്ക് മിഴിവേറുകയാണ്. ഓർമ്മകൾക്ക് തെളിവേറുകയാണ്. തളരുന്ന മനസ്സിനെ പിടിച്ചുനിർത്താനെന്നവണ്ണം ഞാൻ കസേരയിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു.

അച്ഛനും അമ്മയും സഹോദരിയുമടങ്ങുന്ന ഒരു യാഥാസ്ഥിതിക കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു ഞാൻ. മാതാപിതാക്കൾക്ക് എന്നിൽ വലിയ പ്രതീക്ഷയായിരുന്നു. മകൻ വലിയവനാകണം എന്ന ചിന്തകൊണ്ടാണ് പലരുടെ കാലുപിടിച്ചിട്ടായാലും അച്ഛൻ എന്നെ കോളേജിൽ ചേർത്തത്. അവരുടെ പ്രതീക്ഷകൾക്കൊത്തു വളർന്നു വരികയായിരുന്ന എന്നെ യുവത്വത്തിന്റെ തിരിച്ചറിവില്ലായ്മ വിധിയുടെ ബലിമൃഗമാക്കുകയായിരുന്നു.

അക്കാലത്താണ് ഒരു വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനയുടെ നേതാവിന്റെ തീപ്പൊരി പ്രസംഗം എന്നെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചത്. എന്റെ മനസ്സിൽ വിദ്യാർത്ഥി രാഷ്ട്രീയം ഒരു ഹരമായി വളരുകയായിരുന്നു. തെറ്റും ശരിയും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത യുവത്വം എന്റെ ജീവിതം തെറ്റുകളിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുകയായിരുന്നു.

ആ വർഷം തന്നെ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനയുടെ യുവനേതാവായി ഞാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. രാഷ്ട്രീയഭ്രാന്ത് എന്നെ മുഴുവനായി കീഴടക്കു

കയായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു പുതിയ മനുഷ്യനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സ്വാർത്ഥമോഹിയായ കറതീർന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥി നേതാവ്.

കലാലയ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിയുടെ പടവുകൾ ഒന്നൊന്നായി ചവിട്ടക്കയറിയപ്പോൾ സിരകളിൽ ഉന്മാദമായിരുന്നു. വിജയലഹരിയായിരുന്നു. എൻെറ കുടുംബത്തെ മറന്നു.. എന്നിട്ടും അപരാധബോധം എന്നെ തൊട്ടുതീണ്ടിയില്ല. കാരണം ഇതിനോടകം ഞാൻ യുവനേതാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിലൊരാളായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പിന്നീടങ്ങോട്ട് കോളേജിൽ അക്രമരാഷ്ട്രീയത്തിൻെറ കാലമായിരുന്നു. ഇലക്ഷൻ സമയത്ത് കോളേജ് കാമ്പസ് അടക്കിഭരിച്ചിരുന്നത് കഠാരയും, വടിവാളും, സൈക്കിൾചെയിനുകളുമായിരുന്നു. പിറ്റേ വർഷവും ഇലക്ഷനിൽ ഞാൻ ജയിച്ചു. ഉപയോഗിക്കാവുന്ന സകല കുതന്ത്രങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുതന്നെ. അക്കാലത്ത് ആദർശങ്ങളല്ലായിരുന്നു മനസ്സുഭരിച്ചിരുന്നത്. മറിച്ച് സ്വാർത്ഥതയും കുതന്ത്രങ്ങളുമായിരുന്നു. എന്തുവിലകൊടുത്തും ജയിക്കണം എന്നതായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. ആ ലക്ഷ്യത്തിന് പക്ഷേ കനത്തവില നൽകേണ്ടിവരുമെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചില്ല.

ആ രാത്രിയിൽ ആഹ്ലാദപ്രകടനം നടത്തിവരികയായിരുന്നു. അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു ആക്രമണം. കൂടെ നടന്നിരുന്ന അനുയായികൾ അപകടം മണത്തറിഞ്ഞ് ഇരുളിലേക്കു വലിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ശത്രുവിൻെറ കൈയ്യിലെ കഠാര ഒരു മിന്നൽപ്പിണരുപോലെ എൻെറ വയറിനുനേരെ ഉയർന്നുതാഴുന്നത് മാത്രമേ ഞാൻ കണ്ടുള്ളൂ. പിന്നീട് എല്ലാം ഇരുട്ടായിരുന്നു ബോധമണ്ഡലത്തിലെ വെളിച്ചം കുറഞ്ഞ് ഇരുട്ടുപരക്കുന്നത് ഞാൻ ഒരു മാത്രനേരത്തേക്കറിഞ്ഞു.

ബോധം വീണപ്പോൾ ഞാൻ ആശുപത്രിയിലായിരുന്നു. ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നപോലെ എൻെറ ചുറ്റിനും നേതാക്കളുണ്ടായിരുന്നില്ല. പകരം നിറകണ്ണുകളോടെ എൻെറ കുടുംബാംഗങ്ങളായിരുന്നു. കുറ്റബോധത്താൽ, നിറയുന്ന കണ്ണുകൾ അവരെ കാണിക്കാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ മുഖം തിരിച്ചുകളഞ്ഞു.

പിന്നീട് നേതാക്കളാരും എന്നെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. രക്തം ചോർന്ന് അവശനിലയിലായിരുന്ന എനിക്ക് രക്തം തരാൻ പോലും ആരും ഉണ്ടായില്ലെന്ന് പിന്നീട് ഞാനറിഞ്ഞു. ആർക്കും വേണ്ടാത്ത വികലാംഗക്കൂട്ടത്തിലേക്ക് അവർ എന്നെയും തള്ളുകയായിരുന്നു. വെറുമൊരു പാഴ്വസ്തുവിനെപ്പോലെ.

മനസ്സിലെ അഹങ്കാരത്തിൻെറ മഹാമരം കടപുഴകിവീഴുകയായിരുന്നു. സ്വാർത്ഥത ഉരുകിയൊലിച്ചുപോവുകയായിരുന്നു.

ചികിത്സകൾക്കും ആശുപത്രിച്ചെലവുകൾക്കും മറ്റുമായി ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗം വിൽക്കേണ്ടിവന്നു. വികലാംഗനായ എനിക്ക് ഒരു തൊഴിലിനുവേണ്ടി പല വാതിലുകളും മുട്ടിയെങ്കിലും ഒന്നും തുറന്നില്ല. പിന്നീട് ഉണ്ടായിരുന്ന ഭൂമി കൂടി വിറ്റ് സ്വയം തൊഴിലായി ഒരു ടെലിഫോൺ ബൂത്ത് സ്ഥാപിച്ചു ഇന്ന് സ്വന്തമായുള്ളത് ഈ ബൂത്തും, ഒരു പിടി സ്വപ്നങ്ങളുമാണ്. സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെടാൻ വെമ്പുന്ന ഒരുപിടി സ്വപ്നങ്ങൾ!

നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ വെറുമൊരു വികലാംഗൻ മാത്രം. ലോകത്തിലെ അനേകം വികലാംഗരിൽ ഒരാൾ. ജീവിതത്തിൻെറ ഇരുണ്ട ഇടനാഴികളിൽകൂടി ജീവിതം വലിച്ചിഴയ്ക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ഒരു കൂട്ടം ഹതഭാഗ്യരിലൊരാൾ മാത്രം. പക്ഷേ പ്രതിസന്ധികൾക്കിടയിലും സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടാൻ വെമ്പുന്ന ഒരു പിടി സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് വീണ്ടും ചിറകുവെക്കുകയായിരുന്നു. ആ സ്വപ്നങ്ങൾ എന്നെ ജീവിക്കാൻ നിർബന്ധിതനാക്കുന്നു.

ഓർമ്മകളിൽ നിന്ന് എന്നെ ഉണർത്തിയത് അപ്പുറത്തെ മെഡിക്കൽ ഷോപ്പിലെ ടെലിവിഷൻെറ ശബ്ദമാണ്. അടുത്ത നിമിഷം ടെലിവിഷനിൽ വന്ന വാർത്തകേട്ട് സന്തോഷത്താൽ എനിക്ക് ഹൃദയം പുറത്തുചാടാൻ വെമ്പുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഹൈക്കോടതി വിദ്യാലയങ്ങളിലും കലാലയങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയം നിരോധിച്ചുവത്രേ. എൻെറ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും സന്തോഷഭരിതമായ നിമിഷമായിരുന്നു അത്. ഇനിയും ഭാരതം പുനർജനിക്കുമോ? ജനിക്കുമെന്ന് ഈ വികലാംഗൻെറ മനസ്സുപറയുന്നു. രാഷ്ട്രീയ ചിന്തയില്ലാത്ത ഒരു പുതിയ വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹത്തിലൂടെ, സ്വാർത്ഥതയില്ലാത്ത ഒരു പുതിയ യുവതലമുറയിലൂടെ ജനിക്കുമെന്ന് ഈ പഴയ വിദ്യാർത്ഥി നേതാവ് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ പുതിയ വികലാംഗൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു. നിറഞ്ഞ മനസ്സോടെ.

❖

ഓം ഭൂഃ ഓം ഭുവഃ ഓം സുവഃ
ഓം തത് സവിതുർ വരേണ്യം
ഭർഗ്ഗോ ദേവസ്യ ധീ മഹി
ധീയോ യോനഃ പ്രചോദയാത്.

ഗായത്രീ മന്ത്രം

അവനവനാത്മ സുഖത്തിനാചരിക്കുന്നവ
അപരന്നു സുഖത്തിനായ് വരേണം

ആത്മോപദേശ ശതകം

ഗാന്ധിജി

മുട്ടോളമെത്തുന്ന മുണ്ടുടുത്ത്,
മുട്ടൻവടിയൊന്ന് കയ്യിലേന്തി,
മൊട്ടത്തലയും, ചിരിയുമായി,
എത്തുന്നതാരാണ് ഓർക്കുമിയോ?
ഭാരതീയരെ ഒന്നാക്കി കാട്ടി
നമ്മെ ചരിത്രങ്ങളാക്കി വച്ച,
വെള്ളക്കാർക്കുള്ളൊരു വെള്ളിടിയായ്.
ഇന്ത്യയെ രക്ഷിച്ച ദൂതനല്ലേ?
ഹിന്ദുവും, മുസ്ലീമും, ക്രിസ്ത്യാനിയും
ഇന്ത്യക്കാർ ഒന്നാണെന്നു ചൊല്ലിയോരു
അമ്മയെ വെട്ടിമുറിക്കും ശ്രമം,
തടയുവാൻ ചെന്നൊരു രാജ്യസ്നേഹി
മതഭ്രാന്തന്റെ വെടിയുണ്ടയാൽ,
മരണം വരിച്ചൊരു വീരനല്ലോ.

റോബിൻ ബാസ്
റോൾ നമ്പർ : 3255
ക്ലാസ്: VIII എ

നിഴലുകൾ

അനീഷ് ചന്ദ്രൻ
റോൾ നമ്പർ 2881, ക്ലാസ്സ് XI

കാശ്മീർ താഴ്‌വര. ജനുവരിയിലെ മഞ്ഞു പൊഴിയുന്ന ഒരു സായാഹ്നം. മഞ്ഞുമൂടിയ പർവ്വതശിഖരങ്ങൾക്കിടയിലും തടി കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച ചെറിയ വീട് ദൃശ്യമായിരുന്നു. ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞ ആ വീട്ടിനുള്ളിൽ ഏകദേശം മുപ്പതു വയസ്സുമാത്രം തോന്നിക്കുന്ന ഒരു യുവാവ് പുക വലിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു. ഷഫീർ അലിഖാൻ എന്ന അയാൾ ഒരു 'ക്യാറ്റ്' ആയിരുന്നു. (താഴ്‌വരയിൽ പ്രശ്നം സൃഷ്ടിക്കുന്ന തീവ്രവാദികളെ പിടിക്കാൻ പോലീസും സൈനിക വൃത്തങ്ങളും മറ്റും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കീഴടങ്ങിയ തീവ്രവാദികളെ 'ക്യാറ്റ്സ്" എന്നു വിളിക്കുന്നു). വേട്ടയ്ക്കിടയിൽ പുലിയെ ആകർഷിക്കാൻ കെട്ടിയിടുന്ന ബലിയാടുകളെ പോലെ അയാളുടെ ജീവിതവും ദുരിത പൂർണ്ണമായിരുന്നു. ഭാവിയെകുറിച്ച് തികഞ്ഞ പ്രതീക്ഷകളൊന്നുമില്ലാതിരുന്ന അയാൾ മുള്ളു നിറഞ്ഞ തന്റെ പൂർവ്വകാലത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു.

അലിഗ്രാം എന്ന ഒരു കൊച്ചു കാശ്മീർ ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ച ഷഫീറിന്റെ അഞ്ചാം വയസ്സിൽ അയാൾക്ക് പിതാവിനെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഷഫീറിനു വേണ്ടി മാത്രം ജീവിച്ച അവന്റെ അമ്മ അവനെ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു പഠിപ്പിച്ചു. തെറ്റായ കൂട്ടുകെട്ടുമൂലം മയക്കുമരുന്നിനടിമയായ അവൻ തന്റെ മാതാവിന്റെ പ്രതീക്ഷകളെല്ലാം തകർക്കുകയായിരുന്നു. ദിശമാറി സഞ്ചരിച്ച അവനെ നേർവഴികാണിക്കുവാൻ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മകന്റെ തെറ്റായ പോക്ക് നോക്കി നിൽക്കുവാനേ ആ അമ്മയ്ക്ക് കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ. യുവാക്കളെ ഒന്നടങ്കം തീവ്രവാദികളാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന ഒരു സംഘടന കാശ്മീരിലെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇസ്ലാം മതത്തിന്റെ മറവിൽ അവർ തീവ്രവാദികളെ സൃഷ്ടിച്ചു. കുട്ടികളെ വഴിതെറ്റിക്കുന്ന ധാരാളം മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ അവർ പ്രചരിപ്പിച്ചു. കാശ്മീർ ഇസ്ലാമിന്റെ ദേശമാണെന്നും മുസ്ലീമുകളുടെ താത്പര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു കാശ്മീർ സ്വതന്ത്രയാകണമെന്നുമുള്ള പൊള്ളവാക്യങ്ങൾക്കിരയായ അവനും ഒരു തീവ്രവാദിയായി. പാക്കിസ്ഥാനിലേക്കു കടന്ന അവൻ ആയുധ പരിശീലനം കഴിഞ്ഞ് ഒരു പൂർണ്ണതീവ്രവാദിയായി കാശ്മീരിലേക്കു മടങ്ങി. ഒളിച്ചു പാർത്ത് ആക്രമണം നടത്തുന്ന അവൻ മകനെ കാത്ത് ജീവിക്കുന്ന തന്റെ അമ്മയെ പോയിക്കാണാൻ ഒരിക്കലും മിനക്കെട്ടില്ല. ഒരുനാൾ ഷലിബത്ത് ടൗണിന് എട്ടു കിലോമീറ്റർ വടക്കുള്ള ഒരു ശിവക്ഷേത്രം നശിപ്പിക്കാനുള്ള ദൗത്യവുമായിച്ചെന്ന ഷഫീർ ഖാൻ അവിടെയുള്ള ഒരു വൃദ്ധ സന്യാസിയെ കണ്ടു. നിറയൊഴിക്കാൻ സന്നദ്ധനായി ഒരു കടുവയെപ്പോലെ നിന്ന ഷഫീറിനെ വെറുതെ നോക്കി നിൽക്കുക മാത്രമേ ആ സന്യാസി ചെയ്തുള്ളൂ. തേജസ്സുള്ള ആ കണ്ണുകളിൽ നോക്കിയ ഷഫീർ എല്ലാം മറന്നവനെ പോലെ ആ മഹാത്മാവിന്റെ പാദങ്ങളിലേക്കു വീണു. ഷഫീറിനെ ഒരു ശിഷ്യനെ പോലെ കണ്ട് ആ ദിവ്യൻ അവന് ദൈവത്തിന്റെ അളവുകോലിനെ പറ്റിയും മറ്റും ധാരാളം പ്രപഞ്ചസത്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു കൊടുത്തു. നല്ല

തട്ടുന്നതും വിളിക്കുന്നതും കേട്ട് അമ്മ അടുക്കളയിൽ നിന്നും വിളിച്ചു പറഞ്ഞു "എടാ നീ അവളെ കുളിക്കാനും സമ്മതിക്കത്തില്ലേ നിനക്ക് മുകളിലത്തെ ബാത്ത്റൂമിൽ പോയി കുളിച്ചു കൂടേ?"

ഇനിയും പ്രശ്നം തുടർന്നാൽ അമ്മ നേരിട്ട് അവതരിക്കും. എല്ലാ ന്യായങ്ങളും പുന്നാരമോളുടെ ഭാഗത്തും എല്ലാ അന്യായങ്ങളും എന്റെ ഭാഗത്തും എന്നു കല്പിക്കും. കൂട്ടത്തിൽ റേസറിന്റെ കേസും ഉയർന്നു വന്നേക്കാം.

ഞാൻ ഒരു നിവർത്തിയും ഇല്ലാതെ പരുങ്ങി നിന്നു. ഇന്ന് തൊട്ടതെല്ലാം ഗുലുമാലായിരിക്കുകയാണ്. റേസർ കാണാഞ്ഞ് അച്ഛൻ ബഹളം വയ്ക്കും. ഡിറ്റക്ടീവ് അമ്മയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വിദഗ്ധപരിശോധന നടക്കും. തൊണ്ടി കണ്ടെടുക്കും. ദീർഘമായ പരസ്യവിചാരണയിൽ കുറ്റവാളി ഞാനാണെന്ന് കണ്ടെത്തും. പോരെങ്കിൽ അതിനെ വിളിച്ചു കൂവുന്ന തെളിവ് മൂക്കിനു താഴെ കുരുന്നു മീശയായി നിൽക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഈശ്വരാ, ഒരു വഴികാണിച്ചുതരണേ, നാണം കെടുത്തരുതേ ഞാനിതുവരെ നിനക്ക് ഒരുപദ്രവും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. ഞാൻ കണ്ണടച്ച് ഒരു വെളിപാടിനു വേണ്ടി കാത്തു നിന്നു.

അങ്ങനെയാണ് ഷവറിനു താഴെ നിൽക്കുന്ന രാജിയെ സോപ്പിടുക എന്ന ആശയം വീണു കിട്ടിയത്. മോളേ, രാജീ ഒരു അത്യാവശ്യകാര്യമാ ഇതൊന്ന് കേക്ക്. വാക്കിലും ശബ്ദത്തിലും ആവോളം മധുരം കലർത്തിയാണ് പറഞ്ഞത്. "ഉം, എന്താ" ഷവർ അടഞ്ഞു. വാതിലിന്റെ മുകളിലൂടെ രാജിയുടെ നനഞ്ഞ മുഖ് പുറത്തേക്കു വന്നു.

"മോളേ എനിക്കൊരബദ്ധം പറ്റി. അച്ഛന്റെ റേസർ എടുത്തു ഈ ബാത്ത് റൂമിൽ വച്ച് മറന്നു. പ്ലീസ് അച്ഛൻ അന്വേഷിച്ച് ഇവിടെ എത്തി. എന്നെ ചമ്മിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ആരുമറിയാതെ ഇരുന്നിടത്ത് തിരികെ എത്തിക്കണം". അവളുടെ മുഖത്തു വിരിഞ്ഞ മന്ദഹാസം അങ്ങനെ വഴിക്കുവാടാ ചെറുക്കാ എന്നതല്ലെന്ന് മനസ്സിലായത് അവളുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോഴാണ്. "ഏട്ടനെന്തിനാ റേസർ എടുത്തത്." എപ്പോഴും "നീ", "ചെറുക്കാ" എന്നൊക്കെ വിളിക്കുന്ന ഇവളെന്താ "ഏട്ടാ" എന്നു വിളിക്കുന്നത്. എന്തായാലും കേൾക്കാനൊരു സുഖമുണ്ട്. ഓ! ഞാൻ മോളേ, പൊന്നേ എന്നൊക്കെ വിളിച്ചതുകൊണ്ടാവും. പാവം ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപദ്രവങ്ങളൊക്കെ എത്രവേഗം മറന്ന് മാപ്പു തന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി ഇവളെ പിണക്കരുത് ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ രക്ഷിക്കാനിവളേ ഉണ്ടാവൂ.

"അതേ മോളേ പിന്നേ, ഞാനേ മീശ ഒന്നു ശരിപ്പെടുത്താനെടുത്തതാണ്. അതാ മൂലപ്പലകയിൽ കാണും വേഗം എടുത്തു തരൂ!" എന്റെ സ്വരത്തിൽ ആധിയുടെ അലകൾ തിടുക്കം കൂട്ടി.

രാജിക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായി. റേസർ ഇവിടെ വച്ചു മറന്നതല്ല മീശയാണ് ഇഷ്യൂ. അങ്ങനെ വരട്ടെ! അതാണ് രാവിലെ അച്ഛൻ അമ്മയോട് ചേട്ടനെ ചൂണ്ടി എന്തോ ആംഗ്യം കാണിച്ച് ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടത്. രാജിക്ക് കഷ്ടം തോന്നി പാവം ചേട്ടൻ ആകെ ബേജാറായി നിൽക്കുന്നു. സ്നേഹവും സഹതാപവും കൊണ്ട് അലിഞ്ഞ അവൾ പറഞ്ഞു. "ഏട്ടാ, അച്ഛൻ രാവിലെ തന്നെ ബാത്ത് റൂമിൽ നിന്നും റേസർ എടുത്തിരുന്നു. ഏട്ടനെ ബേജാറാക്കാനാണ് ഈ തിരച്ചിലും ബഹളവും". എന്നിട്ട് ഒരു ഗൂഢാലോചനയുടെ സ്വരത്തിൽ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. തിരിച്ച് അതേപോലെ ഒരു സൂത്രം പ്രയോഗിക്ക് ചേട്ടാ. അല്ലേ, അങ്ങനെകൊള്ളത്തില്ലല്ലോ"

അല്പസമയത്തേക്ക് എനിക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടാണ് കാര്യങ്ങളുടെ കിടപ്പ് മനസ്സിലായത്. സുഹൃത്തും സഹായിയുമായി രാജിയെ കിട്ടിയതോടെ അല്പം ധൈര്യവും തോന്നി.

ഇനി ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ല. ഇത്തരം സന്ദർഭത്തിൽ തന്റെ തന്നെ സൃഷ്ടിയായ "ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലെങ്കിൽ സത്യം പറഞ്ഞേക്കുക" എന്ന മഹദ്വചനം അനുസരിക്കുക തന്നെ.

നെഞ്ചുയർത്തി ഉറച്ച കാൽ വയ്പുകളോടെ ഞാൻ വരാന്തയിലേക്കു ചെന്നു. കപട ഗൗരവത്തിലിരിക്കുന്ന അച്ഛന്റെ കണ്ണുകളിൽ തന്നെ കണ്ണുറപ്പിച്ചു. "അച്ഛാ, അച്ഛൻ ബാത്ത് റൂമിൽ നിന്നെടുത്ത റേസർ എവിടെ വെച്ചു മറന്നു?" അച്ഛന്റെ കണ്ണുകളിൽ കുസൃതിയുടെ തിളക്കം. ഒന്നോർത്തുനോക്കു.

അപ്പോഴേക്കും താൻ നോക്ക്ഡ് ഔട്ട് ആയി എന്ന് ബോധ്യമായ അച്ഛൻ കൈകൾ ഉയർത്തി എന്റെ തോളിൽ വച്ചു "ഡാഡി കൂള്, കൂള്" എന്ന് പാടാതിരിക്കാനായില്ല. "മേരാ ബേറ്റാ ഫൂള്, ഫൂള്" എന്ന് ബാക്കി അച്ഛൻ പാടിയപ്പോൾ ഒരു സെവുള്ള ദിവസം ആരംഭിക്കുകയായി.

നിന്റെ ദൈവരാജ്യം ആ മലയിലുമല്ല,
ഈ മലയിലുമല്ല, യരുശലേമിലുമല്ല,
നിന്റെ ഹൃദയത്തിലാണ്.

യേശു ക്രിസ്തു

ഗീതാപഠനത്തിനെക്കാൾ ഫുട്ബോൾ കളിയിലൂടെ
നിങ്ങൾക്ക് സ്വർഗ്ഗത്തെ സമീപിക്കാൻ കഴിയും

സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ

ഒരു സ്നേഹിതൻെറ കഥ

അരവിന്ദ്.എം. ആർ
റോൾ നമ്പർ - 3468
ക്ലാസ്സ് VI സി

ഞാൻ ഒരു ഇൻറർവ്യൂവിന് മദ്രാസിൽ പോകുന്നവഴിക്കാണ് അവരെ കണ്ടുമുട്ടിയത്. തിരുവനന്തപുരത്തുകാരായ അവർ മൂന്നുപേരും മദ്രാസിൽ ഏതോ ഒരു ഇൻറർവ്യൂവിന് പോവുകയായിരുന്നു. മദ്രാസിൽ അറിയാവുന്നവരായിട്ട് ആരുമില്ലാത്ത എനിക്ക് അതൊരാശ്വാസമായിരുന്നു. ഭാഗ്യം കൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക് നാലുപേർക്കും ജോലി കിട്ടി. മദ്രാസിലെ ഒരു മൂന്നാം കിട ലോഡ്ജിലെ ഇടുങ്ങിയ മുറിയിൽ ഞങ്ങൾ അഞ്ചുമാസം താമസിച്ചു.

ആദ്യത്തെ അവധിക്ക് നാട്ടിൽ പോയിട്ടുവന്നപ്പോൾ ഞങ്ങളിൽ ഏറ്റവും തമാശക്കാരനായ ജോസഫിന് എന്തോ ഒരു വിഷമം പോലെ തോന്നി. 'എ'ത്ര ചോദിച്ചിട്ടും അയാൾ ഒന്നുമില്ല എന്നു പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും ഞങ്ങൾ മാർക്കറ്റിൽ പോവുക പതിവാണ്, എ ഞായറാഴ്ച ജോസഫ് ഷർട്ട് തേയ്ക്കണം എന്ന കാരണത്താൽ മാർക്കറ്റിൽ പോകുന്നതിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിന്നു.

ഞങ്ങൾ മാർക്കറ്റിൽ നിന്ന് സന്തോഷത്തോടെ തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ മുറി പൂട്ടി കിടക്കുന്നു. റിസപ്ഷനിൽ ചോദിച്ചപ്പോൾ സ്നേഹിതൻ മുറി ഒഴിഞ്ഞതായി അറിഞ്ഞു. താക്കോൽ വാങ്ങി മുറി തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഞങ്ങളെ ഞെട്ടിച്ചു. ഞങ്ങൾ സ്നേഹിതൻ എന്നു കരുതിയിരുന്നയാൾ ഞങ്ങളുടെ പണവും മറ്റും അപഹരിച്ച് രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടു ദിവസം അയാളെ തിരക്കി ഞങ്ങൾ മദ്രാസ് നഗരവും പരിസരവും അരിച്ചുപെറുക്കി, പക്ഷെ ഫലം നിരാശയായിരുന്നു.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങളക്കാര്യമെ മറന്നു. രണ്ടുമൂന്നു വർഷം കഴിഞ്ഞ് അവധിക്ക് നാട്ടിൽ പോയിട്ട് തിരിച്ചുവരുന്ന വഴി ഒരാൾ എൻെറ അടുത്തുവന്ന് സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി. നിനക്ക് ഓർമ്മയില്ലായിരിക്കും, ഞാൻ നിൻെറ പഴയ സ്നേഹിതൻ ജോസഫ് പണ്ടത്തെ കാര്യങ്ങളോർത്ത് എനിക്ക് പെട്ടെന്ന് ദേഷ്യവും സങ്കടവുമുണ്ടായി. പക്ഷെ ഞാൻ പിടിച്ചുനിന്നു. അയാളുടെ കുടുംബകഥ കൂടി അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനാകെ തണുത്തു. പ്രത്യേകിച്ച് അയാൾ മോഷ്ടിക്കുവാനുണ്ടായ കാരണമറിഞ്ഞപ്പോൾ. അച്ഛൻെറ ആസ്മയ്ക്ക് ചികിത്സിക്കാനാണ് അയാൾ മോഷ്ടിച്ചത്. പക്ഷെ നിർഭാഗ്യം കൊണ്ട് അയാളുടെ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയി. ഇപ്പോളയാൾ സഹോദരിയുടെ വിവാഹത്തിനുവേണ്ട പണം തേടി നടക്കുകയാണ്. ഏതോ ഒരു അകന്നബന്ധുവിനോട് പണം കടംവാങ്ങാൻ പോവുകയാണിപ്പോൾ ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും എൻെറ മനസ്സലിഞ്ഞു. എൻെറ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന രൂപയിൽ കുറച്ച് അയാൾക്കു കൊടുത്തു.

ഞാനിക്കാര്യം മദ്രാസിൽ ചെന്ന് കൂട്ടുകാരോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്കും സങ്കടം തോന്നി. പിറ്റേദി

വസം ജോസഫിൻെറ അഡ്രസ് തപ്പിപ്പിടിച്ച് ഞങ്ങളയാൾക്കൊരു മണിയോർഡറയച്ചു. രണ്ടാഴ്ചകഴിഞ്ഞ് അങ്ങനെയൊരഡ്രസ് ആ സ്ഥലത്തില്ല എന്ന കാരണത്താൽ അത് തിരിച്ചുവന്നു. ജോസഫിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഉത്കണ്ഠയായിരുന്നു മണിയോർഡർ വാങ്ങി തിരിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ എൻെറ മനസ്സുമുഴുവൻ. ആ ഉത്കണ്ഠയെ ഏറെനേരം പിടിച്ചുനിർത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു അടുത്ത ബന്ധുവിന് സുഖമില്ലെന്നറിഞ്ഞ് ഞാൻ വീണ്ടും നാട്ടിലേക്ക് വണ്ടികയറി. ജോസഫിൻെറ വീട് തപ്പിപ്പിടിച്ചുചെന്നപ്പോൾ പൂട്ടിക്കിടക്കുന്നു. അടുത്ത വീട്ടിൽ ചോദിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയ മറുപടി കേട്ട് ഞാൻ സ്തംഭിച്ചുപോയി. സഹോദരിയുടെ വിവാഹത്തിനുവേണ്ടി ഒരു ബന്ധുവിൻെറ വീട്ടിൽ പണം വാങ്ങിക്കാൻ പോയി വരുന്നവഴി ജോസഫ് ഒരു വാഹനാപകടത്തിൽ മരണമടഞ്ഞു. ജഡം വാങ്ങാനായിപ്പോയ സഹോദരി പിന്നീട് തിരിച്ചുവന്നിട്ടില്ല. അതായത് ജോസഫ് മരിച്ചത് ഞാനും ജോസഫും ട്രെയിനിൽ വച്ച് കണ്ടുമുട്ടിയ ദിവസം തന്നെ.

○

പരിത്രാണായ സാധൂനാം
വിനാശായ ച ദുഷ്കൃതാം
ധർമ്മ സംസ്ഥാപനാർത്ഥായ
സംഭവാമി യുഗേ യുഗേ

യദായദാഹി ധർമ്മസ്യ
ഗ്ലാനിർഭവതി ഭാരത
അഭ്യുത്ഥാനമധർമ്മസ്യ
തദാത്മാനം സൃജാമ്യഹം

ഭഗവദ്ഗീത

ഗുരുശിഷ്യബന്ധം ഇന്നലെയും ഇന്നും

ജിജോ ജയിംസ്
റോൾ നമ്പർ : 3417
ക്ലാസ്സ് 10 ബി

സമ്പന്നമായ ഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ ചെന്നെത്തി നിൽക്കുന്നത് പർണ്ണശാലകളിലാണ്. അറിവ് അഥവാ ജ്ഞാനം ദൈവികമാണ്. ഗുരുവും ശിഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനാധാരം തന്നെ ഈ ജ്ഞാനത്തിന്റെ കൈമാറലാണ് അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഗുരുശിഷ്യബന്ധം പരിപാവനവും മഹോന്നതവുമായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിലും ഈ ബന്ധത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ വിളിച്ചോതുന്ന എത്രയെത്ര കഥകളാണുള്ളത്! ഗുരുദക്ഷിണയായി തന്റെ പെരുവിരൽ നല്കുവാൻ ഒരു മടിയും കാട്ടാത്ത ഏകലവ്യൻ, ഗുരുവിന് നിദ്രാഭംഗം വരാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി തന്റെ തുടയിലെ രക്തം കുടിച്ച് ഉന്മത്തനാകുന്ന വണ്ടിനെ ആട്ടിയോടിക്കാൻ പോലും മടിച്ച് വേദന കടിച്ചമർത്തിയ കർണ്ണൻ ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര മികവുറ്റ ഉദാഹരണങ്ങൾ.

ഈ കഥകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന വസ്തുത ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ ദൃഢതയ്ക്കാധാരമായ ഗുരുവിന്റെയും ശിഷ്യന്റെയും ആത്മാർപ്പണമനോഭാവത്തെയാണ്. ശിഷ്യന്റെ മാനസികവും ശാരീരികവുമായ വളർച്ചയ്ക്കായി ഉഴിഞ്ഞു വച്ചിരുന്നതായിരുന്നു ഗുരുവിന്റെ ജീവിതം. ശിഷ്യന്റെ മനസ്സിന് ഓജസ്സും ശക്തിയും പ്രദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അവനെ പ്രബുദ്ധനാക്കിയവനാണ് ഗുരു. അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ നിന്ന് വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചം കാട്ടിയ ഗുരുവിനു വേണ്ടി സ്വജീവൻ ത്യജിക്കാൻ പോലും ശിഷ്യൻ തയ്യാറായിരുന്നു. ഗുരുദക്ഷിണയായി ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്തും നല്കുവാൻ എന്തു ദുരിതവും സഹിക്കാൻ അവർ തയ്യാറായിരുന്നു. അത് ഗുരുവിന്റെ അവകാശവും തങ്ങളുടെ കടമയുമായി അവർ കരുതിയിരുന്നു.

പുരാതനകാലത്തെ ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ മഹത്വത്തിന് കാതലായ ഒരു കാരണം ഗുരുക്കന്മാരുടെ നിസ്വാർത്ഥതയായിരുന്നു. നിരന്തരമായ തപസ്യയിലൂടെ താൻ നേടിയെടുത്ത അറിവ് യാതൊരുവിധലാഭേച്ഛയും കൂടാതെ ഗുരു ശിഷ്യന്മാർക്ക് പകർന്നു കൊടുത്തിരുന്നു. മറ്റു മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി സ്വാർത്ഥതയ്ക്ക് ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് സകല ഭൗതികസുഖങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് ഗുരുവിന്റെ പാദസേവകരായി, വിദ്യാർത്ഥികളായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ശിഷ്യഗണം ഗുരുവിനെ ദൈവതുല്യനായി കണക്കാക്കിയിരുന്നു.

ഉപനിഷത്തുകളിൽ പ്രമുഖമായ തൈത്തിരിയോപനിഷത്തിലെ 'മാതൃദേവോ ഭവ, പിതൃദേവോ ഭവ, ആചാര്യദേവോ ഭവ, അതിഥിദേവോ ഭവ' എന്ന ഉപദേശത്തിലൂടെ ദൈവതുല്യരായി കാണേണ്ടവരിൽ മാതാപിതാക്കൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഗുരുവിനാണ് സ്ഥാനം എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അങ്ങനെ ഗുരുവിന് പൂജ്യസ്ഥാനം നല്കി ആദരിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരം ഭാരതീയർക്കുണ്ടാകുവാൻ കാരണം തന്നെ ഋഷിമാരാണ്. ഗുരുനിന്ദ ഏറ്റവും വലിയപാപമായി നാം കണക്കാക്കിയിരുന്നു. ഗുരു നിന്ദനത്തിന് പ്രായശ്ചിത്തമായി ഉമിത്തീയിൽ സ്വയം എരിഞ്ഞു തീർന്ന ശിഷ്യന്റെ കഥ ഇതിനുദാഹരണമാണ്.

കാലചക്രം ഏറെത്തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഋഷിമാരും രാജാക്കന്മാരും ഗുരുകുലസമ്പ്രദായവുമൊക്കെ എവിടെയോ പോയ് മറഞ്ഞു. ജനകീയ കാലഘട്ടം വന്നു ചേർന്നു. പണ്ട്, താത്പര്യമുള്ളവർ മാത്രമേ, അഥവാ വിദ്യയാചിക്കുന്നവർ മാത്രമേ വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രികമായപ്പോൾ വിദ്യാദോഷികളും വിദ്യാർത്ഥിവേഷം കെട്ടി ഇത് ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിൽ ഒരു വലിയ വ്യതിയാനം സൃഷ്ടിച്ചു.

ഇന്നത്തെ ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ അവസ്ഥയെന്താണ്? അദ്ധ്യാപകൻ, വിദ്യാർത്ഥിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അറിവ് നേടാനുള്ള ഒരു 'മാധ്യമം' മാത്രമാണ്. അത് ഫലപ്രദമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് അദ്ധ്യാപകനോട് ഒരാത്മബന്ധം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ ആരും ശ്രമിക്കുന്നില്ല.

വിദ്യാർത്ഥിയെ തിരുത്തുവാനോ ശിക്ഷിക്കുവാനോ അദ്ധ്യാപകൻ തുനിഞ്ഞാൽ അയാൾക്കു കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം ദുരിതാനുഭവങ്ങളായിരിക്കും. അദ്ധ്യാപകനെ കൈയ്യേറ്റം ചെയ്യാൻ പോലും ഇന്നത്തെ 'വിദ്യാർത്ഥി മടിക്കുന്നില്ല'. പരിപാവനമെന്നും മഹത്തരമെന്നും നാം പാടിപ്പുകഴ്ത്തിയ ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ ഈ ശോചനീയാവസ്ഥയ്ക്ക് കാരണമെന്താണെന്നു നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കാം.

വിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രികമായതോടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചു. അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിയുമായി ഇടപഴകുന്നതിന് വിദ്യാലയങ്ങൾ ഒരുക്കുന്ന സമയം വളരെ പരിമിതമാണ്. പാരാവാരം പോലെ പരന്നു കിടക്കുന്ന സിലബസ് അദ്ധ്യാപകർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും താങ്ങാവുന്നതിലധികമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഓരോ കുട്ടിയുടെയും മാനസികവും ബുദ്ധിപരവുമായ വളർച്ചയിൽ ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ അദ്ധ്യാപകർക്കു കഴിയാതെയായി. എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും അഗാധ പാണ്ഡിത്യം നേടിയ ഋഷിതുല്യരായ ഗുരുക്കളുടെ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്ത ആധുനിക അദ്ധ്യാപകർക്ക് സ്വന്തം വിഷയത്തിൽപോലും പലപ്പോഴും വേണ്ടത്ര അവഗാഹം നേടാനാകുന്നില്ല പലപ്പോഴും അറിവ് ഭംഗിയായി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പകർന്നു നല്കാൻപോലും അവരെക്കൊണ്ട് കഴിയുന്നില്ല.

ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മൂല്യശോഷണമാണ് മറ്റൊരു പ്രധാനകാരണം. ഗുരുശിഷ്യബന്ധമെന്നല്ല എല്ലാ ബന്ധവും അയഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. പരസ്പരവിശ്വാസത്തകർച്ചയാണ് ഈ ശോച്യാവസ്ഥയ്ക്ക് ആധാരം എന്നു പറയാം. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മൂല്യത്തകർച്ചയെപ്പറ്റി നാം ഏറെ ചർച്ചചെയ്യാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ മൂല്യത്തകർച്ച വിദ്യാർത്ഥിയുടേത് മാത്രമല്ല നമ്മുടെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടേത് തന്നെയാണ്. അതിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് നാം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കാണുന്നത്. ഇതു തടയാനായി മൂല്യാധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസം നല്കാൻ ഇന്നത്തെ വിദ്യാലയങ്ങൾ തയ്യാറല്ല താനും.

വിദ്യാഭ്യാസമേഖല ഒരു കച്ചവടമേഖലയായി തരംതാണിരിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകനായി നിയമനം ലഭിക്കുവാൻ ലക്ഷങ്ങൾ കോഴകൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരാളിൽ നിന്ന് തന്റെ ജോലിയോട് കാര്യമായ ആത്മാർത്ഥത പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട കാര്യമല്ല. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനത്തിനും ധാരാളം പണം ചെലവഴിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അങ്ങനെ അദ്ധ്യാപകന്റെയും വിദ്യാർത്ഥിയുടെയും ആത്മാർത്ഥത ചോർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ പോലും വിദ്യാലയങ്ങൾ ഒരു വലിയ പങ്കു വഹിക്കുന്നു.

ഇന്ന് വളരെയധികം പ്രചാരം നേടിയ മറ്റൊന്നാണ് ട്യൂഷൻ സമ്പ്രദായം. ട്യൂഷൻ കിട്ടുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്ക് തന്റെ വിദ്യാലയത്തിലെ അദ്ധ്യാപകനോട് വേണ്ടത്ര കടപ്പാടുണ്ടാകുകയില്ല. സ്കൂളും ക്ലാസ്സ് മുറിയും ആ വിദ്യാർത്ഥിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സമയം ചെലവഴിക്കാനൊരിടം മാത്രമാണ്. ഗുരുവിന് ബഹുമാന്യമായ പദവി നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. എന്നാൽ ഇന്ന് വീടുകളിൽ മാതാപിതാക്കൾ കുട്ടികളിൽ ഇത്തരമൊരു സംസ്കാരം വളർത്തിയെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല.

ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ അദ്ധ്യാപകന്റെ അന്തസ്സ് തുലോം കുറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഇതിന് ഒരു കാരണം അവരുടെ കുറഞ്ഞ ശമ്പളമാണ്. മറ്റ് സേവനമേഖലകളിലെന്നപോലെ, അദ്ധ്യാപകന്റെയും ശമ്പളനിരക്ക് വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ ദുരവസ്ഥ മാറിക്കിട്ടും. ഉയർന്ന സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയുള്ള ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് കുറഞ്ഞ ശമ്പളക്കാരനായ അദ്ധ്യാപകനെപ്പറ്റി തുലോം പുച്ഛം നിറഞ്ഞ അഭിപ്രായമേ ഉണ്ടാവൂ. അദ്ധ്യാപകന്റെ ശമ്പളനിരക്ക് വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ പ്രഗത്ഭരായ അദ്ധ്യാപകരെ സമൂഹത്തിന് ലഭിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന് സംഭവിച്ച ഈ അവസ്ഥാന്തരത്തിന് സവിശേഷമായ മറ്റൊരു കാരണമായിപ്പറയുന്നത് 'തലമുറകളുടെ വിടവ്' ആണ്. പണ്ടത്തേതിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യവും അംഗീകാരവും ലഭിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്ക് 'ഗുരുവിനെ അനുസരിക്കുക, മറ്റൊരു വ്യക്തിയെത്തന്നെ അംഗീകരിക്കുക' എന്നിവയൊന്നും ഈ മാറിയ സാഹചര്യത്തിൽ സാദ്ധ്യമല്ലാതായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിയെ 'വരച്ചവര'യിൽ നിറുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്റെ നയത്തിലും മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതാണ്. അനുനയമാണ് ഇന്നത്തെ വിജയകരമായ അദ്ധ്യാപനത്തിനാധാരം. മർദ്ദനങ്ങളും കടുത്ത ശിക്ഷകളും ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിയിൽ ഭയമോ അനുസരണയോ ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല. പുതിയ തലമുറയുടെ അഭിരുചികൾക്ക് അനുസരിച്ച് പാഠ്യസമ്പ്രദായത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതാണ്. എങ്കിൽ മാത്രമേ ഇന്നത്തെ അദ്ധ്യാപകന് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ബഹുമാന്യ സ്ഥാനം ലഭിക്കൂ.

എന്നാൽ നമ്മുടെ ഈ ജീർണ്ണിച്ച സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിയിലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിൽ മായാത്ത മുദ്രപതിപ്പിക്കുന്ന ധാരാളം അദ്ധ്യാപക പ്രതിഭകൾ നമുക്കുണ്ട്. ശിഷ്യന്മാരോട് എക്കാലവും നീണ്ടു നില്ക്കുന്ന ആത്മബന്ധം സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ അത്തരക്കാർക്ക് കഴിയുന്നുമുണ്ട്. ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നത് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയ്ക്ക് ഒന്നടങ്കം മൂല്യച്യുതി ബാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ്. ആത്മാർത്ഥതയും അർപ്പണമനോഭാവവും വിജ്ഞാനവൈഭവവും കൊണ്ട് അദ്ധ്യാപകലോകത്തിന് നഷ്ടപ്പെട്ട ബഹുമാന്യപദവി നേടിയെടുക്കാവുന്നതാണ്.

ദിവാസ്വപ്നം

അരയന്നക്കിടാപോലെ മാനസപ്പൊയ്കയിൽ
സ്നേഹാർദ്രമാവാം ചിരികളാൽ, കുസൃതിയാലവൾ,
ചിറക് വിടർത്തി ഇളകിയൊഴുകുന്നു.
ഒരു സ്വപ്നറാണിയായവൾ ഒഴുകുന്നു.
വാസനയുള്ളൊരു മുല്ലപ്പൂ ചൂടി
ആടി മരാളസമായവൾ വന്നു
അവളുടെ നീലോല്പലമിഴികളിൽ ഞാനൊരു
വർണ്ണോജ്ജ്വല സ്വപ്നമാല കണ്ടു മടങ്ങി.
സ്വപ്നങ്ങളിലും കടക്കണ്ണിൻ കടാക്ഷത്താലവൾ,
ശിലയാമെൻ മനം താരുപോലാക്കി
വെൺമുത്തുകൾ പൊഴിയും കിളിമൊഴികൾ കൊണ്ടവൾ
എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരായിരം തിലാപുഷ്പം വിരിയിച്ചു.
എൻ മാനസോദ്യാനത്തിന്നൊഴിഞ്ഞ കോണിൽ,
എൻ സഖിയുമായ് ഞാൻ സല്ലപിച്ചിരിക്കെ,
ശകടങ്ങൾ തൻ ശബ്ദം കേട്ടു ഞാൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു
ഹാ കഷ്ടം ഞാൻ കണ്ടതു വെറും സ്വപ്നമോ?
എൻ ചപലമാനസത്തിൻ ദിവാസ്വപ്നം മാത്രമോ!

പ്രവീൺകുമാർ. ആർ
റോൾ നമ്പർ : 2909, ക്ലാസ്സ് : XI എ

അരുൺകിഷോർ, കെ.കെ.
റോൾ നമ്പർ 3041, ക്ലാസ്സ് X ബി

ശാപം

രാവിലെ ആഫീസിൽ വന്ന് മേശപ്പുറത്തെ പത്രം കണ്ടപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ആ ദിവസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഓർമ്മ വന്നത്. 'മേയ് 13' എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലായിരുന്നു ആ ദിവസം. ഇന്നു ഞാനനുഭവിക്കുന്ന സകല സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കും തുടക്കം കുറിച്ചത് ആ ദിവസമാണല്ലോ എന്നു ഞാനോർത്തു. തുടർന്ന് ചിന്തയിൽ മുഴുകിയ ഞാൻ എന്റെ മനസ്സിനെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭൂതകാലത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിട്ടു. ജീവിതത്തിന്റെ ദുരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞു തുടങ്ങിയ ആ കാലഘട്ടങ്ങളിലേക്ക് ഞാൻ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. ആ നല്ല ജീവിതഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു കറുത്തപൊട്ടായി ആ സംഭവം നിലനിൽക്കുന്നത് എനിക്ക് കാണാമായിരുന്നു.

ഇതേ ദിവസം ഇരുപത് വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പാണ് ഞാനാദ്യമായി ഈ കമ്പനിയെക്കുറിച്ചറിയുന്നത്. പത്രത്തിലെ ഒരു പരസ്യത്തിൽ ഈ കമ്പനിയുടെ ഒരു ജോലിക്കായി അപേക്ഷ ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. ആവശ്യത്തിനുള്ള പഠിത്തമെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ജോലി അന്വേഷിക്കുകയായിരുന്ന എനിക്കും എന്റെ സുഹൃത്ത് രാകേഷിനും ആ പരസ്യം ഒരു വഴികാട്ടിയായിരുന്നു. അധികം വൈകാതെ തന്നെ പത്രത്തിൽ ഈ പരസ്യം കണ്ടതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ഞാൻ രാകേഷിനെ അറിയിച്ചു. ഒരു പക്ഷേ, ഈ കമ്പനിയിൽ ജോലി ചെയ്യാൻ എന്നേക്കാൾ ആഗ്രഹം രാകേഷിനായിരുന്നു. പഠന കാര്യങ്ങളിൽ രാകേഷ് എന്നേക്കാൾ മെച്ചമായിരുന്നെങ്കിലും, ഭാഗ്യം കൂടുതൽ എനിക്കായിരുന്നു.

കമ്പനിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ച അന്നുമുതൽ രാകേഷിന്റെ മനസ്സിൽ ലക്ഷ്യബോധത്തിന്റെ തളിരുകൾ മുളയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ഏതു കാര്യത്തിലും എന്നേക്കാൾ ഒരു പടി മുമ്പിലായിരുന്ന രാകേഷ് ആ കാര്യത്തിലും വിട്ടു തന്നില്ല. അവസരം കാണിച്ചുകൊടുത്തു എന്നതു മാത്രമായി എന്റെ പരിശ്രമം. ബാക്കിയെല്ലാം എന്റെ പ്രിയ സുഹൃത്തിന്റെ ദാനമായിരുന്നു. ഈ കമ്പനിയിൽ ജോലി ലഭിക്കാൻ രാകേഷിന് അതിയായ മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനായി ആ പരീക്ഷ എങ്ങനെയായാലും വിജയിക്കണം എന്നത് രാകേഷിന്റെ ഒരു വാശിയായി. പരീക്ഷ വിജയിച്ച് ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രംഗം സ്വപ്നം കാണാൻ പലപ്പോഴും രാകേഷ് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

പക്ഷേ ഒരു ദീർഘദർശനത്തിനുപോലും വഴിയൊരുക്കാതെ നിർഭാഗ്യം എന്നിലൂടെ രാകേഷിനെ തേടിയെത്തി. എന്നിൽ നിന്നും അബദ്ധത്തിൽ സംഭവിച്ച പ്രവൃത്തിമൂലം രാകേഷിന് തന്റെ ആഗ്രഹം നിറവേറ്റാൻ സാധിക്കാതെ പോയി. ഞാൻ കാരണം രാകേഷിന്റെ ഭാവി നശിച്ചു എന്നു പറയുന്നതായിരുന്നു ഭേദം. അപകടം വളരെ ലളിതമായതിനാൽ പരീക്ഷക്കുമുമ്പേ മാറുമെന്നായിരുന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ ദൈവം ചിന്തിച്ചത് വിപരീത രീതിയിലായിരുന്നു. അതിനാൽ ഞാൻ രാകേഷിനെ കൂടാതെ പരീക്ഷയെഴുതാൻ നിർബന്ധിതനായി. പരീക്ഷസമയത്ത് ആശുപത്രിയുടെ കിടക്കയിൽ കിടന്ന് സ്വപ്നം കാണാനേ രാകേഷിനു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

പരീക്ഷ എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ എളുപ്പമായിരുന്നു. കാരണം പഠന സമയത്ത് രാകേഷ് ചർച്ച ചെയ്ത പല ചോദ്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ രാകേഷിന്റെ വിജയം നൂറു ശതമാനം ഉറപ്പായിരുന്നു. പിന്നീട് പരീക്ഷാഫലം എനിക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നു. ഫലമറിഞ്ഞ അതേദിവസം ആ സന്തോഷവാർത്ത രാകേഷിനെ ഞാനറിയിച്ചു. പുറത്ത് സന്തോഷത്തിന്റെ മുല്ലപ്പൂക്കൾ പൂത്തു നിന്നിരുന്ന ആ മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിൽ ഏതോ മുള്ളുകൾ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. പക്ഷേ, ആ മുള്ളുകളുടെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥമെന്തെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. നേട്ടം കൈവരിച്ച് കമ്പനിയിൽ വന്നതിനുശേഷം ഞാൻ രാകേഷിനെ മറന്നു. ഞാൻ കാരണം അവൻ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കുകയാണ് എന്ന സത്യം എന്റെയറിവുകൾക്കതീതമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അമ്മയുടെ കത്തിൽ നിന്നും രാകേഷ് ആത്മഹത്യ ചെയ്ത വിവരം ഞാൻ അറിഞ്ഞു. എന്നാൽ അത്തരം കത്തുകൾ ഒന്നുംതന്നെ അന്ന് എന്റെ മനസ്സിനെ അലട്ടിയില്ല.

ഇന്നു ഞാൻ ലോകപ്രശസ്ത കമ്പനികളിൽ ഒന്നിന്റെ പ്രധാന സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ കമ്പനിയിൽ എല്ലാവരാലും വെറുക്കപ്പെട്ട അനാവശ്യ വ്യക്തിയാണ്. ഞാൻ പണ്ട് കാട്ടിയ നീചകർമ്മത്തിന്റെ ഫലം ഒരു ശാപമായി എന്നെ പിന്തുടരുന്നു. രാകേഷിന്റെ ആത്മാവ് ഒരു കരിനിഴൽ പോലെ എന്നെ ശിക്ഷകൾ അനുഭവിപ്പിക്കാൻ സന്നദ്ധനായി കൂടെയുള്ളതായി എനിക്കുതോന്നുന്നു. ഇതിനിടെ എന്റെ ഒരു കാൽ ആ നിഴൽ കവർന്നെടുത്തു. ആ ശാപത്തിന്റെ ക്രൂരഫലങ്ങൾ കാരണം ഞാനിന്നും വിവാഹിതനല്ല. ആരാലും സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നവനല്ല. നിസ്സഹായനായ ഒരു പണച്ചാക്ക് അതാണ് ഇപ്പോൾ എന്റെ ഗതി. ജീവിതത്തിന്റെ പകുതിയിലധികവും അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഞാൻ ഇനി ആ ശാപത്തിന്റെ അടുത്ത പകുതി ഏറ്റുവാങ്ങാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്നു. പക്ഷേ ഒരിക്കലെങ്കിലും എനിക്ക് ശാപമോക്ഷം ലഭിക്കും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ ശാപമോക്ഷത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമാണ് ഞാനിന്നു ജീവിക്കുന്നത്; ഇനിയും ജീവിക്കാൻ പോകുന്നത്. ഒരിക്കലെങ്കിലും അതു സംഭവിക്കട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഉത്തിഷ്ഠത! ജാഗ്രത!
പ്രാപ്യവരാൻ നിബോധത!

സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ

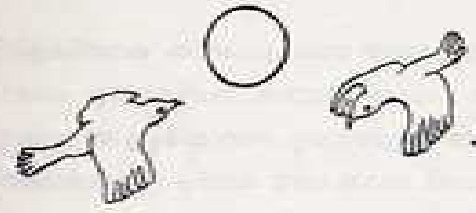

ഊട്ടിയാത്രയുടെ ഓർമ്മകളിൽ നിന്ന് ചീന്തിയെടുത്ത ഒരു ഡയറിക്കുറിപ്പ്......

സന്ധ്യ. ആർ.
അസി. മാസ്റ്റർ

1996 ഒക്ടോബർ 19

മനസ്സിലൊരു കുളിർമഴ പെയ്യുന്നു ______

പെയ്തുപെയ്തങ്ങനെ ഉണരുന്ന ഓർമ്മകൾ!

കടമെടുത്ത ഒന്നുരണ്ടു ദിവസങ്ങളുമായി, ഒരു പെരുമഴയുടെ അകമ്പടിയോടെ ഞങ്ങൾ ഈ വിദ്യാലയത്തിന്റെ പടികളിറങ്ങുന്നു. ഇന്നലെ പറ്റിയ ഇത്തിരി മുറിപ്പാടിൽ വിരലോടിച്ചിരിക്കേ, ടൂറിസ്റ്റു ബസ്സിലെ പാട്ടുപെട്ടി പാടുന്നു. " മുസ്തഫാ______ മുസ്തഫാ______" കൂട്ടുകാർ കൂടുന്നു. പാടിയുമാടിയും മേളകൾ നിറയുന്നു. ചിരിയുടെ തിരകളിളകി മറിയുന്നു. [illegible] ആഹ്ലാദം. യാത്ര തുടരുന്നു..... ഉച്ചമയങ്ങി. ഇടയ്ക്കെപ്പോഴോ ഉണർന്നെത്തിയ 'കഴി___ കഴി___' യോടിത്തിരിനേരം. കൈകോർത്തു പിടിച്ച് മയക്കത്തിലേക്ക് നടക്കുന്നു. മാഷ് വിളിക്കുന്നു. കൺമുമ്പിലൊരത്ഭുതം മിഴിചിമ്മിയുണരുന്നു. അങ്ങകലെ ഇരുട്ടിലായ് ഒരു സ്വർഗ്ഗതാഴ്വര. സ്വർഗ്ഗം താണിറങ്ങി വന്നതോ?___ ആരോ പാടുന്നു. ഇരുട്ടിൽ കോടമഞ്ഞിലുറങ്ങുന്ന ഊട്ടിപ്പട്ടണം. നീണ്ട യാത്രയ്ക്കൊരു വിരാമം. അമർത്യനി നിലയത്തിലെ ഹൃദ്യമായ സ്വാഗതം. ചിക്കൻകറിയുടെ ഇളംചൂട് നിറയുന്നു. ക്ഷീണം. ഉറക്കത്തിന്റെ കമ്പിളിക്കുള്ളിലേക്ക് നുഴഞ്ഞുകയറട്ടെ!

1996 ഒക്ടോബർ 20

മഞ്ഞുപുതപ്പിട്ടുണർന്ന പുലരി

ബൊട്ടാണിക്കൽ ഗാർഡനിൽ

പേരറിയാത്ത മരങ്ങൾ ആർത്തു വളരുന്ന മേടുകൾ

പൂക്കളായ് വിടരുന്ന സപ്തവർണ്ണങ്ങൾ. കോരിത്തരിപ്പിച്ച പൂവനങ്ങൾ. ചിഞ്ചു ക്യാറ്റിന്റെ ഇത്തിരി മധുരം. തടാകക്കരയിൽ പകലിന്റെ ചൂടറിയാത്ത ഒരു മദ്ധ്യാഹ്നം. മുത്തുമാലകൾക്ക് വിലപേശുന്ന നേപ്പാളിചെക്കന്റെ മഞ്ഞച്ചിരി. വാടാത്ത മഞ്ഞപ്പൂക്കൾ___ ഒക്കെയും സഞ്ചിയിലൊതുക്കുന്നു.. റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ കാത്തിരിപ്പിന്റെ കലപില. ഒടുവിൽ മഞ്ഞമലകളുടെ മാറിലൂടെ ഒരു തീവണ്ടിയാത്ര. പുറത്ത് മഞ്ഞിന്റെ അഗാധനീലിമ. തീവണ്ടിമുറിക്കുള്ളിൽ 'ലൗഡെ' യിലെ പഞ്ചവർണ്ണക്കിളികളുടെ കൊഞ്ചൽ. കമ്പാർട്ട്മെന്റുകളിൽ ഇളം ചുവപ്പു പ്രകാശം നിറയുന്നു___

മഞ്ഞിന്റെ താഴ്വരയിൽ ഒരു രാത്രികൂടി

1996 ഒക്ടോ 21.

മദ്രാസ് റെജിമെന്റൽ സെന്റർ. ഗാംഭീര്യത്തിന്റെ തലയെടുപ്പ് അച്ചടക്കത്തിന്റെ ഉടയാത്ത നിശബ്ദത. ഒരു പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ആതിഥേയത്വം. ഗതകാലസ്മരണകളുണർത്തുന്ന ഫോട്ടോഗ്രാഫ്സ്, ചരിത്രത്തിൽ വീരഗാഥ കുറിച്ചിട്ട ആയുധശേഖരങ്ങൾ. സമ്മാനമായി ലഭിച്ച മെമെന്റോ, ഒരു ചായ സത്കാരം. ഒടുവിൽ മടക്കയാത്രയ്ക്കു നേരമായി. ഹെയർപിൻ വളവുകൾ ഇറങ്ങുമ്പോൾ ഇത്തിരി ആശങ്ക.

മേട്ടുപാളയത്തിലെ പ്രകൃതികാഴ്ചകൾ കണ്ട് കണ്ട്___ തിരക്കും പൊടിയും കലപിലയും നിറഞ്ഞ കോയമ്പത്തൂർ നഗരത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിലൂടെ. ഇവിടേയ്ക്ക്, നമ്മുടെ തറവാട്ടിലേക്ക് ഒരു മടക്കയാത്ര. മനസ്സിലൊരു കുളിർമഴ പെയ്യുന്നു. പെയ്തു പെയ്തങ്ങനെയുണരുന്നു ഓർമ്മകൾ!!

സൗഗന്ധികം

ആർ സോമനാഥപ്പണിക്കർ,
ഇലക്ട്രീഷ്യൻ

പ്രേമമേ നിന്നെപ്പറ്റിയെന്തു ഞാൻ പറയേണ്ടു
ചങ്ങലകിലുക്കങ്ങൾ നെഞ്ചിനെ തളർത്തുമ്പോൾ
അടുക്കാനറിയാതും ആവേശം കൊള്ളുമ്പോഴും
അരുതെന്നോതിയില്ലേ, എന്നിലെ കിളികൾ
ചൂടിനായ്കൊതിക്കുന്ന പറക്കമുറ്റാപ്പക്ഷി
കേണിതാ കരയുന്നു, ഓമലേ വരുക നീ
തെന്നലേ നിന്നെ പോലെയൊന്നു ഞാൻ തലോടട്ടെ-
ഓമനിച്ചിരുന്നോട്ടെ നിൻ മുഖകമലത്തെ
നിർമ്മലസ്നേഹത്തിന്റെ തണലിലാകുമ്പോഴും
അറിയാതിരുന്നുപോം അമലേ നിന്റെ മേനി
മുഗ്ദ്ധമാം മുഖം വാടി, കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയ്
തപ്തമാം നിമിഷമേ നിന്നെ ഞാൻ ശപിക്കട്ടെ!
ആരിതു തൊട്ടാവാടിയെന്നുഞാനറിയുമ്പോൾ
ആരുടെ വനത്തിലെ സൗഗന്ധികം നീയേ
ഭീമനല്ലിതു ഞാനോ കേവലം മനുഷ്യന്റെ
ഭീകര രൂപം കാട്ടും വാനരവേഷം മാത്രം
ഒന്നു ഞാൻ കൊതിക്കുന്നു ഓമനേ നിനക്കെന്നിൽ
മോഹമോ കുമ്പിടാത്ത രാഗമോ, അറിയില്ല
എങ്കിലുമെനിക്കെന്റെ മനസ്സിൽ പതിയുന്ന
കോമള രൂപാംഗിനി, നീയെനിക്കേകിയാമി

ഒരു ദുരന്തം

എസ്സ്. രാജുകൃഷ്ണൻ

റോൾ നമ്പർ. 583/74, ജനറൽ സെക്രട്ടറി, ഒ.ബി.എ

ഞാൻ വീണ്ടും റോഡിനപ്പുറമുള്ള വീട്ടിലേക്കു നോക്കി കാലത്ത് ഉറക്കമുണർന്നപ്പോൾ ആവീട്ടുമുറ്റത്ത് ഏഴെട്ടുപേർ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇപ്പോൾ ഏതാണ്ട് ഇരുപത്തഞ്ചോളം പേർ അവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ട്. റോഡിൽ മാരുതി കാറുകളും അമ്പാസിഡർ കാറുകളും നിരന്നു കിടക്കുന്നു. ബൈക്ക്, സ്കൂട്ടർ എന്നിവ വേറെ. എല്ലാവരും കൂടിനിന്ന് എന്തൊക്കെയോ ചർച്ച ചെയ്യുകയാണ്.

അവിടെ താമസിക്കുന്നത് ഒരു ഡോക്ടർ ദമ്പതികളാണെന്നുമാത്രം തനിക്കറിയാം. തലേന്നു മാത്രമാണല്ലോ ഞങ്ങൾ ഈ വീട്ടിലേക്കു താമസം മാറ്റിയത്. മുന്നിലെ വീട്ടിന്റെ ഗേറ്റിൽ, ഡോ(മിസ്സിസ്) തിലോത്തമ ഫൽഗുണൻ, ബി.എസ്സ്.സി., എം.ബി.ബി.എസ്സ്., ഡി.ജി.ഒ എന്നും മറ്റും ഉള്ള രണ്ടു ബോർഡുകൾ കണ്ടതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അവിടെ ഡോക്ടർ ദമ്പതികളാണെന്നു ഞാനറിഞ്ഞത്. അയൽ വാസികളെ സൗകര്യമായി പരിചയപ്പെടാമെന്നാണ് കരുതിയത്.

ഇത്രയും കാലത്തെ ഇത്രയധികം ആളുകൾ അവിടെ കൂടാൻ കാരണമെന്താണ്? ഡോക്ടർമാരുടെ പേഷ്യന്റ്സ് ആണോ അവർ ? ആകാൻ വഴിയില്ല. കൺസൾട്ടിംഗ് വൈകിട്ടുമാത്രമേ ഉള്ളുവെന്ന് ബോർഡിൽ എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സ്ത്രീകൾ വളരെ കുറച്ചുപേർ. കുട്ടികളും കുറവാണ്. അപ്പോൾ 'പേഷ്യന്റ്സ്' ആകാൻ വഴിയല്ല. വന്നവരെ കണ്ടിട്ട് അത്ര നിസ്സാരക്കാരാണെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

എന്റെ ശ്രീമതി അപ്പോൾ അവിടേക്കു കടന്നു വന്നു. 'താനിതൊന്നും കണ്ടില്ലേ?' ഞാൻ ചോദിച്ചു.

എന്നോടൊപ്പമാണ് ഇവിടെ താമസമായതെങ്കിലും അവളുടെ രീതിയനുസരിച്ച് ഡോക്ടർ ദമ്പതികൾ ഇപ്പോൾ അവൾക്ക് 'തിലോത്തമച്ചേച്ചിയും' 'ചേച്ചിയുടെ സാറും' ആയിട്ടുണ്ടാകും. നിമിഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ആളുകളെ വശീകരിക്കുന്നതിൽ ഇവൾ പണ്ടേ മിടുക്കിയാണല്ലോ.

'എന്താ ചേട്ടാ?'

'ഡോക്ടറുടെ വീട്ടിലെ ആൾക്കൂട്ടം കണ്ടില്ലേ?'

'എവിടെ? തിലോത്തമച്ചേച്ചിയുടെ വീട്ടിലാണോ?' അവൾ ജനലിൽ കൂടി എത്തിനോക്കി.

'അവിടെ പ്രായമായ ആരെങ്കിലും അസുഖമായി കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നോ? വല്ല മരണവും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ?' എന്റെ സംശയം ഞാൻ പ്രകടിപ്പിച്ചു.

'അതിനവിടെ പ്രായമുള്ളവരാരും താമസമില്ലല്ലോ. തിലോച്ചേച്ചീം സാറും അവിടെ നിൽക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നെ മക്കളും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. പക്ഷെ മക്കളെ വെളിയിലെങ്ങും കാണുന്നില്ലല്ലോ?'

'ഡോക്ടർ ദമ്പതികൾ അവിടെയുണ്ടോ?' എനിക്കൽപം ആശ്വാസം തോന്നി. അവരെയൊന്നു കാണാൻ ഞാൻ വീട്ടുമുറ്റത്തേക്കു നോക്കി. ഞാൻ അവരെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ. എന്റെ ശ്രീമതി അവരെ എനിക്ക് കാട്ടിത്തന്നു. അവരെ രണ്ടുപേരെയും ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ആരൊക്കെയോ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ!

'അവരു രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചവരാ ചേട്ടാ. സാറിന്റെ വീട് തിരുവനന്തപുരത്തും ചേച്ചിടെ വീട് കോട്ടയത്തുമാ. കല്യാണം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഇപ്പോൾ പത്തൊമ്പതര വർഷമായി. ഒരാണും ഒരു

പെണ്ണുമാ അവർക്കുള്ളത്. മകൾ പ്രീഡിഗ്രി പരീക്ഷ എഴുതിയിട്ടിരിക്കുന്നു. മകൻ ഡിഗ്രി മൂന്നാം വർഷം കഴിഞ്ഞു. സാറിനാണെങ്കിൽ 'ഹാർട്ടി'ന്റെ അസുഖമുണ്ട്. ഒന്നു കഴിഞ്ഞതാണ്. ചേച്ചിക്ക് പ്രഷറാണ്.' ശ്രീമതി ഒറ്റശ്വാസത്തിൽ അവരുടെ 'ബയോഡേറ്റാ' എന്റെ മുമ്പിൽ കുടഞ്ഞിട്ടു. 'നീ ഇതിനകം അവരുമായി സംസാരിച്ചോ?' അത്ഭുതത്തോടെ ഞാൻ തിരക്കി.

'ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം വടക്കേലെ ഗോമതി ചേച്ചി ഇന്നലെ വൈകിട്ട് എനിക്ക് പറഞ്ഞു തന്നതാ. 'ഡോക്ടറും ചേച്ചിയും വീട്ടിൽ കയറി പോയപ്പോൾ ഗോമതി ചേച്ചി അവരെ എനിക്കു കാണിച്ചു തന്നു. ചേട്ടനു ഗോമതി ചേച്ചിയെ അറിയില്ലേ?'

'എനിക്കാരേം അറിയില്ല. അതിരിക്കട്ടെ അവിടെ ആളു കൂടിയിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?' ഞാൻ അസ്വസ്ഥനായി.

'ബന്ധുക്കളാരെങ്കിലും മരിച്ചു കാണും.' ശ്രീമതിയുടെ സംശയം.

ഞാൻ അന്നത്തെ പത്രം എടുത്തുനോക്കി. 'നിര്യാതരായി', 'കാറിടിച്ചു മരിച്ചു', 'വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ ഒലിച്ചു പോയി' തുടങ്ങിയ തലക്കെട്ടുകളൊക്കെ വിശദമായി പരതി നോക്കി. തിരുവനന്തപുരം, കോട്ടയം സ്ഥലങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വാർത്തകൾ തന്നെ കുറവ്. പത്രം നിറയെ എൻട്രൻസ് പരീക്ഷഫലവും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പരസ്യങ്ങളുമല്ലേ!

എന്തായാലും വിവരം അന്വേഷിക്കുക തന്നെ. ഞാൻ റോഡിനപ്പുറമുള്ള വീട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. ഗേറ്റ് തുറന്ന് വീട്ട് വളപ്പിലേയ്ക്ക് കടന്നു.

'മക്കളെ എങ്ങനെ വളർത്തിയതാ? രണ്ടുപേർക്കും മക്കളുടെ കാര്യം പറയുവാനേ സമയമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്തെല്ലാം പ്രതീക്ഷകളായിരുന്നു! മോനെ അമേരിക്കയിലും മോളെ ഇംഗ്ലണ്ടിലും വിടണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ആഗ്രഹം. എല്ലാം തകർന്നില്ലേ!' ഗേറ്റിനടുത്ത് നിൽക്കുന്ന മാന്യൻ സുഹൃത്തിനോട് പറയുന്നത് ഞാൻ വ്യക്തമായി കേട്ടു. ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി. മക്കൾക്ക് വല്ലതും സംഭവിച്ചോ? ആ സംഭാഷണം കേട്ടാൽ അങ്ങനെയല്ലേ തോന്നുകയുള്ളൂ. മക്കളെ വീട്ടിനു പുറത്തെങ്ങും കാണുന്നുമില്ല! അവർ വല്ല അപകടത്തിലും പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? ആശുപത്രിയിലാണോ? അതോ അവർ ...... ഇല്ല. ഞാൻ എന്റെ ചിന്തകളെ നിയന്ത്രിച്ചു. അങ്ങനെയൊന്നും ആകാതിരിക്കട്ടെ എന്ന് ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു.

'മകന്റെ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ആദ്യത്തെ അറ്റാക്ക് വന്നത്' ഇപ്പോൾ രണ്ടാഴ്ചയായിട്ടില്ല. അടുത്ത അറ്റാക്ക് വരാത്തത് ആരുടെയോ ഭാഗ്യം!' മാറി നിൽക്കുന്ന താടിക്കാരൻ ചെറുപ്പക്കാരൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ, മുന്നോട്ട് നടന്നപ്പോൾ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. വീണ്ടും ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി! എന്തോ അപകടം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തീർച്ച. ആദ്യത്തെ അറ്റാക്ക് രണ്ടാഴ്ച മുമ്പായിരുന്നു എന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്? അപ്പോൾ നേരത്തെ എന്തോ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു! അപ്പോൾ ഇതുപോലെ എന്തോ ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു!

'മോന്റെ പോക്കു കണ്ടപ്പോഴേ ഞാൻ പറഞ്ഞതാണ് മോളെ നിർബന്ധിക്കരുതെന്ന്. ആരു കേൾക്കാനാ? എന്നിട്ടിപ്പോൾ എന്തു സംഭവിച്ചു? അറ്റാക്കുവന്നിരുന്നെങ്കിൽ കാണാമായിരുന്നു' ഏങ്ങലടിയും കരച്ചിലും കേട്ട ഭാഗത്തേയ്ക്ക് ഞാൻ നോക്കി. അതു ഡോ. തിലോത്തമയല്ലേ? 'സിറ്റൗട്ടി'ൽ ഭർത്താവിനു സമീപം തറയിൽ കുത്തിയിരുന്ന് വിങ്ങിപൊട്ടി കരയുകയാണ്. അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ആരൊക്കെയോ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, അവരുടെ ദുഃഖം അവർക്കല്ലേ അറിയൂ? ഡോ. തിലോത്തമയുടെ വാക്കുകൾ എന്റെ കാതിൽ അലയടിച്ചു.

'മോന്റെ പോക്കു കണ്ടപ്പോഴേ ഞാൻ

അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞതാണ്, നമ്മുടെ മോളെ നിർബന്ധിക്കരുതെന്ന്!' അപ്പോൾ വാഹന അപകടം തന്നെയാണ്. മരത്യാഹിതം ഉണ്ടായസ്ഥിതിക്ക് വാഹനമോടിക്കാൻ മകളെ എന്തിനുനിർബന്ധിച്ചു? ഡോ. ഫൽഗുണനന്റെ മുഖത്തേക്ക് ഞാൻ ഒന്നു നോക്കി. കരഞ്ഞുകലങ്ങിയ കണ്ണ് തടിച്ചു വീർത്തമുഖം ദൂരെ എങ്ങോ നോക്കി ഇരിക്കുകയാണ്. കൃഷ്ണമണികൾ ചലിക്കുന്നു പോലുമില്ല. ചുറ്റുംനടക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒട്ടും ബോധവാനല്ല. അങ്ങനെയല്ലാതെ എങ്ങനെ വരും? കൈവളരുന്നോ, കാലുവളരുന്നോ എന്നു നോക്കി വളർത്തിയ രണ്ടു മക്കൾക്കല്ലേ അത്യാഹിതം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്? എനിക്ക് ആ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി നിൽക്കാനുള്ള ശക്തി സംഭരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. എങ്കിലും അവിടെ വരെ വന്ന സ്ഥിതിക്ക് നല്ല രണ്ടു വാക്ക് പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടത് ഒരു അയൽക്കാരനായ എന്റെ കടമയാണെന്ന് എനിക്കുതോന്നി.

'ഞാൻ റോഡിനപ്പുറത്തെ വീട്ടിലെ താമസക്കാരനാണ്. ഇന്നലെയാണ് ഇവിടെ താമസമായത്. വിവരമൊക്കെ രാവിലെയാണ് അറിഞ്ഞത്. സഹതപിക്കുകയല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്കൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലല്ലോ' ഞാൻ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി ഡോക്ടറെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഡോക്ടർ കസേരയിൽ നിന്നും എണീറ്റു. എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് അദ്ദേഹം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. 'ഞങ്ങളും ഇന്നു കാലത്താണ് വിവരം അറിഞ്ഞത്. എങ്കിലും ഇത്രയും ദയനീയമാകുമെന്ന് ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല' ഡോക്ടർ കരയുന്നതിനിടെ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

എന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണീർ അടർന്നു വീണു. 'എന്തായിരുന്നു അസുഖം' കരച്ചിൽ അല്പം അടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'രാവിലെ ടെസ്റ്റിനു പോകുമ്പോൾ അവൾക്കു അസുഖമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. വളരെയധികം ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണ് അവൾ പോയത്.'

'അവൾ അത്ര മാത്രം ബുദ്ധിമുട്ടിയായിരുന്നു'

ഞാൻ വീണ്ടും ഞെട്ടി! വാഹന അപകടമാണോ? 'ടെസ്റ്റിനുപോകുമ്പോൾ വല്ല അത്യാഹിതവും സംഭവിച്ചോ?

'പിന്നെ എങ്ങനെ അതുസംഭവിച്ചു ഡോക്ടർ?'

ഞാൻ കാര്യങ്ങൾ അറിയുവാനുള്ള തിടുക്കത്തിൽ ചോദിച്ചു.

'ഞങ്ങളും അതുതന്നെയാണ് ആലോചിക്കുന്നത്. രൂപ എത്ര മുടക്കിയതാണെന്നോ? രണ്ടു വർഷമായിട്ട് മുന്നിടത്താണ് അവളെ വിട്ടത്. 'ഗൈഡും' 'ടാബ്ലറ്റും' 'ഫൈലും' എത്രവാങ്ങിക്കൊടുത്തെന്നറിയാമോ? എല്ലാം വെറുതെയായിപ്പോയല്ലോ. ഒരു ചാൻസിനുവേണ്ടി ഇനിയും ഒരു വർഷം കാത്തിരിക്കേണ്ടേ? ഇനിയിപ്പോൾ മോളെ ഡിഗ്രിക്കു ചേർക്കുകയേ നിവർത്തിയുള്ളു' ഡോ. തിലോത്തമ 'ദുരന്ത' പശ്ചാത്തലം വിവരിച്ചു. കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ആകെ ഒരു ഒരു കൺഫ്യൂഷൻ. മകളെ ഡിഗ്രിക്കു ചേർക്കണമെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത് അപ്പോൾ പ്രതീക്ഷിച്ചപോലെ ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലന്നോ. 'ഗൈഡ്' 'ടാബ്ലറ്റ്' 'ഫയൽ' 'രൂപ' എന്നീ വാക്കുകൾ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

'ദാ , മോനും മോളും വന്നല്ലോ' മുറ്റത്തുനിൽക്കുന്ന ആരോ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മകനും ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. താൻ ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ ഗുരുതരമല്ല പ്രശ്നങ്ങൾ എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അല്പം ആശ്വാസമായി. പക്ഷെ ' മോന്റെ കാര്യമറിഞ്ഞപ്പോഴായിരുന്നു, ആദ്യത്തെ അറ്റാക്ക് ' എന്ന് ആരോ പറഞ്ഞതോ? അതുകഴിഞ്ഞിട്ട് രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടേ ഉള്ളു എന്നും പറഞ്ഞല്ലോ. വീണ്ടും ഒരു കൺഫ്യൂഷൻ 'ഗൈഡ്' 'ടാബ്ലറ്റ്' 'ഫയൽ' രണ്ടാഴ്ചക്കുള്ളിൽ രണ്ട് അത്യാഹിതങ്ങളും! ഓ, പിടികിട്ടി. അതുതന്നെ.

എനിക്ക് ചിത്രം വ്യക്തമാക്കി. ' ആയിരം രൂപ മുടക്കി നിങ്ങളുടെ കുട്ടിയെ ഡോക്ടറോ എഞ്ചിനീയറോ ആക്കുക! ഞങ്ങളുടെ 'റാങ്ക് ഫയൽ ' വാങ്ങൂ! പത്രത്തിൽ കണ്ട ചില പരസ്യ വാചകങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു. അതോടൊപ്പം രാവിലെ പത്രത്തിൽ കണ്ട പ്രവേശന പരീക്ഷഫലവും. അപ്പോൾ അത്യാഹിതകാരണം അതു തന്നെ. 'എഞ്ചിനീയറിംഗ് പ്രവേശന പരീക്ഷാഫലം വന്നത് രണ്ടാഴ്ച മുമ്പാണ്. മോൻ അതിൽ കടന്നു കൂടുമെന്നാണ് കരുതിയത്. പക്ഷെ അവൻ രക്ഷപ്പെട്ടില്ല. അന്നാണ് ഡോക്ടർക്ക് ആദ്യത്തെ അറ്റാക്ക് വന്നത്. അല്പം ആശ്വാസം കിട്ടിയപ്പോഴേക്കും മെഡിസിൻ റിസൾട്ടും വന്നു. മോൾ കടന്നുകൂടുമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കുറപ്പായിരുന്നു. പക്ഷെ റിസൾട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക് നിരാശപ്പെടേണ്ടി വന്നു. ' ഡോ. തിലോത്തമ എന്നോടെന്ന പോലെ പുലമ്പി. കരച്ചിൽ കാരണം വാക്കുകൾ വ്യക്തമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും എനിക്കുകാര്യം മനസ്സിലായി.

'ഞങ്ങൾ എന്തിനിനിയും ജീവിച്ചിരിക്കണം? മക്കൾ കാരണം വയസ്സുകാലത്തും ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് കഴിഞ്ഞയാഴ്ച വാരഫലത്തിൽ കണ്ടത് എത്ര ശരിയാണ്? ഞങ്ങൾ നാളെ എങ്ങനെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ പോകും? ഡോ.തിലോത്തമ വാവിട്ടു കരയുകയാണ്.

നിങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്നാലല്ലേ അവരെ ടെസ്റ്റെഴുതുവാൻ നിർബന്ധിക്കാനൊക്കൂ എന്ന് പറയണമെന്ന് തോന്നി. പക്ഷെ അവിടെ നിൽക്കുന്നവരെല്ലാം ദമ്പതികളുടെ 'ദുഃഖത്തിൽ പങ്കുചേരാൻ വന്നവരാണല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ ഞാൻ നിയന്ത്രിച്ചു.

'ഡോക്ടർ ഇങ്ങനെയിരുന്നാൽ മതിയോ. മിസ്സിസ്സിനെ സമാധാനിപ്പിക്കേണ്ടത് ഡോക്ടറല്ലേ?' ഞാൻ ഡോ. ഫൽഗുണനോട് പറഞ്ഞു. സാറിനിതു പറയാം. ഞങ്ങളുടെ വിഷമം ഞങ്ങൾക്കല്ലേ അറിയൂ. നാളെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ മിറായിയുമായി ഒരാൾ അവിടെ കാത്തു നിൽക്കുന്നുണ്ടാവും. ഹെഡ് നേഴ്സ് ശോശാമ്മ! അവരുടെ മോൾക്ക് മെഡിസിനു കിട്ടി. ഇവൾ'വെയിറ്റിംഗ് ലിസ്റ്റിലെങ്കിലും കടന്നു കൂടിയിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ പിടിച്ചു നിന്നേനെ. ഡോക്ടർ തന്റെ യഥാർത്ഥ ദുഃഖത്തിന്റെ കാരണം പരസ്യമാക്കി.

അവിടെ നിൽക്കുന്നവരൊക്കെ ഡോക്ടറുടെ അനുഭാവികളായതിനാൽ ഞാൻ പ്രതികരിച്ചില്ല. 'അവർക്ക് അടുത്ത വർഷം ഇനിയും ശ്രമിക്കാമല്ലോ. അപ്പോൾ കിട്ടാതിരിക്കില്ല. ഡോക്ടർ സമാധാനമായിരിക്കണം' ഞാൻ ഭംഗിവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു. ആഫീസിൽ പോകാൻ സമയമാകുന്നു. ചുറ്റിനും നോക്കി. നിൽക്കുന്നവർ ആരും പിരിഞ്ഞു പോകുന്ന ലക്ഷണമൊന്നും കാണുന്നില്ല. എല്ലാവരും 'ദുഃഖം' അടക്കി നിൽക്കുകയാണ്.

അല്പം അകലെ മരച്ചുവട്ടിൽ 'ഞങ്ങൾക്കിതിൽ പങ്കൊന്നും ഇല്ല' എന്ന മട്ടിൽ ഡോക്ടറുടെ രണ്ടു മക്കളും നിൽക്കുന്നു. ഞാൻ ഗേറ്റിനടുത്തേക്കു നീങ്ങി 'എൽ.എൽ.ബി' എൻട്രൻസിനും അപേക്ഷക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു ഡോക്ടർ പറഞ്ഞാലോ എന്ന് ആലോചിച്ചു. വേണ്ട. ദേഹരക്ഷതന്നെ സർവ്വ പ്രധാനം. മണിക്കൂർ ഒന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ ദുഃഖവുമായി ഞാൻ ഓഫീസിലേക്കു പോകാൻ ഒരുങ്ങി.

RAJAJI HOUSE - COCK HOUSE
(Seniors)

NEHRU HOUSE - COCK HOUSE
(Juniors)

VELUTHAMPI HOUSE - COCK HOUSE
(Sub-juniors)

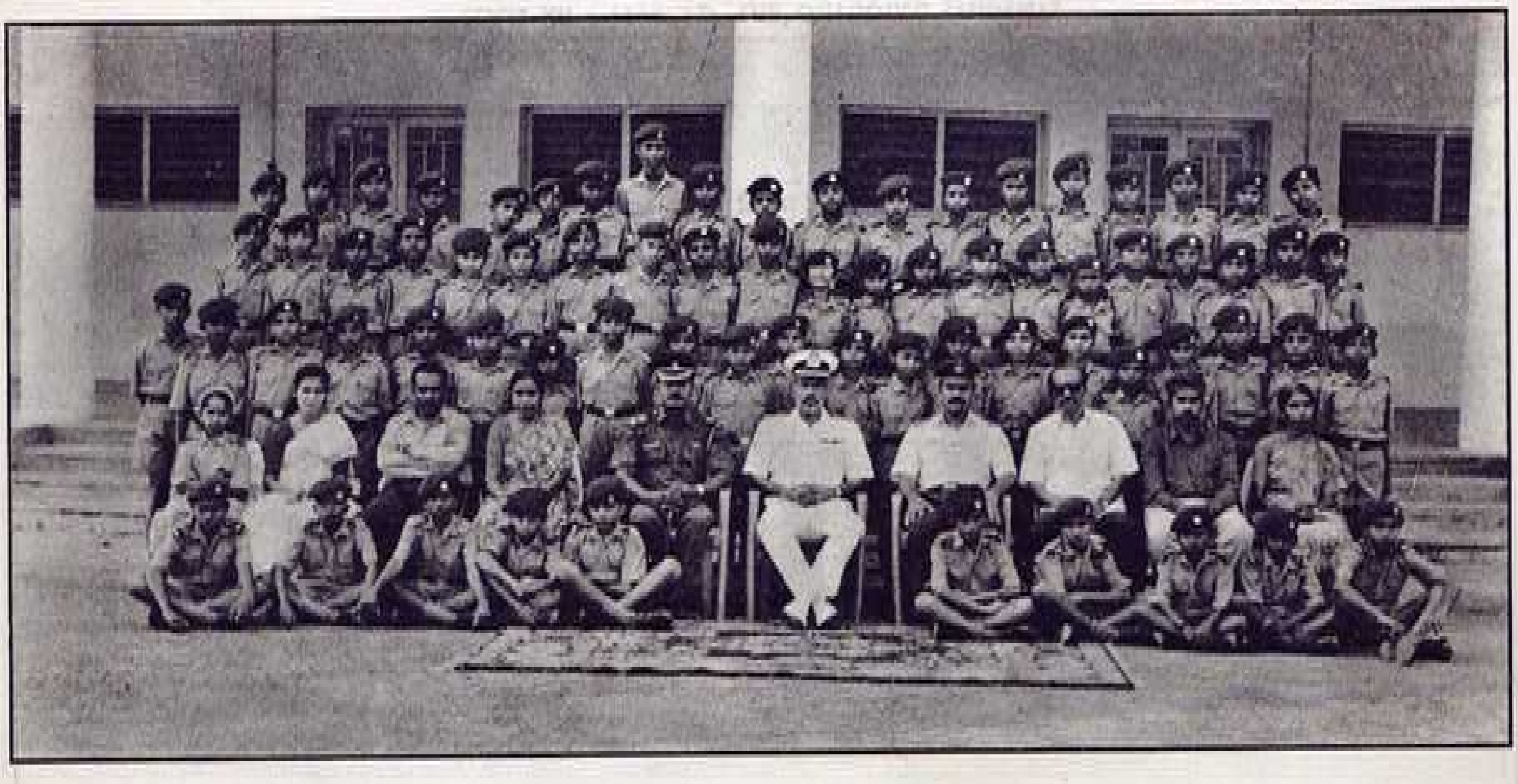

THE NEW ENTRANTS

CLASS XII - 1996-'97- THE OUTGOING STUDENTS

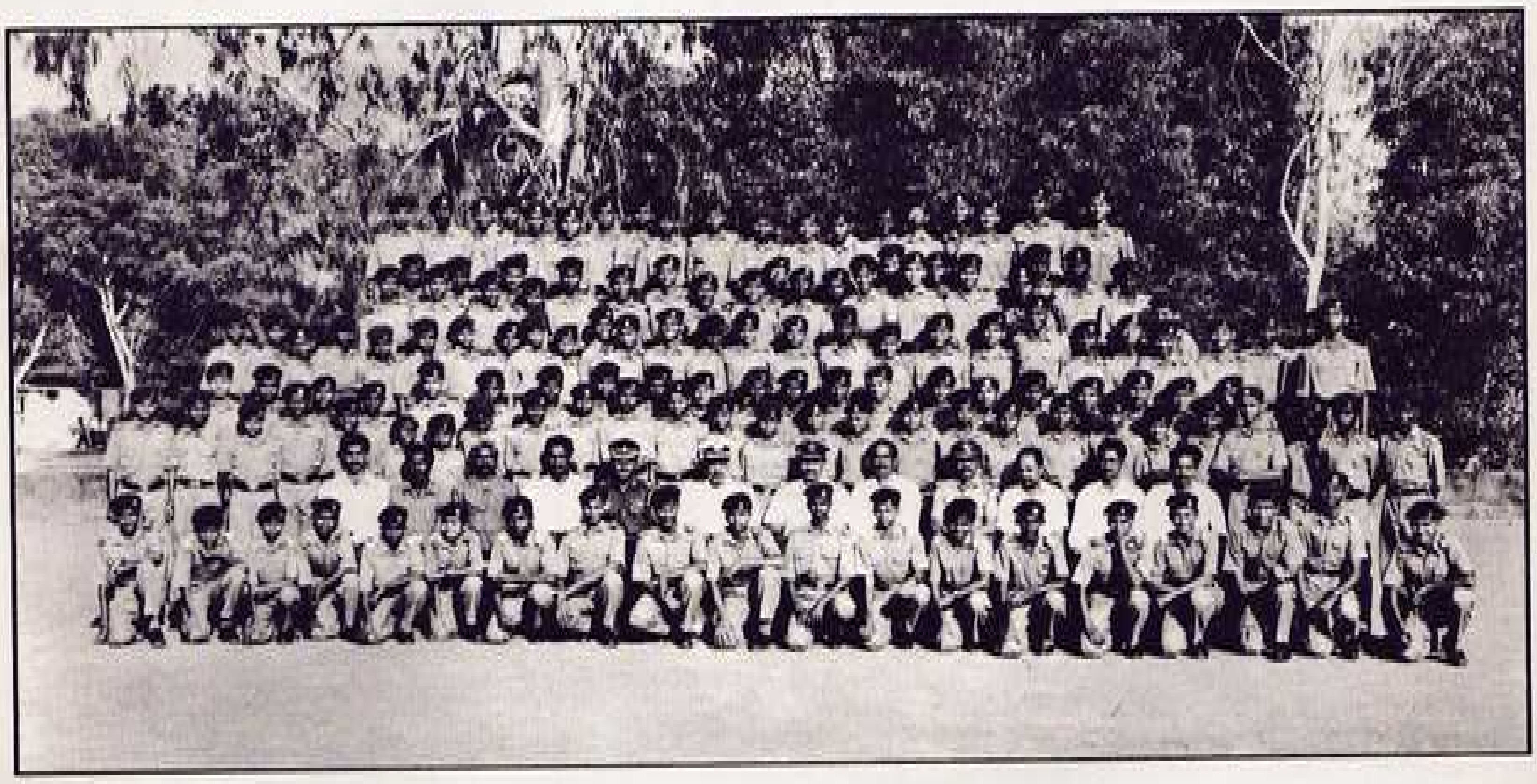

THE SCHOOL REPUBLIC DAY CULTURAL CONTINGENT

हिन्दी विभाग

विषय

1.	सोने का स्वर्ग (कविता)	अरुण. एस. बाबू
2.	आता हो तो हाथ से जाने न दीजिए (लघु कथा)	राजेन्द्र सिंह
3.	भारतीय सिनेमा: धुँधला भविष्य (निबंध)	राहुलकुमार सिंह
4.	लालच का फल (गुण कथा)	शावनवाज़ खान
5.	कसमें बहुत सी खाई है मैं ने (कविता)	प्रवीण कुमार. वि
6.	चार चुटकुले	विवेककुमार पान्डेय
7.	हाँ नहीं, वेरि गुड	राजीव मेनन
8.	मेरी कविताएँ	अमोल प्रकाश
9.	अगर डाक्टर बीमार होता (लघु नाटक)	राघव पचौरी × प्रेम प्रकाश शर्मा
10.	परमवीरचक्र	जॉनसन जॉर्ज
11.	सोने की कहानी जो मैं ने जानी (विज्ञान)	संजय कुमार चौरासिया
12.	सीखो (कविता)	रोहित पिल्लई

सोने का स्वर्ग

अरुण. एस. बाबू, कक्षा 6

एक दिन, जब
सोता था, तब
मैं ने देखा
एक सोने का स्वर्ग ।
उस स्वर्ग में था –
सोने का बिस्तर
जिस पर मैं सोता था ।
उस स्वर्ग में था -
सोने की चिडिया
जिसने गाया मेरे लिए ।
स्वर्ग में था -
एक नौकर
जिसके हाथ में था स्वर्ग थाल
उस ने दिया मुझे मिठाई ।
अब भी है वह रात, मेरे दिल में
लेकिन, वह सिर्फ एक सपना था॥

आता हो तो हाथ से जाने न दीजिए

राजेन्द्रसिंह, कक्षा 9

यह कहानी एक चालाक मोर की है जो एक चिडिमार से अपनी जान छुडाता है

किसी चिडीमार ने एक बार जंगल में एक मोर को पकडा। मोर ने सोचा " इस पापी से जान छुडाने के लिए मुझे अपनी अक्ल लडानी होगी।"

मोर ने चिडीमार से पूछा "तुम मेरा क्या करोगे? मान लो, अगर तुम मुझे बेचो तो मुश्किल से पाँच – छः पैसे मिलेंगे और अगर मारोगे तो सिर्फ पंख ही पंख मिलेंगे और पालो तो भी एक –न–एक दिन तो मैं मरूँगा ही। लेकिन अगर तुम मुझे छोड देने का वादा करो तो मैं तुम्हें ऐसी तीन नसीहतें बता सकता हूँ जिसका मोल लाख– लाख रुपया है।"

चिडीमार ने कहा, "बताओ मैं तुम्हें ज़रूर छोड दूँगा।" मोर बोलाः

पहली नसीहतः लोग तो हज़ारों बातें करते है लेकिन वही करना चाहिए जो समझ में आए

दूसरी नसीहतः काबू में हो सकता है तो कीजिए

लेकिन आफत में हिम्मत न हारिए।

तीसरी नसीहतः आता है तो उसे हाथ से जाने न दीजिए और जाता है तो उस का गमन कीजिए।

चिडीमार ने ज्यों ही सुना "जाता है तो गमन कीजिए" मोर को छोड दिया। वह उडकर पेड पर जा बैठा और बडी आज़ादी से चिडीमार से कहा " मैं ने जो तुझे तीन नसीहते दी है उनके उदाहरण भी देना चाहता हूँ।" देख मैं आफत में था मैं ने हिम्मत नहीं हारी और अपनी बातों से छुटकारा पा लिया। तू अभागा है कि मेरी बातों में आकर मेरे जैसे अमूल्य पक्षी को छोड दिया। मेरे पेट में एक लाख कीमत का एक लाल है। " इस पर चिडीमार हाथ मलने लगा। उसने मोर को फिर पकडना चाहा पर वह पेड की ऊपरी डाल पर जा बैठा और बोला "मूर्ख अगर तू मेरी पहली नसीहत पर ध्यान देता तो मेरी बातों में न आता दूसरी पर ध्यान देता तो मुझे छोडता नहीं अब ज़रा अक्ल से काम लो कि कभी किसी मोर के पेट में लाल होता है। मेरी ही बातों पर आकर तुमने मुझे छोड दिया और मेरी ही बातों में आकर मुझे पकडने को खडा हो गया। अपनी अक्ल से काम लेना सीख। जो कोई कहेगा और अगर उसी पर चलने लगेगा तो कभी पार न लग सकेगा। ●

भारतीय सिनेमा : धुँधला भविष्य

राहुल कुमार सिंह, कक्षा 9

मनोरंजन के नये साधनों ने आज भारतीय समाज में एकछत्र राज स्थापित कर लिया है, और ये मनोरंजक साधन किसी और की नहीं, बल्कि विज्ञान की देन है। ये साधन लोगों के मन में इतनी तेजी से घर कर गए हैं कि लोगों का रूख सिनेमा हॉल को छोडकर, जो कि मनोरंजन का सबसे सस्ता साधन है, टी. वी. की तरफ मुड़ने लगा है। आजकल सैटेलाइट चैनेलों में जिनकी गिनती न की जाये तो बेहतर है, एक से बढ़कर एक कार्यक्रम आने लगे है जिससे कि सिनेमा को मजबूरन पीछे की खाली जगह पर बैठना पड़ रहा है। चैनलों ने अपने कार्यक्रमों टेलीविजन को सरोबार कर दिया है। इसलिए शिक्षा और मनोरंजन का पहला साधन की स्थिति बनाए रखने के लिए सिनेमा को कुकुरमुते की तरह जब– न– तब उभरते सैटेलाइट चैनलों से कड़ा संघर्ष करना पड़ रहा है।

इसके सिवाय, भारतीय सिनेमा को हॉलीवुड में निर्मित फिल्मों की बराबरी करनी पड़ेगी। जैसे– जुरासिक पार्क जो कि वर्ष 1995 की सबसे अधिक पैसा कमानेवाली फिल्म थी। भारत में जुरासिक पार्क की अपार सफलता के बाद विदेशी निर्देशक अधिक पैसा कमाने के लिए अपनी फिल्में भारत में दिखाने को तत्पर है। क्योंकि इस देश में शायद, दूसरे देशों की अपेक्षा, सबसे अधिक फिल्म देखनेवाले लोग पाए जाते है।

पिछले कुछ वर्षों से भारतीय फिल्मों के आचरण में भ्रष्टता आ रही है। भारतीय फिल्मों का दर्जा तो इतना नीचे गिर चुका है कि आज शायद ही ऐसी कोई हिन्दी फिल्म है जिसे हम अपनी बीवी, बच्चों और माता– पिता के साथ बैठकर देख सके। आजकल बडे पैमाने पर हिन्दी फिल्में बनाई जा रही है, लेकिन इनमें शायद ही कोई फिल्म होती है जो अंताराष्ट्रीय स्तर पर एक पुरस्कार पाती है। अगर भारतीय फिल्में हॉलीवुड फिल्मों की बराबरी कर सकती है तो सिर्फ बनाए गए फिल्मों की संख्या में न कि फिल्मों के सिद्धान्त और आचरण में क्योंकि तकनीकी – उन्नति ने फिल्म बनाने की अवधि को घटा दिया है जिससे कि हर निर्देशक फिल्म पर फिल्म बनाए चले जा रहे है। अन्तराष्ट्रीय की तो बात छोडिए। राष्ट्रीय स्तर पर भी इनकी स्थिति कोई अच्छी नहीं है। राष्ट्रीय फिल्म पुरस्कार सम्मान देने के लिए जूरी के

सदस्यों को खूब माथापच्ची करनी पड़ती है । क्योंकि कोई भी फिल्म उस सम्मान को ग्रहण करने लायक नहीं होती है। क्या इतने बड़े देश में इन फिल्मों का यही स्तर होना चाहिए? आखिर इनका भविष्य क्या होगा? आखिरकार, भारतीय फिल्मों की इस चिन्ताजनक और कारुणिक स्थिति का कारण हैं ?

बढ़ती हिंसा और सेक्स

फिल्मों के निर्माता अपनी फिल्मों से बिना अधिक खर्च और मेहनत के खूब पैसा कमाना चाहते हैं । इसलिए वे ऐसी फिल्में बनाते हैं, जो केवल हिंसा, मार–धाड़, और सेक्स से भरी रहती है । निर्देशक भी फिल्मों को परिणाम देने के लिए इनका चित्रांकन एक विशेष प्रकार से करते हैं जिससे कि दर्शकों पर इन का प्रभाव पूरी तरह पड़े ।

लेकिन वे ये भूल जाते हैं कि फिल्म सिर्फ एक व्यापार नहीं है जिसे जैसे मन में आए चला लें । फिल्में दर्शकों पर एक अमिट छाप छोड़ती हैं , क्योंकि दर्शक फिल्म के साथ कुछ समय व्यतीत करते हैं । फिल्मों में दर्शायी गयी निम्न स्तरीय बातें तथा आदतें, अच्छी बातों की अपेक्षा हमारे मन में जल्दी घर कर लेती हैं तथा दिमाग और मन को हर तरह की असंभव तथा गंदी बातें सोचने को मजबूर कर देती हैं । इन सब चीजों से छुटकारा पाने के लिए दर्शकों के पास दिमागी संतुलन तथा सूझ– बूझ होना चाहिए । लेकिन दुःख की बात तो ये है कि ये सभी आदतें भारत के बच्चों और जवानों में बहुत ही कम मात्रा में पाई जाती हैं । केवल अच्छी फिल्में ही भारत के आनेवाली पीढ़ियों में अच्छी आदतें ला सकती हैं ।

औरतें का गिरता स्तर

भारत एक ऐसा देश है जहाँ महिलाओं को समाज में ऊँचा स्थान दिया जाता और पूजा जाता है । लेकिन फिल्मों ने इन्हीं महिलाओं को पूरी अश्लीलता तथा "मनोरंजन करने वाली" महिलाओं के रूप में दर्शाया है । फिल्मों को चलाने के लिए निर्देशक गण महिलाओं को बेवजह ठूँस लेते हैं । किसी फिल्मी गाने में, जहाँ महिलाओं का कोई रोल नहीं होता, उन्हें काम दिया जाता है जहाँ उन्हें कुछ करना नहीं, बस कम – से – कम कपड़े पहन कर आना है और अपने अर्धनग्न शरीर को इधर – उधर नचा– कूदा कर सामने बैठे अपने 'चहेते' दर्शकगणों का मनोरंजन करना है । फिल्मों में किसी महिला को शुद्ध और सभ्य भारतीय नारी के रूप में देखना तो अब दूर का एक सपना बन गया। अगर आप एक 15 वीं या 16 वीं सदी के आदमी को फिर से इस सदी में लाये तो वह भारतीय महिलाओं के पहनावे को देखकर यह सोच बैठेगा कि भारतीय वस्त्र उद्योग महिलाओं के लिए भरपूर मात्रा में वस्त्र– उत्पादन करने में असमर्थ है ।

आज की (या शायद आधुनिक भारत की) फिल्में प्यार, लड़का– लड़की, रोमांस, बदला आदि के चारों ओर ठीक उसी तरह चक्कर लगाती हैं जिस तरह पृथ्वी व अन्य ग्रह सूर्य के चारों ओर चक्कर लगाते हैं । बेईमानी, धोखाधड़ी, अनुशासनहीनता, दादागिरी और गुण्डागर्दी आदि को जीने के तरीके के रूप में दर्शाया जाता है । फलस्वरूप, भारतीय नौजवान इसप्रकार के 'जीने के तरीके' के चपेट में आकर बुरी तरह से ग्रस्त है । वे फिल्मेंस जो ईमानदारी, अव्यवहार, समाज के कुरीतियों को, देश की सकता और भारतीय स्वतंत्रता आंदोलन को दर्शाती थी, आज एकदम निर्जीव सी पडी है ।

पश्चिमी फिल्मों की नकल करना और उसके गुणों को भारतीय फिल्मों में अपनाना अब पेशा– सा बन गया है । और इसका कुप्रभाव भारतीयों पर "बहुत ही अच्छी" तरह पड़ रहा है फल– स्वरूप वे विद्यालय जाने की अपेक्षा सिनेमा हॉल में ब्लू या अश्लील फिल्में देखना और लड़कियों के साथ रंगरेलियाँ मनाना मनाना बेहतर समझते हैं । फिल्मों में तो अब दो अर्थोंवाले संवादों की भरमार पडी है ।

सेंसर बोर्ड फिल्मों में गंदी, आपत्तिजनक और अनचाहे दृश्यों पर रोक लगाने के लिए स्थापित किया गया था । लेकिन इस बोर्ड ने गंदी, हिंसात्मक और अश्लील फिल्मों को हरी झंडी दिखाकर सबकी आशाओं पर पानी फेर दिया है । ये सचमुच आश्चर्यजनक है कि वे फिल्में जिन्हें वर्षों पहले 'ए' सर्टिफिकेट (वे फिल्में जो केवल शादी – शुदा ही देख सकते हैं) दिया गया था, आज की उन फिल्मों से लाख दर्जे अच्छी है जिन्हें 'यू' सर्टिफिकेट (जिन्हें कोई भी देख सकता है) दिया जाता है ।

समस्या– निधान

हर समस्या का कोई – न– कोई हल ज़रूर निकल आता है । जहाँ तक कि भारतीय फिल्मों का सवाल है, सबसे पहले अभिनेतागण, निर्देशक और निर्माता में समझ होनी चाहिए। उन्हें अच्छी फिल्में बनानी चाहिए जिससे कि भारतीय फिल्म स्तर भी अन्तराष्ट्रीय स्तर की बराबरी कर सके । पैसे की कमी का सवाल ही नहीं उठता क्योंकि कई ऐसी फिल्में बनती रहती हैं जिनसे निर्माता – निर्देशक को कोई आशा नहीं रहती । ऐसी फिल्मों पर धन खर्च करने की बजाय वे एक अच्छी फिल्म पर इस पर धन को लगा सकते हैं ।

और, दर्शकों को अपनी भावना (फिल्म) में बदलाव लाना पड़ेगा । उन्हें अश्लील फिल्मों पर प्रतिबंध की माँग करनी चाहिए तथा को पढ़वा देना चाहिए । दर्शकों को अपने दिमाग से पश्चिमी सभ्यता का पागलपन निकाल फेंकना चाहिए और भारतीय – संस्कृति और सभ्यता को फिर से जीवित करना चाहिए जो कि पश्चिमी सभ्यता के आगे पूर्ण– रूप से विलीन हो चुकी है ।

इसके साथ ही सेंसर बोर्ड को अपना काम ईमानदारी तथा दृढ़ता से निभाना चाहिए नहीं तो भारतीय फिल्मों की सभ्यता को इतिहास का एक अभिन्न अंग बनते देर न लगेगी ।

गुप कथा

लालच का फल

शाहनवाज़ खान, कक्षा 6

एक बार एक घास काटनेवाला घासकार रहा था। घास काटते – काटते वह थक गया। उस ने सोचा, "क्यों न मैं थोडी देर आराम कर लूँ। वह सामने के एक पेड के नीचे जाकर बैठ गया। तभी उसने एक चमकती हुई चीज़ देखी। जब उसने उस के पास आकर देखा तो वह एक साँप था। साँप ने घास काटनेवाले से कहा। कृपया आप यहाँ की घास न काटिए, आप जो माँगेंगे मैं आप को दूँगा। घास काटनेवाले ने कहा कि वह एक अमीर आदमी बन जाए। ये सुनकर साँप ने कहा ठीक है अब तुम अपने घर जाओ तुम एक अमीर आदमी होंगे। जब घास काटनेवाला घर गया तो ये देखकर वह चकित रह गया कि जो साँप ने कहा था वा सच हो गया। जब उसकी बीबी ने उससे पूछा कि ये सब कैसे हुआ तो उसने सब कुछ बता दिया। कुछ ही दिनों के बाद औरत ने कहा " अपने साँप से कहो कि वो हमें एक महल बना दे। घास काटनेवाल राज़ी नहीं हुआ और उसने कहा कि वो साँप के पास नहीं जा सकता किन्तु उसकी पत्नी ने बहुत जिद की और आखिर में घास काटनेवाले को जाना पडा। और घास काटनेवाले ने साँप के सामने बडे ढीले मन से इच्छा प्रकट की। तुरन्त ही साँप ने उसके लिए एक बंगला बना दिया। जब उसकी पत्नी ने ये सब देखा तो उस के मन में लालच आ गयी। उसने अपने पति से कहा कि जाकर वो साँप से मणी माँगे। इस पर वह बहुत गुस्सा हो गया। रात को जब उसके पति सो गया तो उसने एक खुरपा लिया और साँप के पास गयी। उस ने साँप की मणी लेने के लिए उसे मारना चाहा किन्तु साँप ने उसे डस लिया। सवेरे जब घास काटनेवाले ने अपनी पत्नी को पास नहीं पाया तो उसको सब कुछ समझ गया। उसने देखा कि उसकी पत्नी मरी पडी है और उसके सामने साँप खडा है। उसने अपने मन में सोचा कि यही है 'लालच का फल'।

कविता

कसमें बहुत सी खाई हैं मैं ने

प्रवीणकुमार. बि, कक्षा 11

कसमें बहुत सी खाई है मैं ने
कसमें बहुत सी खाई है मैं ने,
माँ–बाँप की इच्छाएँ पूरा करने की।
कसमें बहुत सी खाई है मैं ने,
अपने ही आशाओं को पूरा करने की।
कसमें बहुत सी खाई है मैं ने,
मुहब्बत के बन्धन को न तोडने की।
कसमें बहुत सी खाई है मैं ने,
अपनी महबूबा से न बिछुडने की।
कसमें बहुत सी खाई है मैं ने,
दूसरों के दिल न दुखाने की।
कसमें बहुत सी खाई है मैं ने,
दूसरों के मामलों में न दखल देने की।
कसमें बहुत सी खाई है मैं ने
अपने राष्ट्र की रक्षा करने की।
कसमें बहुत सी खाई है मैं ने,
अपने राष्ट्र को ऊँचाई में पहुँचाने की।
कसमें बहुत सी खाई है मैं ने,
अपने इन कसमों को निभाने की।
मालूम नहीं कि निभा पाऊँगा या नहीं,
या फिर यूँ ही कसमें लेता रहूँगा।

चार चुटकुले

विवेक कुमार पान्डेय, कक्षा 9

1985 में पंजाब में सरदार संघ की स्थापना हुई । एक दिन सारे सिक्खों ने तय किया कि वे अवश्य पता लगाएगें कि लोग केवल सरदारों पर ही क्यों चुटकुले बनाते हैं ।

एक सरदार जी लेखक के पास जाने ही वाले थे कि चपरासी ने उनसे काम पूछा। उन्होंने चपरासी को उत्तर दिया कि वे पूछना चाहते हैं कि वे सरदारों पर ही क्यों चुटकुले बनाते हैं। चपरासी अपना हाथ खंभे पर रखकर सरदार जी को उससे मारने के लिए कहा । सरदारजी अपना पूरा दम लगाकर हाथ पर मारने हीवाले थे कि चपरासी ने अपना हाथ हटा लिया । सरदार जी को बहुत तेज चोट लगा ।

सरदार जी ने वापस आकर लोगों से कहा कि उन्हें उत्तर मिल गया । उस कमरे में खंभा नहीं था इसलिए सरदार जी ने अपने हाथ को अपने ही नाक पर रखकर दूसरे सरदार से हाथ पर मारने के लिए कहा । दूसरे सरदार उनके नाक पर रखे हाथ को मारने हीवाले थे कि इन्होंने अपना हाथ हटा लिया । चोट उनके नाक पर लगा ।

*   *   *   *   *   *

एक लड़की गलत गलत से चलते – चलते एक लड़के से टकरा जाती है ।

लड़का (गुस्से में) – गलत तरफ से क्यों जा रही थी?

लड़की (रौब दिखाते हुए) यह तुम्हारे बाप का सड़क है क्या ?

लड़का – यह मेरे बाप का तो नहीं है पर आपके बाप का ज़रूर है और इसे मैंने आपके बाप से दहेज में पाया है ।

*   *   *   *   *   *

एक आदमी का पर्स नीचे गिर जाता है । वह आदमी जब पर्स उठाने जाता है तब एक दूसरा आदमी उससे कहता है – "गिरी हुई चीज को नहीं उठाना चाहिए' ।

एक दिन दूसरे आदमी की पत्नी उसके गाड़ी से नीचे गिर जाती है । सौभाग्य से वह आदमी जिसका पर्स नीचे गिरा था उधर से जा रहा था । वह कहता है – "गिरी हुई चीज को नहीं उठाना चाहिए ।

*   *   *   *   *   *

एक अध्यापक ने छात्रों को प्रश्न हल करने को दिया –" दिल्ली में क्या है ?"

एक लड़का अपने बगल वाले लड़के के प्रश्न–उत्तर पत्र से केवल इतना ही देखकर लिख पाता है – 'दिल्ली में कुत'। इसका कोई अर्थ न देखकर वह यह लिखकर पूरा करता है – 'दिल्ली में कुतिया बिमार है' ।

*   *   *   *   *   *

हाँ, नहीं, वेरि गुड

राजीव मेनन, कक्षा 8

एक बार एक शहर में बिल्लू और उसके पिताजी रहते थे । एक दिन उसके पिताजी ने उससे कहा कि बाज़ार में जाओ और अगर कोई कुछ पूछेगा तो सब का उत्तर 'हाँ' कहना ।

वह बाज़ार में गया । रास्ते में वह सेबवाले की दूकान पर रुका । सेबवाले ने पूछा कि सेब चाहिए, तो बिल्लू ने उत्तर दिया 'हाँ' । सेबवाले ने उसे सेब दे दिया । वह आगे बढ़ा। आगे जाकर वह केलेवाले की दूकान पर रुका । केलेवाले ने पूछा कि केला चाहिए तो, फिर बिल्लू ने उत्तर दिया 'हाँ' केलेवाले ने भी उसे केला दे दिया । वह आगे बढ़ा । रास्ते में उसे एक पहलवान मिला। उस ने पूछा, "मुक्का चाहिए" ? बिल्लू था थोड़ा सा मूर्ख । उसने फिर से कह दिया 'हाँ' । पहलवान ने उसे ऐसा मुक्का मारा कि उसके दो दाँत निकल आए । वह रोता हुआ घर पहँचा ।

अगले दिन उस के पिताजी ने कहा कि किसी के पूछने पर कहना 'नहीं' । वह सेबवाले की दूकान पर पहँचा । सेबवाले ने पूछा , " सेब चाहिए " ?

बिल्लू ने कहा 'नहीं' और वह आगे बढ़ा । केलेवाले ने भी पूछा, "केला चाहिए ? " तब भी बिल्लू ने कहा 'नहीं' । इस बार भी आगे बढ़ने पर उसे पहलवान मिला । पहलवान ने पूछा, "कल का मुक्का याद है" ? बिल्लू ने फिर कह दिया 'नहीं' । यह सुनकर पहलवान ने उसे एक ऐसा मुक्का मारा जिस से बिल्लू का नाक फूल आया । उस दिन भी वह रोता हुआ घर पहँचा ।

अगले दिन बिल्लू के पिताजी ने उससे कहा कि कोई कुछ भी बोले तो " तो वेरि गुड" कहना । इस बार जब वह सेबवाले की दूकान पर पहुँचा तो वह रोता हुआ बिल्लू से बोला, "मेरे सेब सड गए" । बिल्लू बोला "वेरि गुड" सेबवाले ने उसे एक ऐसा थप्पड मारा जिस से उसके गाल फूल आए । वह गाल पकडता हुआ आगे बढ़ा । केलेवाले की दूकान पर भी केलेवाला रोते हुए दिखाई दिया । केलेवाले ने उस से कहा , "मेरे केले सड गए"। बिल्लू ने फिर कहा 'वेरि गुड' । यह सुनकर केलेवाले ने उस एक लात मारी, जिस से उस की कमर टूट गई । वह कमर और गाल पकडते हुए पहलवान के पास पहुँचा । पहलवान ने कहा , " मेरे माँ – बाँप मर गए" । बिल्लू ने फिर कहा 'वेरि गुड' । पहलवान ने उसे मुक्कों से भर दिया । वह रोता चिल्लाता घर पहुँचा । उसे देखकर उस के पिताजी बेहोश होकर गिर गए ।

❖

अमोल प्रकाश, कक्षा 7

चूहे का बुखार

आज मंगलवार है
चूहे को बुखार है ।
चूहा गया डाक्टर के पास
डाक्टर ने लगाया सूयी ,
चूहा बोला ऊँ ई . . . .

जितना आदमी उतना तन

अमोल प्रकाश, कक्षा 7

जितना आदमी उतना मन,
काम करे तो इतना तन ।
काम करे तो मिलजुलकर,
नाम बढे तो दुनिया से,
प्यार करे तो लोगों से
जितना आदमी उतना मन,
काम करे तो इतना तन

अगर डाक्टर बीमार होता

राघव पचौरी, प्रेमप्रकाश शर्मा, कक्षा 9

पात्र – परिचय

जीवनलाल सक्सेना : अलोपैथी डाक्टर । एकदम भारी धरकम, उम्र 40 वर्ष ।
कमला : डा. सक्सेना की पत्नी, उम्र 35 वर्ष ।
श्याम, गोपाल, हरि : सक्सेना दम्पति के पुत्र ।
मुरारीलाल : कम्पाउन्डर
मरीज और उसका एक साथी

पहला दृश्य

(तीनों (लडके स्कूल जाने की तैयारी में लगे हैं । डाक्टर का कमरे में प्रवेश)

डाक्टर – (कोट ढूँढते हुए) ऐ गोपाल मेरा कोट कहाँ है ?

श्याम – पापा! मेरा नाम गोपाल नहीं, श्याम है ।

डा॰ – (लजाते हुए) हाँ हाँ ठीक है – ठीक है, तुम अपना काम करो ।

(श्याम अपना काम करने लगता है)

डा॰ – श्याम, मेरा चश्मा कहाँ है ?

गोपाल – पापा ! मेरा नाम श्याम नहीं, गोपाल है ।

डा॰ – Oh my god! ये मुझे क्या हो गया है ?

(उसी समय कमला का प्रवेश और डा . का लडकों का उपदेश)

डा॰ – हरि, गोपाल तुम सब यहाँ आओ । सुनो, तुम सब ऐसा करो कि अपने – अपने नाम की Name plate अपने सिर पर फिट करवा लो ।

कमला – वाह – वाह बहुत बढिया । अजी तुम कैसे डाक्टर हो कि अपने लडकों का नाम ही भूल जाते हो और उन्हें शिक्षा देते हो कि अपने सिर पर अपने नाम की Name plate फिट करवा लो ।

(सभी लडके अपने माँ की बातों पर हँसते है)

डा॰ – (चिल्लाते हुए) Shut up, तुम लोग अभी तक स्कूल नहीं गये, चलो भागो यहाँ से ।

(सभी लडके चले जाते है)

कमलाः – हे ! भगवान कहो ऐसा न हो कि एक दिन मुझे ही भूल जाओ और दूसरी शादी कर लाओ ।

डा॰ – नहीं नहीं भगवान ऐसा कभी नहीं होगा ।

कमला – अच्छा चलो तुम सब चीज भूल जाते हो, लेकिन इतना तो याद होगा कि आज के दिन की खासियत क्या है ?

डा॰ – (सोचते हुए) आज के दिन की खासियत

हाँ याद आया, आज तो हनुमान जी का दिन मंगलवार है – वो बन्दर गदाधारी – जिसने लंका को जलाकर राख कर दिया था ।

कमला – ये तो भूल गए कि आज हमारी शादी हुई थी ।

डा॰ – हमारी शादी और वो भी आज के दिन ?

कमला – क्या कहा । अरे तुम को इस में भी डाउट है ? क्या तुम भूल गए कि तब तुम गधे पर बैठकर मेरे गाँव मुझ से शादी करने आए थे ।

डा॰ – हो हो और तुम्हारी सहेलियों ने मुझे जूते – चप्पलों की माला पहनाई थी ?

कमला – लेकिन बताईए आज आप मुझे क्या Gift देनेवाले हो ?

डाक्टर – घबराओं मत । जब शाम को लेकर जाऊँगा तब देख लेना । तुम खुशी के मारे पागल हो जाओगी ।

(डा॰ घंडी देखता है और प्यार से टिफिन लाने का आदेश देता है)

कमला – (अन्दर से टिफिन लाते हुए) तुम मेरा Gift लाना मत भूलना ।

डा॰ – ठीक है मेरी प्यारी चुलबुली – कुलबुली जानम ।

(डाक्टर चला जाता है, पर्दा गिरता है)

दूसरा दृश्य

(दवाखाने में डा॰ सक्सेना कुछ लिखकर बैठता है । डा॰ के कमरे का आधा भाग डिस्पेनसरी से पर्दा से बौरा है। मरीजों को लिटाने का मेज भी दीखता है)

मुरारी लाल – (प्रवेश करते हुए) Good morning साहब ।

डा॰ – चलो चलो भागो यहाँ से, मैं सुबह–सुबह भिखारियों को भीख नहीं देता । आजकल के भिखारी भी English झाडने लगे हैं ।

मुरारीलाल – नहीं नहीं साहब ! मैं कोई भिखारी नहीं आपका कम्पाउन्डर मुरारी हूँ ।

डा॰ – ओ ! मुरारीलाल तुम । अच्छा चलो ।

(कम्पाउन्डर अपना काम करता है तभी उस को बाहर से आवाज सुनायी देती है और वह वापस डा॰ के पास आता है ॥

कम्पा॰ – डाक्टर साहब ।

डा॰ – अरे उल्लू तुझे क्या परेशानी है कि तू डाग साब डाग साब चिल्ला रहा है ।

कम्पा॰ – सर एक पेसेन्ट आया है कहता है कि उस के सिर में बहुत तेज दर्द है ।

डा॰ – ठीक है उस को अन्दर ले आओ और उधर लिटा दो ।

(मरीज को लिए दिया जाता है । डाक्टर जाता है तो उस के पैर को चैक करता है ।)

कम्पा॰ – अरे ! डाक्टर साहब, ये क्या कर रहे है । मरीज के सिर में दर्द है आप उस के पैर को चैक कर रहे है ।

डा॰ – अबे, तुम कम्पाउन्डर हो या डाक्टर? अरे मैं ऐसे ही डाक्टर नहीं बन गया, मैंने न जाने कितनी बडी बडी बीमारियों को इसी तरफ ठीक किया है । तुम मुझे पागल समझते हो क्या?

(कम्पाउण्डर शान्त खडा हो जाता है । डा॰ चैक करने के बाद अपनी चेयर पर बैठकर कुछ दवाईयों लिखता है ।)

महीज का साथी – (कम्पाउण्डर को अपने पास बुलाता है) अरे, कम्पाउण्डर भईया, ये कैसे डाक्टर है ? सिर में दर्द है तो पैर चैक करते है । हम लोग यहाँ से जा रहे है । (वह मरीज को वहाँ से लेकर चला जाता है)

डा॰ – मुरारी यहाँ आओ । लो ये दवा की पर्ची । मरीज . . . अरे वह मरीज और उसका साथी कहाँ है ?

कम्पाउण्डर – साहब वे तो यहाँ से चले गये । वे आप को पागल बता रहे थे ।

डा॰ – ओह ! ये कैसे मरीज है – एक तो मेरा समय बर्बाद करते हैं और मुझे पागल बताते हैं । लगता है मुझे ये डाक्टरी छोडनी पडेगी

(डा॰ पर्ची देख रहा है । कम्पाउण्डर से Gift खरीदने के बारे में बताता है । इसी समय फोन की घंटी बजती है ।)

डा॰ – यस, डा॰ सक्सेना स्पीकिंग . . . . अरे ! कमला तुम . . . . . क्या . . . अच्छा गिफ्ट . . . . . अरे ! मैं तो तुम्हारे गिफ्ट के बारे में अभी अभी अपने कम्पाउण्डर से बात कर रहा था । तुम चिन्ता मत करो, शाम को मैं ज़रूर लेकरआऊँगा । . . . . अरे भूलूँगा नहीं – बाय बाय ।

कम्पा॰ – (कुछ देर बाद आता है) डा॰ साहब – क्लिनिक बन्द करने का समय हो गया है ।

डा॰ – क्लिनिक ! कौन सा क्लिनिक, किसका क्लिनिक ? ओ . . . . . क्लिनिक–ठीक है–ठीक है बन्द कर दो ।

(डा॰ उठकर चला जाता है । पर्दा गिरता है ।)

तीसरा दृश्य

(तीसरा दृश्य, पहले दृश्य के समान घर पर है । डा॰ बाहर आकर घंटी बजता है)

श्याम – (दरवाज़ा खोलता है) मम्मा पापा आ गये । (सभी लडके भागकर आते हैं) पापा आ गए – पापा आ गये ।

डा॰ – कमला । ये सब कौन है ?

कमला – हे भगवान, हे ईश्वर इनको क्या हो गया है । अजो आप के लडके है । आप फिर भूल गये। (डा॰ के हाथ से वह packet लेता है और आश्चर्य से देखती है)

डा॰ – अरे कमला, तुम क्यों घूरकर देखती हो ? खोलकर देख लो ?

कमला – (आश्चर्य से) तो इसका मतलब . . . . कि तुम मेरा गिफ्ट कहाँ भूल आए और उसकी जगह यह टिफिन बँधवा आये । . . . . हे भगवान . . . . न . . . . (और उसके बाद वह बेहोश हो जाती है ।)

डा॰ – हरि ज़रा भागकर पानी लेकर आओ ।

(हरि भागकर पानी लेकर आता है, डा॰ उसके मूँह पर पानी छिडकता है । कमला उठती है ।)

अरे कमला तुम को क्या हो गया था ।

कमला – (अपने पति से) अरे भइया, आज तो आप के Birthday हे न । गेस्ट कहाँ है ?

(सब लडके आश्चर्य में पड जाते है)

गोपाल – अरे श्याम माँ पापा को, भईया क्यों कह रही है !

श्याम – भईया लगता है माँ को भी पापा की बीमारी हो गयी है।

(इसी बीच डा॰ कमला को अन्दर ले जाता है)

सभी लडके – एकसाथ – भगवान से प्रार्थना करते हैं । हे भगवान कहीं हमे भी ऐसी बीमारी न हो जाए । हमारी सदैव रक्षा करें (पर्दा गिरता है) ।

परमवीर चक्र

जॉनसन जॉर्ज, कक्षा 9

11 फरवरी के रात के ग्यारह बजे थे । मैं अपने घर में आराम की नींद ले रहा था । मेरी नींद को तोडते हुए, एक फोन बजने की आवाज़ मेरे कानों में घुसी । मैं ने फोन उठाया, मेजर रघुवीर सिंह का फोन था । उन्होंने कहा कि मु तुरन्त हेडक्वार्टर पहुँचना है । मैं ने तुरन्त अपने कपडों का बदला और हेडक्वाटर को रवाना हो गया ।

वहाँ पहुँचते ही मैंने देखा कि सभी अफसर पहुँचे हुए हैं। तभी एक सीनियर अफसर वहाँ आये और बोले "मेजर जॉनसन जॉर्ज यहाँ आए" । मुझे कुछ समझ में नहीं आया और मैं सबसे अलग खडा हो गया उन्होंने कई अन्य अफसरों को भी बुलाया। जब मैंने ध्यान से उनके चेहरे में देखा तब वे सब बडे ही गौरव में खडे थे । तब भी मैं मन में हँस रहा था । तब वह सीनियर अफसर ने हमें बुलाया और एक कमरे में ले गये ।

उन्होंने कहा कि अभी अभी भारत के गुप्तचरों ने खबर दी है कि पाकिस्तान हमपर किसी समय हमला कर सकता है। यह सुनते ही मैं थोडा डर गया लेकिन धैर्य बटोरते, मैं अपने बगल में बैठे दोस्त से कहा कि "साले उनके नानी याद दिलवा दूगाँ" । अफसर ने कहा कि हमे सदैव तैयार रहना होगा उन्होंने मुझे एक ग्रूप का नेतृत्व दिया । उन्होंने कहा कि कल सुबह सबको यहाँ पहुँचना है, उसके बाद किसी को घर जाने की इजाजत नहीं मिलेगी ।

मैं ने घर पहुँचते ही सब बात घरवालों को बता दी । यह सुनते ही मेरी माँ रोने लगी । मैं ने भी मजाक में कहा " रोलो जितना रोना है उसके बाद आँसु से नहा लेना । अगले दिन सूर्य निकलने से पहले मैं तैयार हो गया और मेरे माता पिता और बहन से आशीर्वाद लेते चल दिया । तभी मेरे मन में एक मजाक सूझी, मैंने माँ से कहा कि, अगले स्वतन्त्रता दिवस में परमवीर चक्र लेने तैयार हो जाना ।

हेडक्वाटर पहुँचने के बाद, मैं अपने निडर सिपाहियों से मिलकर उनको युद्ध केलिए तैयार रहने को कहा और युद्ध के बारे में सब जानकारी दे दी । सारा दिन निकल गया, शाम ढलने जा रही थी कि, हमें सूचना मिली कि दुश्मन रात को हमला करनेवाले है । हम भी अब तैयार हो गये थे । मैं ने अपने सिपाहियों को बुलाकर एक मिनट के लिए प्रार्थना करने को कहा । मैं अपने भगवान से अपने देश की रक्षा करने का साहस माँगा । अब हम भी युद्ध स्थल केलिए, अपने बम और बन्दूकों के साथ रवाना हो गए । लेकिन, अपने बम और बन्दूकों के साथ खाना हो गए। लेकिन रात को युद्ध नहीं छिडा। हम सारी रात जागते रहे ।

सुबह सूर्य निकलते हि दुश्मनों ने हमला किया और युद्ध छिड गया । हमलोग अपने सैनिक के साथ आगे बढे । मैं अपने सैनिकों के आगे चल रहा था । हमारे सामने पाकिस्तान का झंडा देखते खून खौल रहा था । गोलीबारी शुरू हुई । हमने भी दुश्मन के अड्डे पर बम फेकाँ और आगे बढ़ते रहे । गोलियाँ चलती रही और मेरे कुछ सिपाही घायल सिपाहियों को पीठ में लेकर, रेंगते दुश्मन का जवाब दे ।

मैं भी एक सिपाही को पीठ में लेकर रेंगता रहा तुरन्त एक गोली मेरी बायी बाजु को चीरते निकल गया । मेरा खून और खौल उठा, हमने भी उसका तिगुणा जवाब दिया । हम लोग उनके

बहुत करीब से सामना कर रहे थे । मैंने अपने सिपाहियों को आदेश दिया कि हमें रेंगते हुए उस पहाड के दाहिनी ओर पहुँचकर करना चाहिए ताकि दुश्मन का पूरा जवाब दे सकें । लेकिन दुश्मन की गोलियों से हमारे कुछ सैनिक शिकार हो गये लेकिन उन्होंने हिम्मत नहीं । वे आगे बढ़ते रहे । हमलोग पहाड पार कर रहे थे तभी दुश्मन ने हमें पहचान लिया और फिर लड़ गये । हमने भी उनका डट के सामना किया और उनके सैनिकों का हिसाब चुका दिया । लेकिन तभी एअक गोली मेरी छाती चीर गयी । मैंने छाती तानकर, भारतमाता का नाम लेकर आगे बढा। मैंने भी उनके बहुतक सैनिक को मार गिराया, तभी क एक सात आठ बुलेट मेरे सारे शरीर को चीर डाला और अपने आप संभँल नहीं सका । लेकिन मैं लड़ता रहा और रेंगते रेंगते आखिर हम पहाड के दाहिनी ओर पहुँच गये जहाँ से उनपर युद्ध करना और भी आसान हो गया था । हमने भी गोली और बमों से अपने दुश्मन का भूख मिटा दिया । जब दुश्मन की संख्या कम दिखाई पडी तब मैं अपने सैनिका न साथ पहाड़ की ओड से बाहर निकले और उनपर गोली बरसाने लगा । मुझे भी गोलियाँ लगी और मेरे सैनिक भी घायल हो गए, लेकिन हम आगे बढते रहे। यह देखकर पाकिस्तानी सैनिकों की हिम्मत हार गयी ओर पीछेहटने लगे । मैंने उस जगह पर अपना काबु पा लिया था। ओर वहाँ अपना तिरंगा लहरा दिया । मैं और मेरे सैनिक उल्लास से भर गये । तब मैंने पाकिस्तानी टेन्ट के अन्दर कदम रखा ॥ अचानक वहाँ एक बम विस्फोट हुआ । मैं पूरी तरह घायल हो गया था और मेरे सैनिक मेरे साथ बैठकर मुझे हिम्मत दे रहे थे।

लेकिन मुझे मालुम हुआ कि मैं अब कुछ ही समय का मेहमान हूँ । लेकिन मुझे अपने देश केलिए अपने प्राण त्यागने में कोई कष्ट नहीं हुई । मेरी आँखों में खुशी की लहरें उमड आई। जब मैं ने तिरंगा लहराता देखा, और मैंने भारत माता को अपना प्रणाम दिया और खुशी से अपना प्राण त्याग दिया । मैंने देखा कि देश स्वतन्त्रता दिवस मना रहा है और मुझे 'परमवीर चक्र' पुरस्कार मिला जिसे मेरी माँ ने स्वीकार किया। यह देखकर मुझे बहुत खुशी हुई ।

तुरन्त मुझे ऐसा लगा कि मैं हिल रहा हूँ। तब मेरी नींद टूट गई और मैं अपने बिस्तर से उठा । मैंने देखा कि मेरे सामने मेरे हाउस मास्टर जस्टीन सर खटे है । मैंने समय देखा तो छः बज चुके थे और मुझे ग्राऊन्ड जाने केलिए देरी हो रही थी । मैं जल्दी तैयार होकर ग्राऊन्ड में पहँचा तो काफी देर हो गयी थी और मेरे देर हो जाने के कारण मुझे सजा मिली ।

तब मुझे यह एहसास हुआ कि रातवाली 'परमवीर चक्र' मुझे बहुत महगाँ पड़ा । फिर भी मैं भगवान से आभारी हूँ कि उन्होंने मुझे सपने में वीरता का पुरस्कार 'परमवीरचक्र' दिया जो आज तक किसी को नहीं मिला होगा ।

O

सोने की कहानी मैं ने जानी

संजय कुमार चौरासिया, कक्षा 9

सोना ढूँढना काफी कठिन काम है, क्योंकि सोने की खानें प्रायः उजाड़ और निर्जन वनों में होती है। यह पता करने केलिए किसी स्थान पर सोना है या नहीं, धरती में छेद करके नीचे की मिट्टी को परखा जाता है। उसके बाद छैनी और हथौड़े के द्वारा पहाड़ में कुछ इंच गहरा छेद कर के उसमें बारूद भर दी जाती है। फिर दूर जाकर बिजली के तार से उसको आग लगा दी जाती है। बारूद भक करके उड़ जाता है, और बड़े– बड़े पत्थर फटकर दूर जा गिरते हैं। कभी– कभी तो सोने की बडी – बडी चमकती डलियाँ वैसे ही मिल जाती है। प्रायः सोना पत्थर में से अलग करना पड़ता है। सबसे पहले पत्थरों को बड़ी – बड़ी मशीनों द्वारा पीसा जाता है। बड़े बड़े दाँतोवाले बेलन से मोटे पत्थरों की बजरी बना देते हैं। फिर इस बजरी को और भी बारीक करके आटे की भाँति पीस लिया जाता है। पिसे हुए पत्थरों में से सोना निकालने के लिए पारा बरता जाता है। पारा पानी की भाँति बह सकता है, परन्तु यह एक धातु है। यह बहुत भारी होता है। पारे में यह गुण है कि वह सोने को खा लेता है। पारे में सोने के छोटे –छोटे टुकड़े डाल कर रगड़े तो सोना घुल जाता है। इस गुण के कारण पारे को फर्श पर बिछाया जाता है। ऊपर पानी में पीसा हुआ पत्थर मिला कर गुजारा जाता है। पानी और पत्थर तो बह जाते हैं। परन्तु सोने को पारा पकड़ लेता है। इस सोने मिले पारे को फिर गरम किया जाता है। पारा वाष्पबनकर उड़ जाता है, और सोना बाकी रह जाता है। पारा पिसे हुए पत्थरों में से बहुत सा सोना चुन लेता है, परन्तु अभी काफी सोना पिसे हुए पत्थरों में रह गया होता है। इस बहते रेतवाले पानी को बालों वाले कपड़े से गुजारा जाता है। बालों में कुछ और सोना अटक जाता है। बाकी की रेत को साइयानाईड मिश्रित जल में घोला जाता है। रेत नीचे बैठ जाती है और साइयानाईड वाला जल अलगकर लिया जाता है। इस हल में जिस्ते के टुकडे फेंके जाते है। सोना जो साइयानाईट के घोल में घुल गया था, जिस्ते के टुकडों पर सुनहरी पौडर बनकर जम जाता है, और इस को ढाल करके ईंटे बना ली जाती है।

इतना कठिन परिश्रम करने के बाद हमें पत्थरों से पूरा– पूरा सोना प्राप्त हो जाता है।

—O—

सीखो

रोहित पिल्लई, कक्षा 9

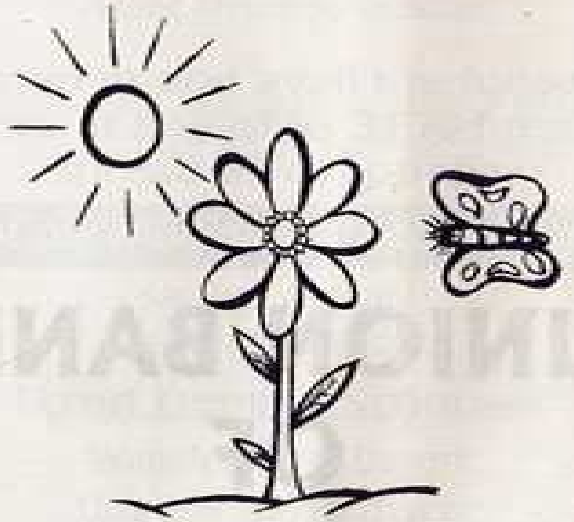

फूलों से नित हँसना सीखो, भौंरों नित गाना।
सूरज की किरणों से सीखो, जगना और जगाना ॥
धुएँ से सीखो, हमेशा ऊँची मंज़िल चढना।
वृक्षों की डाली से सीखो, फल पाकर झुकना ॥
पेडों के पतझड से सीखो दुख में धीर बाँधना।
मुर्गे की बोली से सीखो प्रातः काल गुण गाना।
सुई और धागे से सीखो, बिछड गले लग जाना।
पानी के मछली से सीखो, देश हेतु मर जाना ॥
मेहदी के पत्तों से सीखो, पिस पिस रंग चढाना ॥

With Best Compliments from:

UNION BANK OF INDIA

KAZHAKOOTAM

सेन्ट्रल बैंक ऑफ इंडिया

Central Bank of India

Central Bank of India സെൻട്രൽ ബാങ്ക് ഓഫ് ഇന്ത്യ

(A Govt. of India Undertaking)

Just step in and avail the following facilities at any of its 3100 branches spread all over India

Invest in any of our multiple attractive Savings Schemes

Savings Account
Recurring Deposit

Fixed Deposit Schemes

Monthly Interest Deposit
Quarterly Interest Deposit
Cash Certificate
Money Multiplier Deposit
Centrals VIP
Centrals Vridhi Deposit
Khazana Deposit
Central's Stock Invert (Selected Branches)
NRE/ FCNR/ NRNPRDS

ALSO AVAIL OF OUR FOLLOWING SERVICES TAILORED TO MEET YOUR REQUIREMENTS

CENTRAL CARD ☆ TRAVELLERS CHEQUE ☆ GIFT CHEQUES
MERCHANT BANKING

With Best Compliments from:

☎ 420454
420914
420375

Photo color prints

ASWATHY

STUDIO & VIDEO
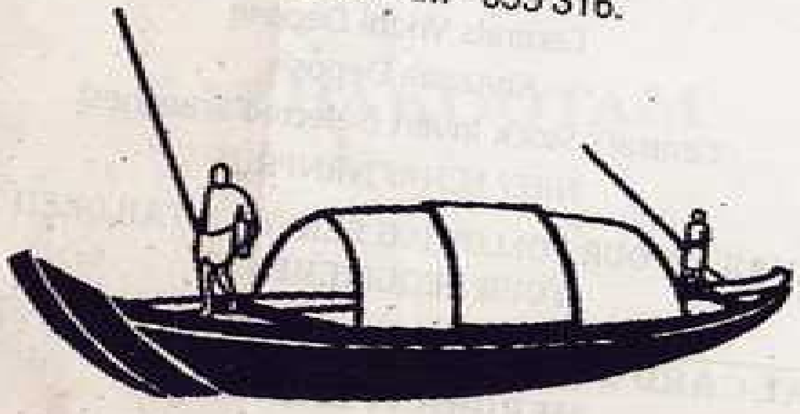
NEAR C.R.P CAMP
PALLIPURAM - 695 316.